

AZ UTOLSÓ NAPOK SZENTJEINEK JÉZUS KRISZTUS EGYHÁZA • 2018. SZEPTEMBER

Liahóna

**Az erő tornyai:
A próféta oldalán
szolgálni, 12, 18**

Mit jelent az, hogy ez az
igaz egyház? 24

Erőt meríteni az őszám
életéből, 36

„SÁTÁN LEGHATÁSOSABB
FEGYVEREI KÖZÉ TARTOZIK AZ
ELTERELÉS, A MEGTÉVESZTÉS
ÉS A LELKI ELTOMPÍTÁS. [...] **EZEK EGYÜTT KORUNK
NAGY KIHÍVÁSÁT
ALKOTJÁK.**”

KEVIN W. PEARSON ELDER

Forrás: Ne hagyjátok el a Szabadítót! 44. o.

36

KIEMELT CIKKEK

- 6 Szolgálatértékelési tantételek:
Tanácsolj a szükségleteikről!**
- 12 Dallin H. Oaks elnök:
Az Úr útjait követve**
Írta: David A. Bednar elder
- 18 Henry B. Eyring elnök:
Égigérő értelem, gyermeki alázat**
Írta: Jeffrey R. Holland elder

BORÍTÓ

Egy fenséges emlékmű. Készítette: Jolynn Forman. Egy Brigham Young elnöktől (1801–1877) származó idézet alapján a Salt Lake templom három keleti tornya az Első Elnökséget és a melkisédeki papságot jelképezi (William Ward beszámolója alapján, "Who Designed the Temple?" *Deseret Weekly*, Apr. 23, 1892, 578). Ismerd meg a mai Első Elnökség két „tornyát”, Dallin H. Oaks elnököt és Henry B. Eyring elnököt, a 12. és 18. oldalon.

- 24 Az igaz egyház: „A szentek
tökéletesbítése céljából”**
Írta: J. Devn Cornish elder
*Lehet, hogy nem látjuk a tökéletessé-
get az egyház korábbi vezetőiben és
tagjaiban, abban azonban biztosak
lehetünk, hogy az egyház által tanít-
ott tan – Krisztus tana – tökéletes.*

- 26 Szentek: Az egyház története –
7. fejezet: Szolgatársak**
*Joseph és Oliver iránymutatásért
folyamodik, miután fordítás
közben a keresztkedéssről
olvassanak. Az Úr felkészít három
férfit, hogy bizonyosságot tegyenek
az aranylemezekről.*

- 36 A hit és a családi történetek
ereje**
Írta: Adam C. Olson
*Annak ismerete, hogy min
ment keresztül az őse, segített
Rosalene-nek reményre lelni a
saját próbatételei közepette.*

RÖVID OLVASMÁNYOK

- 4 A hit képmásai: Libuletswe
Gofrey Mokgatle – Dél-Afrika,
Gauteng**
- 10 A szószékről: Azt hiszem,
önmagam leszek**
Írta: Jutta Baum Busche
- 34 Konferenciai jegyzetfüzetem:
2018. áprilisi általános
konferencia**
- 40 Utolsó napi szentek történetei**
- 80 Míg újra találkozunk:
Élő próféták vezetnek**
Írta: Mark E. Petersen elder

48

44 Ne hagyjátok el a Szabadítót!

Írta: Kevin W. Pearson elder

A bizonyosságunkat folyamatosan kell erősíteni, hogy ne kerülhessünk tévútra.

48 Isteni mivoltom felfedezése

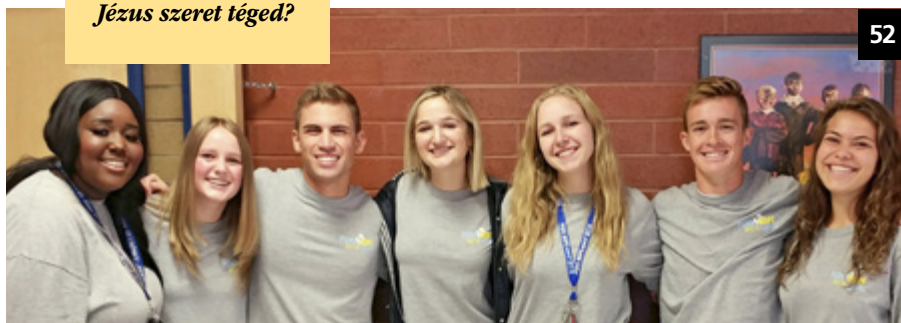
Írta: Daiane Korth da Silva

Amikor a világ szemével tekintetem magamra, nem láttam, hogy milyen értékes vagyok.

Lássuk, megtalálod-e az ebben a számban elrejtett Liahónát!

Tipp: Mi emlékeztet arra, hogy Jézus szeret téged?

52

50 Vajon te egy biztosítótű-barát vagy?

Írta: Marissa Widdison

Apró jelekkel is kimutathatjuk a szeretetünket a küszködő barátaink megsegítése érdekében.

52 A remény követői: Közösen dolgozni az öngyilkosság megelőzéséért

Írta: Maryssa Dennis

Ismerd meg az öngyilkosság figyelmeztető előjeleit és a megelőzésének módszereit.

56 Tévelygés a Tiltott Városban

Írta: Sarah Keenan

Vajon megtalálom-e valaha az osztálytársaimat ebben a zsúfolt külföldi városban?

58 Kinyilatkoztatás Joseph Smith prófétának – és neked

Írta: Ryan Carr

Ahogy Joseph Smith példája is mutatja, a személyes kinyilatkoztatás elnyerésének nincs alsó korhatára.

60 Az önrendelkezésedért folytatott csata

Írta: David Dickson

Minél inkább követjük a Szabadítót, annál teljesebben tapasztaljuk meg az önrendelkezés nyújtotta szabadságot.

62 A mi helyünk

64 Poszter: Valódi hit Krisztusban

65 Az utolsó szó: Próféták: Isten szeretetének mutatói

Írta: Ulisses Soares elder

75

66 Fényljen a világosságotok!: Törődés és megosztás

Nagyon szeretek segíteni a szüleimnek abban, hogy másoknak is adjunk a termésünkéből.

68 Hit, remény és kegyelem – 2. rész: Egy megválaszolt ima

Írta: Megan Armknecht

Miután a nácik elvitték az édesapját, Grace amiatt aggódott, hogy a házukat is el fogják venni.

70 Apostolok bizonyágtétele Krisztusról

Írta: Neil L. Andersen elder

71 Biztonság a viharban

Írta: Joaquin E. Costa elder

Noé már gyermekként is engedelmeskedett az Úrnak, és az engedelmesség később megmentette a katasztrófától.

72 Mormon Könyve Olvasóklub

74 Ima a színpalak mögött

Írta: Emily B.

Mennyei Atyánk hallja az imáimat, bárhol legyek is.

75 Történjen bármi!

Írta: Christian B.

Elmondtam a barátomnak, hogy Jézus Krisztus szereti őt, bármi is történjen.

76 Történetek a szentírásokból: Illés és az özvegy

Írta: Kim Webb Reid

79 Kifestő: Megmondhatom az igazat

2018. SZEPTEMBER XXVI. ÉVFOLYAM 9. SZÁM
LIAHONA 14753 135

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza nemzetközi folyóirata

Az Első Elnökség: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

A Tizenkét Apostol Kvóruma: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Főszerkesztő: Hugo E. Martinez

Főszerkesztő-helyettesek: Randall K. Bennett, Becky Craven
Tanácsadók: Brian K. Ashton, ifj. LeGrand R. Curtis, Edward Dube, Sharon Eubank, Cristina B. Franco, Donald L. Hallstrom, Douglas D. Holmes

Ügyvezető igazgató: Richard I. Heaton

Egyházi folyóiratok igazgatója: Allan R. Loyborg

Gazdasági vezető: Garff Cannon

Vezető szerkesztő: Adam C. Olson

Vezetőszerkesztő-helyettes: Ryan Carr

Kiadásért felelős asszisztens: Francisca Olson

Alkotói és szerkesztői csoport: Maryssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Selu, Chakell Wardleigh, Marissa Widdison

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Tadd R. Peterson

Arculat: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Emily Chieko Remington, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Szellemi tulajdonjogi koordinátor: Collette Nebeker Aune

Gyártási vezető: Jane Ann Peters

Gyártási csoport: Ira Glen Adair, Julie Burdett, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Derek Richardson

Nyomdai előkészítő: Joshua Dennis, Ammon Harris

Nyomatási igazgató: Steven T. Lewis

Terjesztési igazgató: Troy R. Barker

Fordítás: Mecseri Olivér

Terjesztés:

Corporation of the Presiding Bishop of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési tudnivalók:

Előfizetés vagy címváltozás bejelentése az
Ügyfélszolgálaton keresztül lehetséges.

Ingyenes telefonszám (USA és Kanada): 00800 2950 2950

Telefonszám: +49 6 172 4928 33/34

Ímél: orderseu@ldschurch.org

Online Store internetes áruház: store.lds.org

Az előfizetés éves díja: 4,60 euró

Kéziratok és kérdések a liahona.lds.org oldalon küldhetők be, vagy postai úton a következő címre: Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vagy ímélben: liahona@ldschurch.org.

A *Liahona* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel és „iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken jelenik meg: albán, angol, bizslama, bolgár, cseh, dán, észt, fidzi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi, japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, magyar, malgas, marshall-szigeteki, mongol, német, norvég, olasz, orosz, örmény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuano, szlovén, szuahéli, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és vietnami. (A megjelenés gyakorisága országonként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2018. All right reserved. Printed in the United States of America.

Szerzői jogok: Természetes személyek másolatot készíthetnek a *Liahonában* megjelent anyagokról személyes, nem kereskedelmi használatra (beleértve az egyházi elhívásokhoz való felhasználást is), kivéve, ahol ez másként van feltüntetve. Ez a jogosultság bármikor visszavonható. Nem lehet azonban másolatokat készíteni azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez lett tüntetve! Szerzői jogi kérdések az alábbi címekre küldhetők: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; ímélben: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

September 2018 Vol. 26 No. 9. LIAHONA (USPS 311-480) Hungarian (ISSN 1085-3847) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (American Express, Discover, MasterCard, Visa) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

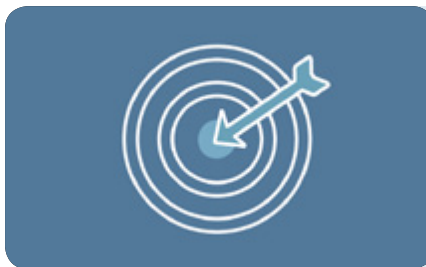
Internetes források

Olvasd cikkeket és küldj be sajtót a liahona.lds.org oldalon.

Lélekemelő, megosztható üzeneteket találsz a [facebook.com/liahona](https://www.facebook.com/liahona) oldalon (angolul, portugálul és spanyolul).

Visszajelzést a liahona@ldschurch.org címre küldj.

Előfizetni a store.lds.org oldalon tudsz. Segítséget kaphatsz még az elosztóközpontokban, az egyházközségi vezetők megkérdezésével, vagy az 1-800-537-5971-es telefonszám felhívásával (USA és Kanada).

IKONOK A GETTY IMAGES JÓVÓITÁBÓL

TÉMAKÖRÖK EBBEN A SZÁMBAN

A számok a cikk első oldalára utalnak.

anyaság, 40

barátság, 50, 52, 63

becsületesség, 79

bizonyosság, 44, 62

Bölcsesség szava, 41

családtörténet, 36

egyéni érték, 10, 43, 48, 75

egyházi vezetők, 12, 18

egyház történet, 24, 26, 58

engedelmesség, 60, 71

hit, 24, 36, 44, 68, 76

ima, 56, 63, 68, 74

Jézus Krisztus, 44, 60, 65, 70, 75

Joseph Smith, 26, 58

keresztelés, 26

kinyilatkoztatás, 26, 58, 80

kommunikáció, 6

megpróbáltatás, 4, 36, 42

Mennyei Atya, 43

Mormon könyve, 4, 26, 72

öngyilkosság-megelőzés,

50, 52

önrendelkezés, 60

papság, 26

próféták, 12, 18, 26, 76, 80

Szentlélek, 56, 58

szeretet, 75

szolgálat, 6, 42, 66

szolgálat tétel, 6

vészhelyzeti

felkészültség, 42

A HIT KÉPMÁSAI

Libuletswe 21 éves korában megvakult. Sok mindent újra megtanult, de a Braille-írást soha nem sajátította el. Szerette volna olvasni a szentírásokat, ezért Istenhez imádkozott segítségért.

FÉNYKÉPEZTE: CODY BELL

Libuletswe Gofrey Mokgatle

Dél-Afrika, Gauteng

Egy házitanítási látogatás során azt mondtam az általunk meglátogatott nőtestvérnek: „Nem tudom olvasni a szentírásokat, mert nem látok. Be szeretnék iratkozni egy olyan iskolába, ahol megtanulhatok a Braille-ábécé szerint olvasni és írni.”

A testvére egy vakok iskolájában dolgozott, és segített jelentkeznem oda. Mindennap a Braille-ábécét tanultam. Még éjszaka is felkeltem, hogy gyakoroljam a jelek olvasását. Csupán négy hónapba telt, amíg megtanultam így olvasni.

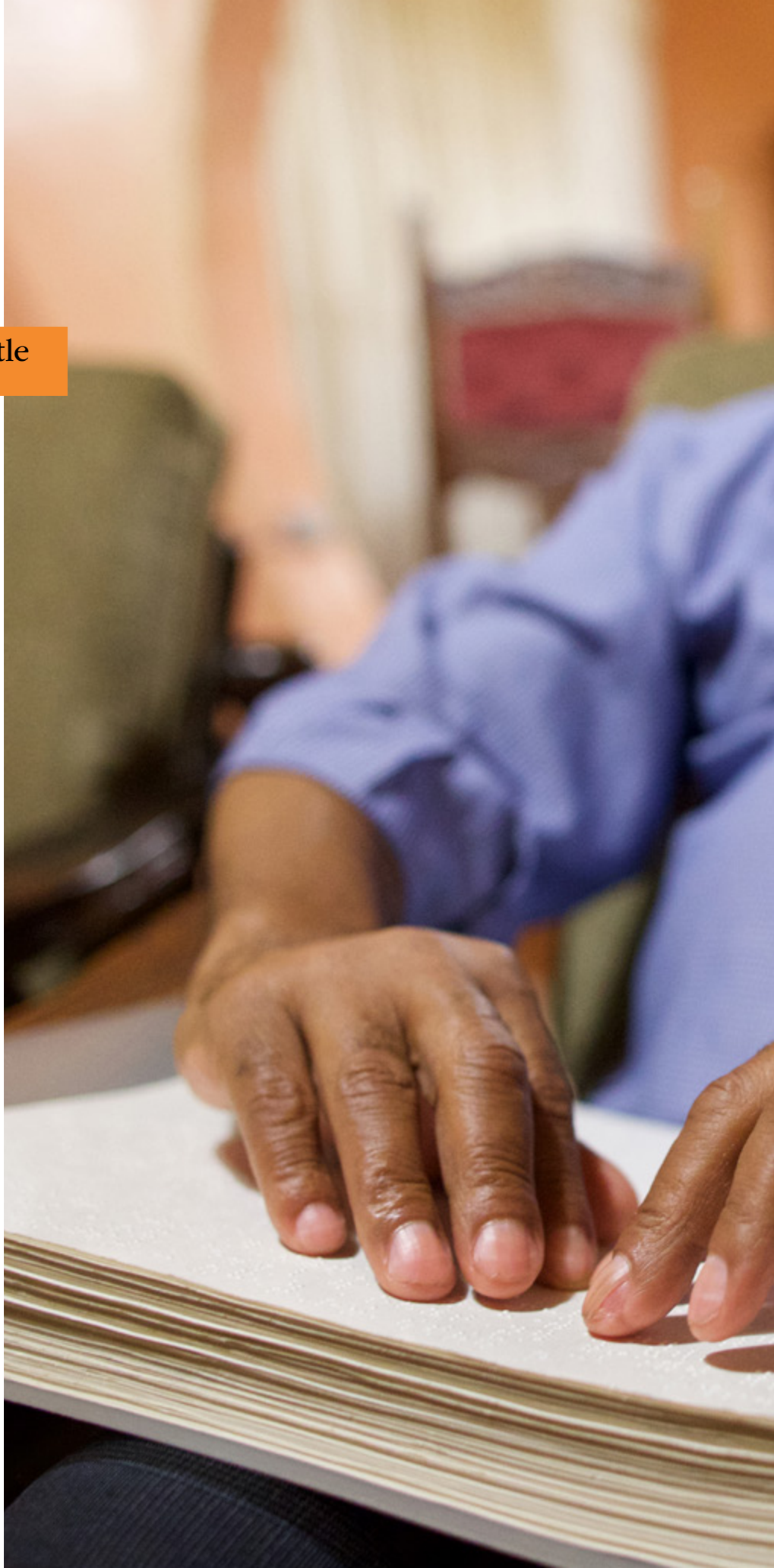
Elvégeztem a tanulmányokat, és közöltem a gyülekezeti elnökömmel, hogy most már el tudom olvasni a Braille-ábécét. Átadott nekem egy dobozt, amelyben ott volt a papsági kézikönyv és az összes szentírás Braille-írással. Addig nem is tudtam, hogy az egyházban ilyen is van. Akkor kezdtem csak el igazán érteni és élvezni az evangéliumot.

Tudom, hogy a szentírások igazak. Minden alkalommal tanulok belőlük, amikor olvasom őket. Valamit mindig kapok tőlük.

BŐVEBBEN

Tudd meg az lds.org/go/9184 oldalon, hogy milyen forrásanyagokkal rendelkezik az egyház a fogyatékkal élők számára.

A hit képmásaiból továbbiakat találhatsz az lds.org/go/18 oldalon.

Szolgálattételi tantételek

TANÁCSKOZZ A SZÜKSÉGLETEIKRŐL!

Nem kell ezt egyedül végezned! A tanácskozás biztosíthatja számodra a mások megsegítéséhez szükséges segítséget.

Isten elhívott téged az egyházközségben vagy gyülekezetekben lévő egyik ember vagy család szolgálattételére a szükségleteikhez igazodva. De hogyan derítet ki, hogy mik is ezek a szükségletek? A kulcsot a tanácskozás azon tantétele jelenti, amely mostanában kiemelt figyelmet kap az egyházban.

Miután megbeszéltük, hogy miről lehetne tanácskozni, a következőket fogjuk még áttekinteni:

1. Tanácskozás Mennyei Atyával.
2. Tanácskozás a kijelölt egyénnel és családdal.
3. Tanácskozás a társunkkal.
4. Végül pedig tanácskozás azokkal, akik ugyanehhez az egyénhez vagy családhoz lettek kijelölve.

A vezetőinkkel történő tanácskozásnak is alapvető szerepe van. A jövőben meg fog jelenni a *Liahónában* egy olyan Szolgálattételi tantételek cikk, amely a vezetőkkal történő tanácskozást, valamint a szolgálattételi interjúk e folyamatban betöltött szerepét részletezi.

Miről tanácskozunk?

Az egymásnak nyújtott szolgálattételhez alapvető fontosságú a szükségletek megértése. De milyen alakot ölthetnek ezek a szükségletek, és van-e bármi a szükségleteken túl, amit jó lenne kiderítenünk?

A szükségletek sokféle formában jelentkezhetnek. Lehetséges, hogy akiket szolgálunk, azok érzelmi, pénzügyi, fizikai, tanulmányi vagy egyéb kihívásokkal küzdenek. Egyes szükségletek előbbre vannak a fontossági sorrendben, mint mások. Lesznek köztük olyanok, amelyeknél meglesznek az eszközeink a segítségnyújtáshoz, míg más esetekben nekünk is segítségért kell folyamodnunk. Az arra irányuló erőfeszítéseink közben, hogy a fizikai szükségleteket segítsünk kielégíteni, nem szabad elfelejtenünk azt sem, hogy a szolgálattételre szólító elhívásunk részét képezi az is, hogy segítsünk másoknak a szövetség ösvényén haladni, felkészülni a felmagasztosuláshoz elengedhetetlen papsági szertartásokra, és el is nyerni azokat.

Azontúl, hogy egy személy vagy család szükségleteiről tanácskozunk, igyekeznünk kell kideríteni az erősségeiket is. Mi az, amiben nincs szükségük segítségre? Milyen képességeik és tehetségeik vannak, amelyekkel megáldhatnának másokat? Milyen egyedi módon lennének alkalmasak arra, hogy segítsenek Isten királyságának építésében? Az egyén erősségeit éppoly fontos lehet megérteni, mint a szükségleteit.

1 Tanácskozás Mennyei Atyával

Hitünk egyik központi tana szerint Mennyei Atya igenis szól a gyermekeihez (lásd Hittételek 1:9). Amikor új szolgálattételi megbízást kapunk valakire vonatkozóan, akkor imában tanácsozunk Mennyei Atyával, arra törekedve, hogy átlássuk és megértsük az illető szükségleteit és erősségeit. Az a legjobb, ha az ima általi tanácskozás e folyamat a szolgálattételi megbízásunk során mindvégig folytatódik.

A Szolgálattételi tantételek elnevezésű cikkek célja, hogy segítsenek megtanulnunk, miként törődünk egymással – ezek nem a szolgálattételi látogatások során megosztandó üzenetek. Ahogy jobban megismerjük azokat, akiket szolgálunk, a Szentlélek készítése révén majd tudni fogjuk, hogy a törődésünkön és együttérzésünkön túl milyen üzenetre lehet szükségük.

2 Tanácskozás a kijelölt egyénnel és családokkal

A körülmények befolyásolhatják, hogy mikor és hogyan keressük meg azokat a családokat, akiknek a szolgálatára elhívtak, de az adott egyénnel vagy családdal történő közvetlen tanácskozás mindenképpen elengedhetetlen a kapcsolatépítéshez és a szükségleteik megértéséhez, beleértve azt is, hogy miként szeretnének segítséget kapni. Lehetnek olyan kérdések, amelyekkel várni kell, amíg bizalmasabb kapcsolat alakul ki. Bár erre nincs egyetlen helyes módszer, a következőket érdemes megfontolni:

- Tudd meg, hogy mikor és hogyan szeretnék a kapcsolatfelvételt.
- Ismerkedj meg az érdeklődési köreikkel és a háttérükkel.
- Készülj néhány javaslattal arra, hogy miként tudnál segíteni, és kérj tőlük is javaslatokat.

Ahogy egyre épül a bizalom, érdemes lehet beszélgetni az egyéni vagy családi szükségletekről. A Szentlélek késztetéseit követve tégy fel kérdéseket.¹ Például:

- Milyen kihívásokkal szembesülnek?
- Milyen egyéni vagy családi célkitűzéseik vannak? Szeretnének például javítani azon, hogy rendszeresen tartsanak családi estet, vagy hogy önellátóbbá váljanak?
- Hogyan segíthetünk nekik a céljaikban és a kihívásaikban?
- Milyen soron következő szertartások várhatóak az életükben? Hogyan segíthetünk nekik felkészülni?

Ne feledjétek konkrét segítséget ajánlani, például: „Melyik este hozhatunk nektek vacsorát a héten?” Az olyan közhelyek, mint a „szólj, ha valamiben segíthetünk”, nem kimondottan hasznosak.

3 Tanácskozás a társunkkal

Mivel a társaddal nem mindig vagytok együtt, amikor érintkezésbe léptek az egyénnel vagy a családdal, ezért fontos, hogy közösen egyeztetsetek és tanácskozzatok, amikor társaként sugalmazásra törekedtek. Íme, néhány megfontolandó kérdés:

- Társakként hogyan és milyen gyakran fogtok kapcsolatot tartani egymással?
- Miként használhatnátok az egyéni erősségeiteket arra, hogy a családi vagy egyéni szükségleteknek megfelelően végezzetek szolgálattételt?
- Miket tanultatok, milyen tapasztalatokat szereztetek és milyen késztetéseket kaptatok azóta, hogy utoljára beszélgettetek az illetőről vagy a családról?

4 Tanácskozás egyéb kijelölt személyekkel

Időnként jó lehet másokkal is beszélgetni, akik ugyanehhez a személyhez vagy családhoz vannak beosztva szolgálattételre.

Beszélgetsetek a kihívások megoldása érdekében!

Chi Hong (Sam) Wong elder a Hetvenektől egy Márk 2. fejezetéből vett történetet a mi napjainkra alkalmazva mutatja be, hogyan tette lehetővé négy ember közös tanácskozása, hogy kigondolják, miként kerülhetne egy gutaütött ember Jézus színe elé.

„Napjainkban talán így szólna ez a történet – mondta Wong elder –: Négyen feladatuk kapták a püspöktől, hogy látogassanak meg egy gutaütött embert az otthonában. [...] A legutóbbi egyházközségi tanácsgyűlésen, midőn tanácskoztak az egyházközségen belüli szükségletekről, a püspök »mentési« feladatokat adott. Ők négyen azt a feladatot kapták, hogy segítsenek ennek [az] embernek.

[Odaértek az épülethez, amelyben Jézus tartózkodott, a] szoba azonban túlságosan zsúfolt volt. Az ajtón nem tudtak bemenni. Biztosan megpróbálták minden tőlük telhetőt, de nem tudtak átjutni. [...] Tanácskoztak egymással, hogy most mit tegyenek, hogyan vihetnék oda a férfit Jézus Krisztushoz, hogy meggyógyítsa. [...] Előálltak egy tervvel: nem volt könnyű, de hozzáálltak.

»[M]egbonták ama háznak fedelét, a hol Ő vala, és rést törvén, leereszték a nyoszolyát, a melyben a gutaütött feküdt« (Márk 2:4). [...]

»Jézus pedig azoknak hitét látván, monda a gutaütöttnek: Fiam, megbocsáttattak néked a te bűneid« (Márk 2:5).»²

A kapcsolatépítés is fontos részét képezi a közös tanácskozásnak. Lásd még a Tartalmas kapcsolatok kialakítása című cikket a *Liahóna* 2018. augusztusi számának 6. oldalán.

Cselekvésre való felkérés

Dieter F. Uchtdorf elder, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja így biztatott: „[T]anácskozzatok egymással, használjátok a rendelkezésetekre álló összes forrást, törekedjete a Szentlélek sugalmazására, kérjétek az Úr megerősítését, majd pedig tűrjétek fel az ing[ujjatokat], és lássatok munkához!

Megígérem nektek, hogy ha követitek ezt a mintát, konkrét útmutatást kaptok arra vonatkozóan, hogy *kiről*, *miről*, *mikor* és *hol* gondoskodjatok az Úr módján.»³ ■

JEGYZETEK

1. Lásd *Prédikáljátok evangéliumomat! Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2006). 183.
2. Chi Hong (Sam) Wong: Mentsünk egységben! *Liahóna*, 2014. nov. 14–15.
3. Dieter F. Uchtdorf: Az Úr módján történő gondoskodás. *Liahóna*, 2011. nov. 55.

AZT HISZEM, ÖNMAGAM LESZEK

Írta: Jutta Baum Busche

Ez a sorozat az *At the Pulpit: 185 Years of Discourses by Latter-day Saint Women* (2017) [A szószékről: 185 esztendő prédikációi utolsó napi szent nőktől (2017)] című könyvben szereplő elkötelezett nők életét és üzeneteit mutatja be.

Jól emlékszem azokra a változó-sokra, amelyek a Utah-ba való költözésünkkel jártak. Az első elhívásom az egyházközségünkben segítőegyleti tanító volt. Nagyon alaposan megfigyeltem a többi tanítót, és mélyen lenyűgözött az, ahogy tökéletességre törekedtek a tanításban. Még a frizurájuk és a kifogástalan ruhájuk is a tökéletességre való törekvésükről árulkodott. Csodáltam, milyen folyékonyan és kifejezően beszélnek angolul. Hogyan is tudnék én – a magam gyenge angoljával – versenyre kelni velük, és az ő tanítójukká válni? Buzgón vágytam arra, hogy tanuljak, és örömmel értesültem arról, hogy létezik egy cöveki felkészítő tanfolyam a segítőegyleti tanítók számára.

Amikor először vettem részt a képzési gyűlésen, tele voltam reményekkel. Felkészületlenül ért a kérdés, amely azt tudakolta, hogy miféle asztaldísztervezek felhasználni az órához. Mennyire alkalmatlannak éreztem magam! Fogalmam sem volt, milyen asztaldíszről beszélnek, és hogy mi lehet a rendeltetése egy lecke előadása során. A saját magammal szemben táplált rossz érzések elkezdtek aláásni az önbizalmamat. [...]

Folyamatosan alacsonyabb rendűnek éreztem magam, amikor az egyházközségünkben lévő nőtestvéreket figyeltem, és láttam, ahogy konyhakertészkednek és aztán elteszik a termést. Naponta kocogtak, hogy jó formában legyenek. Varrtak és kuponoztak. [...] Vacsorát vittek az új kismamáknak és a beteg szomszédaiknak. Idős szülőkről gondoskodtak – egyszerre akár kettőről is. [...] Hithűen végezték a templomi munkát, és fontosnak tartották, hogy a naplórásban is utolérjék magukat.

Megijedve a tökéletesség példái-tól, amelyek minden oldalról körülvettek, fokozott erőfeszítéssel igyekeztem hasonlónak válni a nőtestvéreimhez, és csalódottságot – sőt, büntudatot – éreztem, ha nem mentem minden reggel futni, nem sütöttem mindig házilag a kenyeret, nem én varrtam a ruháimat, vagy nem jártam az egyetemre. Azt éreztem, hogy olyannak kell lennem, mint azok a nők, akik között élek, és úgy éreztem, hogy kudarcot vallok, mert nem vagyok képes könnyedén alkalmazkodni az életvitelükhöz.

Jó lett volna, ha már ekkoriban ismerem annak a hatévesnek a történetét, aki az egyik rokona „Mi akarsz

KI BUSCHE NŐTESTVÉR?

Jutta Baum (sz. 1935) a németországi Dortmundban nőtt fel. 1955-ben ment feleségül Enzio Buschéhez, és 1958.

január 19-én együtt kereszteltek meg egy dortmundi uszoda medencéjében.

1977 októberében egy berlini konferencián vettek részt, hogy Enzio, az egyház egyik regionális képviselője, tolmácsolhasson Spencer W. Kimball elnöknek (1895–1985). A konferencia végeztével Kimball elnök négyszemközt beszélt Enzióval, és elhívta szolgálatra a Hetvenek Első Kvórumába – ez teljes idejű beosztás volt, ami azzal járt, hogy Buschééknek költözniük kellett.

Az első megbízásuk Münchenbe szólt, ahol Enzio két éven át vezette a missziót; azután 1980-ban Utah-ba költöztek. Sokat utaztak, szerte a világon látogatták az egyháztagokat, Jutta pedig regionális konferenciákon mondott beszédeket férje oldalán.

A Németországi Frankfurt templom 1987-es felszentelésekor templomelnök és vezetőnővér lettek. Busche nőtestvér korábban soha nem volt templomszolga, így Gordon B. Hinckley elnök (1910–2008) ezt tanácsolta neki egy képzésen: „A legfontosabb, hogy legyen benned szeretet és szeretet és szeretet.” Busche nőtestvér a szívébe véste ezt a tanácsot. Azt kérte a templomszolgáktól, hogy számukra is az legyen az első, hogy segítsenek a látogatóknak érezni Isten Lelkét.

Ez az üzenet részlet abból a beszédből, amelyet Busche nőtestvér a Brigham Young Egyetem 1989-es női konferenciáján mondott.

lenni?” kérdésére így válaszolt: „Azt hiszem, én egyszerűen én leszek. Próbáltam olyan lenni, mint mások, de soha sem sikerült!” E gyermekhez hasonlóan az ismételt kudarcok után én is megtanultam végül, hogy önmagam legyek. Ez azonban gyakran nem könnyű, mert az arra irányuló vágyunk, hogy beilleszkedjünk, hogy versengjünk és lenyűgözzünk, vagy hogy egyszerűen csak elfogadjanak, azt eredményezi, hogy másokat utánozunk, és lekicsinyeljük a saját hátterünket, a saját tehetségeinket, valamint a saját terheinket és kihívásainkat. [...] Meg kellett tanulnom leküzdeni azt a szorongató érzésemet, hogy ha nem illeszkedem

be, akkor egyszerűen nem ütöm meg a mércét.

[...] Amikor az osztály tanításakor megpróbáltam egy-egy különleges asztaldísz vagy egyéb, számomra ismeretlen tanítási technika alkalmazásában utánozni ezeket a csodálatos nőtestvéreimet, kudarcot vallottam, mert a Lélek továbbra sem angolul szólt hozzám, hanem németül. Amikor azonban térdre ereszkedtem, hogy segítséget kérjek, megtanultam a Lélekre támaszkodni irányításért, abban a biztos tudatban, hogy Isten leánya vagyok. Meg kellett tanulnom és *el kellett hinnem*, hogy szükségtelen másokkal versenyre kelnem ahhoz,

hogy Mennyei Atyám szeressen és elfogadjon. [...]

Az erőfeszítéseink ne a *teljesítményre* vagy a *beilleszkedésre* irányuljanak, hanem a Lélek általi *megváltozásra*. [...]

Számos kényszer köt minket a világhoz. A szívbeli becsületesség tesz szabaddá, hogy kiderítsük Istennek az életünkre vonatkozó akaratát. [...]

Előfordulhat, hogy elveszünk a mindennapi kihívásainknak és növekedési lehetőségeinknek való megfelelésben, de nem engedhetjük meg magunknak, hogy akár csak egyetlen napot vagy egyetlen percet is úgy éljünk, hogy nem vagyunk tudatában a bennünk lévő hatalomnak. ■

Írta: David A. Bednar elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

DALLIN H. OAKS ELNÖK:

Az Úr útjait követve

Amikor Oaks elnök tudja, hogy minek a megtételét várja tőle az Úr – megteszi.

Miután 1984 áprilisában elhívták, hogy a Tizenkét Apostol Kvóruma tagjaként szolgáljon, Dallin H. Oaks elder mélyen átgondolta ezen új szerepét és azokat a változásokat, amelyek ezáltal elkerülhetetlenül be fognak következni az életében.

Nem ez volt az első alkalom, amikor Oaks eldelt arra kérték, hogy hagyja ott a személyes és szakmai „hálóit” (lásd Máté 4:18–20). 1970-ben a Chicagói Egyetem Jogi Karának katedróját hagyta ott, amikor az egyház vezetői meghívták Utah-ba, hogy legyen a provói Brigham Young Egyetem elnöke. Chicagóban kifejezetten élvezte a tanítást, a kutatást és a joghallgatók társaságát. Mégis hittől vezérelve válaszolt arra a felkérésre, hogy a BYU nyolcadik elnökeként szolgáljon.

Oaks elder hasonló helyzettel szembesült 1984-ben, miután elhívták a Tizenkettek közé, hiszen Utah állam legfelsőbb bíróságának bírájaként ismét egy általa igen szeretett hivatalt és tevékenységet kellett hátrahagynia. Ez a váltás azonban más volt.

1970-ben Oaks elder joggal gondolhatta, hogy miután befejeződik a szolgálata a BYU élén, folytatni fogja a jogi pályafutását. Ez később valóban így is történt. Az 1984-es elhívás azonban egyedi volt – ezzel a teljes lényét és az egész életét elkötelezetten az Úrnak

szentelte. Új feladatainak örökkévaló jelentősége és világméretű hatóköre valóban nagy terhet jelentett.

Oaks elder így idézte fel e fontos átállással kapcsolatos legbensőbb érzéseit:

„Az önvizsgálat ezen időszak alatt, miközben az a gondolat foglalkoztatott, hogy mivel fogom tölteni életem hátralevő részét, azt kérdeztem magamtól, hogy vajon milyen apostol leszek. Ügyvéd leszek, akit elhívtak apostolnak, vagy apostol leszek, aki egykor ügyvéd volt? Arra a következtetésre jutottam, hogy a kérdésre

adandó válasz attól függ, hogy megpróbálom-e a személyes képzettségemhez és tapasztalataimhoz igazítani az elhívásomat, vagy pedig vállalom azt a fájdalmas folyamatot, melynek során magamat próbálom meg az elhívásomhoz igazítani.

Vajon a világ útján járva próbálom majd végezni az elhívásomat, vagy pedig megpróbálom kiválasztani és követni az Úr útjait?

Elhatároztam, hogy magamat próbálom megváltoztatni, hogy az elhívásomhoz igazodjak; hogy megpróbálok felnőni az apostoli követelményekhez és lelki mértékhez. Ez egy egész életre szóló kihívás.”¹

Az Úr mennyei kegyelme, az életpaszlatok, a támogató család, valamint a szorgalmas tanulás és ismeretszerzés, kemény munka és szeretetteljes szolgálat révén kifejlesztett személyes tulajdonságok és fegyelem tették lehetővé, hogy Oaks elnök „kövesse az Úr útjait”, és valóban olyan – hősiés –

A három testvér közül a legidősebb, Dallin (a bal szélén), még csak hétéves volt, amikor elhunyt az édesapja. Gyermekkorában néhány hónapig hegedű órát vett, özveggy édesanyjának pedig sok éven át segített.

apostollá váljon, aki egykor ügyvéd volt.

Számos lelki ajándék tűnik elő Dallin H. Oaks elnök életében és szolgálattételében.

A Szabadítóba vetett hit

Oaks elnök megáldott azzal a lelki ajándékkal, hogy a Szentlélek hatalma által tudhassa, hogy Jézus Krisztus Isten Fia (lásd T&Sz 46:13–14). Világosan tanítja a Szabadító tanát, és meggyőződéssel tesz bizonyosságot Óróla. Élete minden területén az Úr az ő világoossága. Amikor Dallin H. Oaks tudja, hogy minek a megtételét várja tőle az Úr – megteszi.

Az évek hosszú sora alatt elhangzott tanításai- val Oaks elnök segített az

egyháztagoknak még teljesebben megérteni az Atya szabadítástervének célját és fontosságát, a Szabadító engesztelését, a papsági felhatalmazást és kulcsokat, az úrvacsora szent szertartását, a pusztán „valamit tevés” helyett a „valakivé válás” folyamatát, a jó, jobb és legjobb közti különbségtételt az életünkben, és számos egyéb evangéliumi tantételt. Az evangéliumi tanulásra alkalmazott egyszerű és rendezett megközelítése világszerte erősítette az utolsó napi szentek hitét.

Feddhetetlenség

Oaks elnök feddhetetlen ember. A meggyőződése és a viselkedése az evangélium

tantételeiben gyökerezik, és aszerint él, ami-
ben hisz. A pillanatnyi előnszerzés soha nem
játszik nála szerepet, mert mindig eltökélt,
hogy azt tegye, ami helyes – még akkor is, ha
az adott lépés nem növeli a személyes hírnevét
vagy támasztja alá az álláspontját. Az életében
nincsenek levágott kanyarok: tégy mindent
helyesen, vagy egyáltalán ne tedd.

Fedhetetlenségét tükrözi az is, ahogy mindig
kész megbirkózni az emberpróbáló ügyekkel és
megbízásokkal. Tegyük hozzá: ezt mesterien, az
Úr módján végzi. Köntörfalazás nélkül tanít az
olyan témákról, mint amilyen a hagyományos
család védelme, a vallásszabadságra leselkedő
fenyegetések figyelemmel követése, a gyerme-
kek megóvása a felnőttek önző bűneitől, vala-
mint a pornográfia gonoszságainak bírálata.

Szelídség

Oaks elnök személyes és szakmai eredmé-
nyei bármilyen mércével mérve rendkívülinek
számítanak. Ennek ellenére szelídség jellemzi
őt, továbbá egy olyan lelki fogadókészség,
amely nyitottá teszi arra, hogy tanuljon a
Szentlélektől, valamint a legkülönbébb háttér-
rel és tapasztalattal rendelkező emberektől.

Oaks elnök és néhai
felesége, June, négy
lány és két fiú szülei
lettek (a kép elkészülte-
kor a legfiatalabb még
nem született meg).

Dallin Oaks egy időben
rádióbemondóként és
átviteltechnikai tech-
nikusként dolgozott,
és akkor ismerte meg
June-t, amikor elsőéves
egyetemistaként kö-
zépiskolai kosárlabda-
mérkőzéseket konferát.
1952-ben kötöttek
házasságot.

Az egyik kvórumgyűlésünkön Oaks elder
határozottan kiállt egy olyan intézkedés mel-
lett, amelyet a meggyőződése szerint meg-
kellett volna tenni. Az általa kifejtett indokok
meggyőzőek voltak, és széleskörű ismere-
tekkel rendelkezett a szóban forgó témáról.
Magukkal ragadó érveket sorakoztatott fel az
intézkedés mellett.

Amint közösen tanácskoztunk, a Tizenkettek
egyik sokkal rövidebb ideje szolgáló tagja,
miközben nagy vonalakban egyetértett a
felvetett intézkedéssel, fenntartásának adott
hangot a javasolt időzítés kapcsán. Oaks elder

elintézhette volna ezt az aggályt valami olyan
válasszal, hogy „úgy hiszem, több tapasztalattal
rendelkezem nálad ezen a téren”. De nem tette.
Oaks elder a sértődés vagy felháborodás legki-
sebb jele nélkül kérdezte meg a kvórumtársát:
„Megtennéd, kérlek, hogy segítesz megértenem
az időzítéssel kapcsolatos aggályodat?”

Miután figyelmesen meghallgatta apostoltár-
sát, Oaks elder egy kicsit elgondolkodott, majd
ezt mondta: „Fontos, amit most felvetettél. Nem
gondoltam át teljes mértékben az intézkedés
időzítésének következményeit úgy, ahogy te
megtetted; meggyőztél arról, hogy a javaslatot

át kell dolgozni a mostani beszélgetésből leszűrtek alapján.”

Oaks elder meghallgatta a kvórumbe-
li tagtársát, és tanult tőle, majd pedig a
kívánt végeredmény elérése érdekében az
Úr Lelkének szelídségében járt (lásd T&Sz
19:23). Dallin H. Oaks számára soha nem az
a kérdés, hogy ő mit akar – a kérdés mindig
az, hogy mit akar az Úr, és hogy mit jelent az
Ő útjainak követése.

Tisztánlátás

Oaks elnök megáldatott a tisztánlátás lelki
ajándékával, illetve a javaslatok, döntések
és cselekedetek hosszú távú következmé-
nyeinek felismerésére való képességgel is. E
képesség nyilvánul meg abban a kérdésben,
amelyet oly gyakran tesz fel magának és

másoknak: „Hová fog ez vezetni?”² Az ember
nem tud úgy beszélgetni vagy tanácskozáson
venni részt Oaks elnökkel, hogy ne venné
észre azonnal, miként szolgálta és szolgálja
ez a képessége számtalan ember és család
és az egész egyház javát az Úr szolgálatában
töltött élete során.

1970 nyarának egyik estjén Oaks elnök
egy ijesztő fegyveres rablás elszenvedője volt
Chicago déli városrészében, miközben éppen
visszaért a leparkolt autójához. June, a felesé-
ge, a járműben várta.

„Ide a pénzt!” – követelte a rabló.

„Nincs nálam pénz” – felelte Oaks testvér,
megmutatva az üres tárcáját.

„Add ide a kocsni kulcsát” – parancsolta a
férfi. A kulcsok a bezárt autóban voltak, Oaks
nőtestvérnél. „Szóljál neki, hogy nyissa ki a
kocsit!” – sürgette a rabló. Oaks testvér nemet
mondott.

A rabló megfenyegette: „Csináld, vagy
megöllek!”

„Nem fogom” – közölte Oaks testvér
határozottan.

Miközben a rabló követelőzött és fenye-
getőzött, Oaks testvér előtt felcsillant a
lehetőség, hogy kicsavarja a fegyvert a
fiatalember kezéből. Így beszélt erről egy

1992-es általános konferenciai üzenet-
ben: „Ahogy éppen mozdultam volna,
egyedülálló élményben volt részem.
Nem láttam semmit és nem is
hallottam semmit, viszont *tudtam*
valamit. Tudtam, hogy mi történne,
ha megragadnám azt a fegyvert.
Elkezdénénk küzdeni érte, én pedig
a fiatalember felé fordítanám a csö-
vét. A fegyver elsülne, ő pedig meghalna.
Azt is megértettem, hogy nem szabad, hogy
annak a fiatalembernek a vére az életem
végéig terhelje a lekiismeretemet.”³

1932: Megszületik az Amerikai
Egyesült Államokban, a utah-i
Provóban

1949: Egy évvel a koreai háború
előtt csatlakozott a Utah Nemzeti
Gárdához

1952: Feleségül veszi June Dixont
a Salt Lake templomban

1954: Könyvelői diplomát szerez a
Brigham Young Egyetemen

1957: Elvégzi a Chicagói Egyetem
Jogi Karát

1957–1958: Titkárként dolgozik
az USA Legfelsőbb Bíróságának
főbírája, Earl Warren mellett

1958–1961: Ügyvéd Illinois
államban, Chicagóban

1961–1970: Jogot tanít a
Chicagói Egyetem Jogi Karán

1971–1980: A Brigham Young
Egyetem elnöke

1980–1984: A Utah-i Legfelsőbb
Bíróság bírása

1984: Elhívják a Tizenkét Apostol
Kvórumába

1998: Meghal June Dixon Oaks,
hat gyermekük édesanyja

2000: Feleségül veszi Kristen M.
McMaint a Salt Lake templomban

2002–2004: A Fülöp-szigeteken
szolgál területi elnökként

2018: Elhívják első tanácsosnak
az Első Elnökségbe

A tisztánlátás ajándékának ezen csodálatos megnyilvánulása tette képessé Oaks elnököt az ellentét feloldására, amivel végső soron megmentette a saját életét és a fiatal rablót is.

Frissebb történet, hogy a Misszionáriusi Végrehajtó Tanács – amelynek akkor Oaks elder volt az elnöke – egyik értekezletén a világ egy bizonyos részén szolgáló misszionáriusokkal kapcsolatos javaslatról tanácskoztunk. Miután a tanács tagjai elmondták a véleményüket az ügyben, Oaks elder több kérdést is feltett, majd pedig összegezte az elhangzottakat. Aztán kijelentette: „Úgy érzem, hogy még nem jutottunk megállapodásra ebben az ügyben. Várjunk inkább az Úrra, és most még ne hozzunk végleges döntést.”

Pár hónappal később olyan események zajlottak le, amelyek drámai módon mutatták meg, hogy a kivárásról szóló döntés sugalmazás nyomán született. A Oaks elder sugalmazott vezetése alatt működve a tanácsnak abban az áldásban volt része, hogy meghozta a megfelelő döntést a megfelelő időben és az Úr módján, hogy óvja a misszionáriusokat és felvirágoztassa a munkát.

Humorérzék és kedvesség

Oaks elnöknek elbűvölő humorérzéke van. Például egy munkaebédet követően, amelyen a Tizenkettek minden tagja részt vett, a fivérek egyike felvetette, hogy ilyen finom ételek elfogyasztását követően nehéz dolguk lesz, ha délután ébren akarnak maradni. Oaks elnök széles mosollyal így felelt: „Csak akkor lesz nehéz dolgod, ha nem találsz egy jó helyet, ahol ledőlhetsz.”

Gyakran élcelődik saját magán és a saját kopaszágán is. Ugyanakkor erőteljesen védelmébe is szokta venni azokat, akiknek kevés a fején a haj. Gyakran mondogatja: „Az Úr számos fejet teremtett, és hajjal fedte be a kevésbé szépeket.”

Megnyerő a szívélyessége és a szellemessége, ráadásul rendületlenül figyelmes és kedves. A vele való találkozás után az emberek gyakran megjegyzik, hogy nagyon tetszett nekik, mennyire otthonosan érezték magukat a társaságban a humorérzékének, az őszinte szeretetének és a törődő viselkedésének köszönhetően.

Az igazlelkű nők hatása

Oaks elnök a figyelemre méltó életének összes eredménye és elismerése mellett sem feledkezik meg arról, hogy kihangsúlyozza, milyen mélyreható befolyással volt erre az életre három igazlelkű asszony: Stella Harris Oaks, June Dixon Oaks és Kristen M. McMain Oaks.

Dallin Oaks hét éves volt, amikor orvos édesapja, Lloyd E. Oaks, mindössze 36 évesen elhunyt TBC-ben. A temetése napján lett volna a 11. házassági évfordulója Oaks elnök édesanyjával, Stella Harrisszel, aki élete hátralévő részét özvegyen élte le, és egyedül nevelte fel három gyermeküket.

„Rendkívüli édesanyával áldattam meg – idézi fel Oaks elnök. – Határozottan az utolsó napok számos nemes

asszonya közé tartozott.”⁴

Oaks elnök elsőéves egyetemistaként, a BYU-n ismerte meg June Dixont. 1952-ben házasodtak össze, és abban az áldásban volt részük, hogy hat gyermek szüleivé váltak. „Amíg June nem volt az életem része, nem volt következetesen kiemelkedő a teljesítményem – mondta Oaks elnök. Amit elértem, azt jelentős részben neki köszönhetem.”⁵

1998. július 21-én June rákban elhunyt.

A halála előtt a férjével elbeszélgettek a családjuk jövőjéről. Arra jutottak, hogy áldást jelentene személyesen Dallin számára és a családjuk számára is, ha majd újránősülne. 2000. augusztus 25-én Oaks elder feleségül vette Kristen M. McMaint.

Kristen egyetlen rövid mondattal jellemzi az életét Oaks elnök mellett: „Egyek vagyunk az Úr munkájában és ez számtalan áldással áraszt el minket.” Feleségként a lehető leggyakrabban szervez családi összejöveteleket, mert ez az egész családnak nagy örömet okoz. Ilyenkor June-ról is mindig szó esik.

Oaks elnök első kézből tudja, mennyire fontosak a család: Kiáltvány a világhoz által tartalmazott igazságok a férji és apai mivolt fontosságáról, amint erről tanítani és bizonyosságot tenni is szokott. Alapvető leckéket tanult a férj és a feleség azon közös felelősségéről,

„hogy szeressék egymást és törődjenek egymással, valamint gyermekeikkel”, továbbá arról, hogy a feleségeknek és „az anyáknak és [a férjeknek és] az apáknak egyaránt kötelességük, hogy egyenlő partnerekként segítsék egymást e szent feladatok ellátásában.”⁶ Oaks elnök következetesen és a legjobb képességei szerint élte családi életét az Úr útjait követve.

Életre szóló elkötelezettség

2018. április 6-án támogatásra került Russell M. Nelson elnök Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnökeként, aki mellett Dallin H.

Közismert, hogy Oaks elnök szereti éreztetni az emberekkel a törődését, ezért sokfelé utazott a világban szolgálattétel és az evangélium megosztása céljából.

Balra: Jelenlegi feleségével, Kristennel a 2018-as RootsTech családtörténeti konferencián a családi kapcsolatok építéséről beszéltek.

Oaks elnök az első, Henry B. Eyring elnök pedig a második tanácsos az Első Elnökségben.

Oaks elnök „életreszóló nyugodt és kiegyensúlyozott elkötelezettséggel”⁷ lép be új megbízásába Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnöklő kvórumában – egy a Szabadítónak és az Ő visszaállított egyházának szentelt étellel. Oaks elnök személyes tanítványossága, erőteljes tanításai, és igazlelkű példájának következetessége világszerte jó hatással lesz az emberekre, és segíteni fog nekik az Úr útjait követni. ■

JEGYZETEK

1. Dallin H. Oaks, *The Lord's Way* (1991), 7.
2. Lásd Dallin H. Oaks, “Where Will It Lead?” (Brigham Young University devotional, Nov. 9. 2004) [Hová fog ez vezetni? (A Brigham Young Egyetem áhítata, 2004. nov. 9.)], speeches.byu.edu.
3. Dallin H. Oaks, “Bible Stories and Personal Protection,” *Liahona*, Nov. 1992, 39–40.
4. Don L. Searle, “Elder Dallin H. Oaks: ‘It Begins by Following the Other Apostles,’” *Ensign*, June 1984, 14.
5. Dallin H. Oaks, “The Student Body and the President” (Brigham Young University devotional, Sept. 9, 1975) [A hallgatók és az elnök. (A Brigham Young Egyetem áhítata, 1975. szept. 9.)], 6, speeches.byu.edu.
6. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahona*, 2017. máj. 145.
7. Lásd Dallin H. Oaks, “The Dedication of a Lifetime” (Church Educational System fireside for young adults, May 1, 2005) [Életre szóló elkötelezettség. (Az Egyházi Oktatási Szervezet esti beszélgetése fiatal felnőtteknek, 2005. máj. 1.)], 2, broadcasts.lds.org.

Írta: Jeffrey R. Holland elder
a Tizenkét Apostol
Kvórumából

HENRY B. EYRING ELNÖK: Égigérő értelem, gyermeki alázat

Henry B. Eyring sokoldalú életének és jellemének területei oly tiszták, mint amennyire látszólag ellentmondásosak is időnként.

Henry B. Eyring elnök egyik fia így fogalmazott a közelmúltban: „Apát két szóval lehetne jellemezni: tiszta indítékok.” Ezzel bizonyára mindenki egyet ért, aki találkozott már vele – Russell M. Nelson elnök új második tanácsosával –, figyelte a másokhoz való viszonyulását, vagy hallotta egy prédikációját. Mi több, úgy tűnik, mintha Hal Eyring (ahogy a családja és barátai mindig is hívták) életének csodásan sokirányú kiterjedése egy egyedülállóan tiszta erény folyamatos megnyilvánulása, egyetlen „tiszta indíték” következetes kinyilvánítása: hogy szóban és tettben egyaránt pontosan olyan legyen, ahogy azt Isten elvárja a gyermekeitől.

Eyring elnök módszere ezen cél elérésére éppen olyan világos és egyszerű, mint maga a feladat – és nem kevésbé emberpróbáló! A most a 80-as éveiben járó Hal már gyermekkorától erőfeszítéseket tesz arra, hogy igaznak bizonyuljon Isten előtt, mégpedig úgy, hogy buzgón törekszik iránymutatásra a Szentlélektől – sőt, arra is hajlandó, hogy enélkül soha ne cselekedjen –, attól a mennyei társtól, akire szinte minden beszélgetésében, minden igazgatási döntésében és minden nyilvános kijelentésében utal. A Szentlélek társasága egy celesztialis célhoz vezető,

mindent magába foglaló eszköz Henry B. Eyring számára. Ez egy igazán gyermeki alázat megnyilvánulása. Az ő egyedülálló lelki tisztaságának bizonyítéka ez.

Furcsamód, pont az élete számos látszólagos ellentmondása az, ami ezt a tisztaságot még szembevetőbbé teszi. Egy Nobel-díj-várományos vegyész azonos nevű fiaként Hal maga is megpróbálkozott a fizikával és a vegyészettel, de végül az üzleti életet választotta pedagógia pályafutásának témájaként, ez pedig a lehető legtávolabb esett az Eyring-hagyományoktól. Bár az évek során jelentős vagyont felelteltek, a feleségével, Kathleennel, a házasságuk

kezdete óta szerényen és takarékosan élnek – időnként szinte fájoan takarékosan (legalábbis a gyermekeik tréfás megjegyzése szerint). Hal az Amerikai Egyesült Államok egyik legjobb egyetemén képezte magát, főállású egyetemi tanárnak nevezték ki egy másikon, vendégtanárnár volt egy harmadikon – ilyen fiatalon senki sem juthat ennél magasabbra az egyetemi számlátrán, ő mégis otthagya ezeket a jelentős egyetemi tisztségeket és a szakmai biztonságot egy lényegében ismeretlen (legalábbis a Harvardon, a Stanfordon és az MIT-n dolgozó professzortársai előtt ismeretlen), kétéves főiskola – a Ricks Főiskola – vezetéséért. Egy olyan

Balra: A New Jerseyben töltött gyermekévei során az ifjú Henry (a képen az édesanyja mellett ül) bizonyosságot szerzett, annak ellenére, hogy csak kevés egyháztag tudott összegyűlni. 13 évesen a családjával Utah-ba költöztek, mert az édesapja elfogadott egy állást a Utah-i Egyetemen. Henry a Salt Lake City-i East High School középiskola csapatában kosárlabdázott.

intézmény vezetéséért, ahol addig soha nem járt, és amelynek székhelyét – az idahói Rexburgöt – a térképen sem tudta volna senkinek megmutatni.

Több példa is van a tisztaságra és a látszólagos ellentmondásosságra. Habár Eyring elnök az átlagosnál ragyogóbb szellemi képességekkel rendelkezik, nem hajlandó csupán a tehetségére vagy a gyors felfogására támaszkodni, amikor lelki következményekkel járó ügyekben kell döntést hoznia. Mivel szükség esetén a szó legteljesebb értelmében merész, és az erősség megszokott értelmezésén túlmenően erős, egyszerűen nem hagyja, hogy – M. Russell Ballard elnök (valamint Eyring elnök saját gyermekei) meglátása szerint – „belehajszolják egy elsie-

tett döntésbe vagy egy cselekvési irány gondatlan megválasztásába. Soha nem cselekedne oly módon, hogy azzal veszélybe sodorja az egyházat vagy bárkit, akiért felelősséggel viseltetik.”¹

Talán jól összegezheti e figyelemre méltó ember feddhetetlenségét még egy utolsó példa arra a tisztaságra és látszólagos ellentmondásosságra, amely Henry B. Eyring egész lényének középpontjában áll:

Egyszer szükségessé vált, hogy Eyring elnök elvigye az úrvacsorát néhány embernek, akik nem tudtak részt venni a szokásos egyházközségi úrvacsorai gyűlésen. E jószívű cselekedet megtétele előtt azonban addig hívta telefonon

1933: megszületik az Amerikai Egyesült Államokban, a New Jersey-i Princetomban

1955: Fizikából diplomázik a Utah-i Egyetemen

1959, 1963: MBA-fokozatot, majd doktori (DBA) fokozatot szerez a Harvard Egyetemen

1962: Feleségül veszi Kathleen Johnstont a Utah-i Logan templomban

1962–1971: A kaliforniai Stanford Egyetem Üzleti Mesteriskoláján tanít

1971–1977: A Ricks Főiskola elnökeként szolgál

1980–1985: Az egyház oktatási biztosaként szolgál

1985: Elhívják első tanácsosnak az Elnöklő Püspökségbe

1992: Elhívják a Hetvenek Első Kvórumába

1992–2005: Az egyház oktatási biztosaként szolgál

1995: Elhívják a Tizenkét Apostol Kvórumába

2007: Elhívják második tanácsosnak az Első Elnökségbe

2008: Elhívják első tanácsosnak az Első Elnökségbe

2018: Elhívják második tanácsosnak az Első Elnökségbe

az egyházközsége püspökét, amíg végül el nem érte, és engedélyt nem tudott kérni rá. A püspök természetesen készségesen és szeretettel engedélyezte.

Okkal hozom fel ezt az esetet. A tanulás bizonyára mindenki számára nyilvánvaló. Aki engedélyt kért, az az egyház Első Elnökségének tagja. Elrendelt apostol, akinek birtokában van az összes olyan papsági kulcs, amelyet ember csak birtokolhat ezen a földön. Olyasvalaki, aki útmutatást nyújthat és nyújt is az egyház összes egyházközségi és cöveki vezetőjének, beleértve a saját egyházközsége püspökét is a utah-i Bountifulban. Olyasvalaki, aki az egyház elnöklő tisztségviselőjeként bármely helyi vezető kulcsai fölé helyezheti – és gyakran kell is helyeznie – a sajátjait. Azonban szívének azzal a tisztasággal, amely minden cselekedetét jellemzi, valamint azzal a látszólagos ellentmondásossággal, amelyet nem mindenki vállalna fel ilyen nyíltan, Henry B. Eyring elnök ekkor is lelkiismeretesen követte ugyanazt az eljárást, amely az egyház összes „mezei” tagjára vonatkozik szerte a világon, alázattal folyamodva az Úr felkentjéhez, készen arra, hogy teljes mértékben megfogadja helyi vezetője tanácsát, és elfogadja annak döntését.

Hitének gyökerei

Eyring elnök hitének gazdag lelkisége és nyílt tisztasága már korán magalapozásra került. Hal 1933. május 31-én született Henry Eyring és Mildred Bennion fiaként, amikor édesapja már világhírű professzor volt a Princeton Egyetemen. Olyan kevés egyháztag volt az országnak azon a részén, ahol nevelkedett, hogy az Eyring család a saját otthonában tartotta a szabbati gyűléseket. Eyring elnök később azzal élcelődött, hogy az öccsével, Hardannel alkották a gyülekezet teljes elemis csoportját, a bátyjuk, Ted pedig

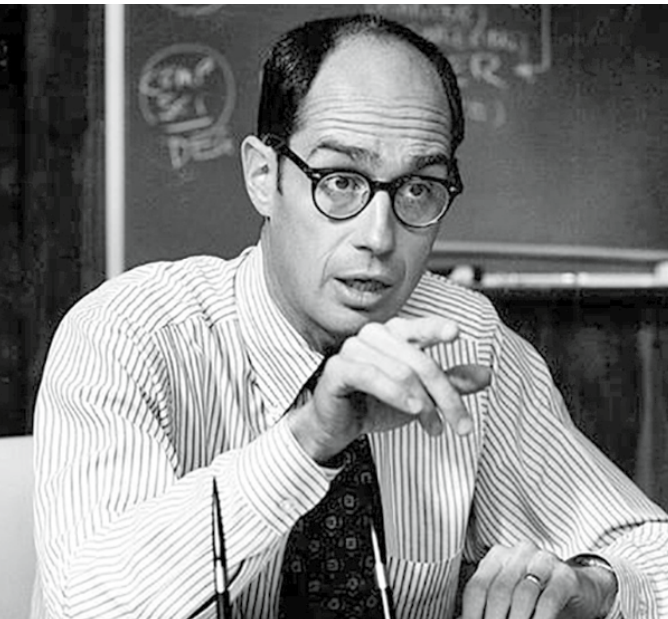
egymaga volt az egész Fiala Férfiak szervezete. Édesanyjuk, Mildred volt a zongorista és zenei vezető, bár hogy ezt miként oldotta meg egyedül, arra Eyring elnök sem igazán emlékszik.

Annak ellenére, hogy nem volt lehetőségük nagy egyházközségben hódolni Istennek, Hal bizonyossága elkezdett kibontakozni. „Megtanultam akkor – idézte fel –, hogy az egyház nem egy épület; az egyház még csak nem is egy csomó ember. Közel éreztem magam Mennyei Atyához, és [már akkor is] tudtam, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza az Ő egyháza; nem számított, hogy a mi kis gyülekezetünk az ebédlőnkben gyűlésezik.”

Amikor Hal 13 éves volt, édesapja elfogadott egy jelentős beosztást a Utah-i Egyetemen. Az ifjabb Henry kora reggeli ifjúsági hitoktatásra járt, és valamennyire szeretett a középiskolai kosárlabdacsapatban is játszani, bár a saját bevallása szerint akkoriban nem kötött szoros barátságokat.

Amikor egy nap éppen sajnálta magát, olyan benyomásban volt része, amely az egész életét megváltoztatta. Úgy érezte, hogy Istentől kapott figyelmeztetést: „Egy nap, amikor már tudni fogod, hogy ki is vagy valójában, sajnálni fogod, hogy nem gazdálkodtál jobban az időddel.” Válaszul e készítésre, tizenévesként többször is elolvasta a Mormon könyvét. Úgy érezte továbbá, hogy David O. McKay elnök *Gospel Ideals* [Evangéliumi eszmények] című könyve is iránymutatással szolgál számára, mert megtanulta belőle többek között a nőkkel való helyes bánásmódot, és ezzel az odaadással fordult aztán egész életében a szeretett felesége, Kathleen felé.

Balra: Eyring elnök a Stanford Egyetem Üzleti Mesteriskolája tanári karának tagja volt, mielőtt felkérték, hogy a Ricks Főiskola (ma Brigham Young Egyetem, Idaho) elnökeként szolgáljon.

Fent: Eyring elnök és a felesége, Kathy, négy fiúval és két lánnyal áldattak meg.

Valóra vált álom

Hal már gyermekkorától fogva erősen vágyott arra, hogy megházasodjon és családot alapítson. Oly gyakran gondolt leendő gyermekeire, hogy magában már rájuk is aggatta a Vöröshajúak becenevet, amikor maga elé képzelte, ahogy ők is az édesanyja vörös haját öröklik majd.

Ez az álom végül akkor kezdett el valóra válni, amikor a Boston Kerület elnökségében

szolgált tanácsosként, miközben a Utah-i Egyetemen történt lediplomázását követően az egyházi elhívása mellett a Harvard Egyetemen folytatta a tanulmányait. 1960 nyarán az immár doktorandusz Hal képviselte a kerületi elnökséget egy egyedülálló felnőtteknek tartott áhítaton, melynek helyszíne a Cathedral of the Pines [„Fenyőfa székesegyház”], New Hampshire állam és a térség nevezetes szabad-téri emlékhelye volt. A rendezvényen meglátott egy piros-fehér ruhába öltözött fiatal nőt, és mély benyomást tett rá a belőle sugárzó tiszta jószág. Ezt gondolta: „Ez a legjobb ember, akit valaha is láttam. Ha vele tölthetném az életem hátralevő részét, minden olyan jó dolgot kihozhatnék magamból, amit valaha is akartam.”

A fiatal hölgyet Kathleen Johnsonnak hívták, és a kaliforniai Palo Altóból jött. Eredetileg nem tervezte, hogy a nyarat Új-Angliában töltsi, de az egyik barátja rábeszélte, hogy vegyen részt vele a Harvard nyári egyetemén. A szabad-téri áhítatot követően Hal úgy intézte, hogy az egyik vasárnap találkozni tudjon Kathyvel istentiszteleten, és örömmel hallotta, hogy ő is szeret teniszezni. Hal hetente többször is teniszezett az egyik egyetemi barátjával, és egyébként is

jó érzéke volt a sporthoz, ezért úgy gondolta, hogy egy teniszparti eszményi első randevű lesz, ahol ráadásul rettenetesen jó benyomást kelthet majd. Kathleen csupán azt nem említette neki, hogy ő a középiskolája teniszcsapatának kapitánya! „Lesöpört” – zsörtölődik ma is a mérkőzés miatt Hal. Ez volt az első azon alkalmak sorában, amikor leendő felesége figyelemre méltó módon tanúsított alázatot – majd pedig a férjét is hozzásegítette ugyanehhez.

Új ösvény

Házasságkötésüket követően, és miután Halt kinevezték a Stanford Egyetem üzleti iskolájának tanári karába, 1970 decemberének egyik éjszakáján, alig pár hónappal azelőtt, hogy férjét felmentették a Palo Altói hallgatói egyház-köztség püspöki elhívásából, Kathy – látszólag minden előzmény nélkül – nekiszegezett egy kérdést. Ahogy Hal éppen bemászott az ágyba egy nehéz nap után, felesége odahajolt hozzá, és megkérdezte: „Biztos vagy benne, hogy azt teszed a munkádban, amit tenned kellene?”

A kérdés teljesen váratlanul érte. Az életükben minden tökéletesnek tűnt. A jövő ragyogónak és világosnak látszott – még az Eyring

Amióta 1995-ben elhívták apostolnak (fent), Eyring elnök az egyház három elnöke – Gordon B. Hinckley (jobbra), Thomas S. Monson, most pedig Russell M. Nelson – mellett szolgált tanácsosként.

Jobbra: Eyring elnök a 2012-es Days of '47 [az 1847-es úttörők emlékére rendezett] Salt Lake City-i felvonulás fővédnökeként integet egy autó üléséről.

család álmotthona is szerepelt benne, melyet Hal nem sokkal korábban vázolt fel a naplójában. Olyan kellemes részletek szerepeltek benne, mint „egy projektszoba, elég tágas és elég strapabíró ahhoz, hogy egy kajákat lehessen benne építeni és tárolni”, valamint „legalább öt konnektor a konyhaasztal közelében”, illetve „egy félreeső kerti lak vagy fürdőház az íráshoz”.

„Ezt hogy érted?” – kérdezett vissza Hal.

„Nem írhatnál tanulmányokat Neal Maxwell számára?” – javasolta a felesége, utalva az egyház új oktatási biztosára. Ettől Hal teljesen összezavarodott. Összesen egy alkalommal találkozott Neal A. Maxwellel, és jól tudta, hogy

Kathleen ennyiszor sem. Megpróbálta elmagyarázni neki, hogy miért is nem felel meg neki egy ilyen szakmai váltás, de a felesége ragaszkodott hozzá, hogy legalább imádkozzon a kérdésről. Ő ezt azonnal meg is tette, az ágy mellett térdre ereszkedve és elmondva egy rövid imát. Amikor nem érkezett válasz, Hal úgy érezte, hogy az ügy ezzel le van tudva, és hamarosan álomba merült.

Másnap reggel azonban Halt két határozott lelki benyomás érte, amelyek örökre megváltoztatták a munkája és az egész élete folyását. Mindkettőt megörökítette a naplójában. Az első: „Ne használd az emberi ítélőképességedet

a neked felajánlott lehetőségek kizárására: nyitott elmével imádkozz felőlük!” A második pedig: „Végezd a tőled telhető legjobban az egyházban és a munkád során kapott feladatokat: ezek készítenek fel!”

Az első benyomás afféle feddésként érkezett, és Hal azóta mindig eszerint élt. Minthogy korábban három különböző állásajánlatot utasított vissza anélkül, hogy imádkozott volna felőlük, e szavak jöttek az elméjébe: „Soha ne kövesd el ismét ezt a hibát! Nem tudod, hogy milyen végcél vár a szakmai pályádon.”

Még friss volt Hal elméjében ez a lelki iránymutatás, amikor kevesebb mint három héttel később Maxwell oktatási biztos hívta fel, hogy megszervezzenek egy Salt Lake City-i találkozást. Maxwell testvér azonnal a lényegre

tért. „Szeretnék felkérni, hogy a Ricks Főiskola elnöke légy” – mondta. Hal azt felelte, hogy imádkoznia kell róla. Megtette, és tömör választ kapott: „Ez az én iskolám.” A többi már, ahogy mondani szokták, történelem. Azóta az egyházban végzett szolgálata éppolyan példás, mint amilyen szembetűnő: előbb helyettes oktatási biztosként, majd (kétszer) biztosként szolgált; ezt követték az Elnöklő Püspökségbe, a Hetvenek Kvórumába, a Tizenkét Apostol Kvórumába, és az egyház három elnöke mellé tanácsosnak szólító elhívások.

Azonban Hal valóban úgy tekinti, hogy az egyházban egyetlen elhívás sem volt számára fontosabb valamilyik másiknál: „Az élet minden szakaszán tapasztalható nyomás arra kísérthet minket, hogy elutasítsuk vagy

elhanyagoljuk a Szabadító szolgálatára szólító elhívásokat – tanította Eyring elnök. Az elhívások közül némelyik jelentéktelennek tűnhet, de az *én* életem és a családom élete jobbá lett azáltal, hogy elfogadtam egy diakónusok kvóruma tanítására szólító elhívást. Éreztem azoknak a diakónusoknak a Szabadító iránti szeretetét, és az Úr szeretetét is óirántuk.”²

Végül egy utolsó látszólagos ellentmondás: nem jut eszembe szinte senki az ismerőseim között, aki jobban ódzkodna a viszálytól, és jobban taszítaná az erőszak, mint Henry B. Eyring barátomat. Mégis az évfolyama legjobb kadétjaként végzett a Utah-i Egyetem tartalékoskisz-t-képző programjában, és kiválóan szolgálta a hazáját az Amerikai Egyesült Államok Légijerejénél. Ha az embernek háborúba

kell mennie – és a mennyei tanácsok óta mi egészen határozottan háborúban állunk –, akkor először is olyasvalakit szeretne vezetőnek, aki a háborúnak már a gondolatát is gyűlöli. Ha azonban mégis (lelki) háborúra kerül sor, akkor az ember azért fohászkodik, hogy ez a vezető tiszta – sőt, ragyogó – elmével gondolkodjon; hogy minden taktikai és stratégiai lehetőséget összevessen

a kinyilatkoztatott tannal; és hogy minden meghozott döntéséhez a Szentlélek megerősítésére törekedjen és annak éljen. A szent dolgoknak az efféle egyedülálló megvédése a mindenféle szentségtelenség vagy világiasság ellen folytatott csatában, mutatja meg talán a leginkább Henry B. Eyring időnként látszólag ellentmondásos életének végső soron való tisztaságát. Én büszkén szolgálnék a légiszemélyzete tagjaként, a hadihajója fedélzetén vagy a lövészárkában. ■

Ezen írás összeállításához felbecsülhetetlen segítséget nyújtott az Eyring elnök Robert I. Eaton és Henry J. Eyring által írt, *I Will Lead You Along: The Life of Henry B. Eyring* [Én továbbvezetlek titeket: Henry B. Eyring élete] című életrajza. Eyring elnök egyes első kézből származó megjegyzései, illetve életrajzi háttéradatai ebből a forrásból származnak.

JEGYZETEK

1. Személyes levelezés. 2018. ápr. 25.
2. Henry B. Eyring: Az unokáimhoz. *Liahóna*, 2013. nov. 69.

Írta: J. Devn Cornish elder

Általános felhatalmazott
hetvenes

Az igaz egyház

„A szentek tökéletesbbítése céljából”

Mostonra már elolvashattatok az első néhány fejezetet a *Szentek: Jézus Krisztus egyházának története az utolsó napokban* című új, négykötetes egyháztörténeti elbeszélés első kötetéből. Csodás látni, hogy miként építi a hitünket és újítja meg a reménységünket Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza története, amikor összefüggéseibe helyezve olvassuk, azok szavaival, akik átélték. Kiváltságnak érezzük, hogy oly módon tárhatjuk elő ezt a történelmet, ami világszerte és egyházszerterte érthető és értékelhető.

Hogy az embert milyen benyomások érik az egyház történelmének olvasásakor, az leginkább attól függ, hogy ki mit vár tőle. Azt olvashatjuk, hogy az Úr maga jelentette ki, miszerint ez az egyház „az egyetlen igaz és élő [egyház] az egész föld színén” (T&Sz 1:30). Így hát észszerűnek tűnik azt várni, hogy az igaz egyház történelme tévedhetetlen egyházi vezetőkről szól, akik sikeresen alkalmazzák az egymást követő kinyilatkoztatott útmutatásokat, amelyek egy széleskörűen üdvözölt és befogadott szervezet irányába visznek. Csakhogy nem erről számolnak be a szentírások, és a mi történelmünk sem ezt mutatja, mert nem az egyházi szervezet tökéletesítése volt az Úr elsődleges célja.

Mi célt szolgál az egyház?

Sehol nem szerepel a szentírásainkban, a tanunkban vagy az utolsó napi apostolok és próféták tanításai között, hogy az Úr célja az egyház tökéletesítése vagy megszabadítása lenne. Ehelyett az egyház létének célja „a szentek

tökéletesbbítése...: Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére” (Efézusbeliek 4:12–13). Az Úr elsődleges célja a szentjei tökéletesítése. Az egyház e célkitűzés támogatására szolgál.

Ebből kifolyólag viszont lenyűgözőnek fogjuk találni azt, amit a történelmünk tartalmaz, amennyiben annak bemutatását várjuk tőle, hogy a visszaállítás folyamata egyrészt miképpen hozta létre az Úr igaz egyházát a földön, másrészt pedig miképpen biztosította azokat a tapasztalatokat, amelyek révén a vezetői és tagjai a tökéletesség irányába tudtak fejlődni, miközben tanultak a diadalaikból és a hibáikból. Az ő tapasztalataik növelhetik a mi hitünket is Istenben és Krisztusban, és segíthetnek meglátni, miként változtathat meg és áldhat meg minket, ha részt veszünk ugyanezen istenileg irányított folyamatban. Más szavakkal szólva, az egyház történelme reményt ad nekünk, hogy végül mi is tökéletesessé lehetünk Krisztusban (lásd Moróni 10:32).

Mit jelent az, hogy ez az igaz egyház?

Ha a múltban a vezetői és tagjai annak ellenére is képesek voltak felépíteni Krisztus egyházát, hogy az erőfeszítéseik időnként tökéletlenek voltak, ők maguk pedig időnként hibákat követtek el, akkor mit jelent az a kijelentés, hogy ez az igaz egyház? Azt jelenti, hogy teljes bizalmunk lehet a visszaállított papsági felhatalmazás érvényességében, a szabadító szertartásokban, a kinyilatkoztatott tanban, a szentírásokban, valamint a Tizenkét

Apostol és az Első Elnökség egységes kvórumaiban. Azt jelenti, hogy tudhatjuk, hogy maga a Szabadító irányítja az egyházat, és hogy a Szentlélek tanúbizonyságot tesz az igazság minden őszinte keresőjének e dolgok igaz voltáról. Azt jelenti, hogy a szertartásokhoz kapcsolódó szövetségek megtartására való törekvés és a folyamatos bűnbánat révén, Jézus Krisztus engesztelése által, még az olyan tökéletlen, de őszinte emberek is, mint ti és én, örökre celesziális dicsőségben fognak élni Istennel és Krisztussal és a családjukkal.

Kiváltságnak érezzük, hogy bemutathatjuk ezt az egyháztörténeti elbeszélést Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházáról, és arra biztatunk benneteket, hogy olvassátok tovább a sorozatot, ahogy egymás után megjelennek a kötetek. A mű híven követi a rendelkezésre álló feljegyzéseket és tényeket. Biztosak vagyunk abban, hogy e történet őszinte olvasása növelni fogja a Mennyei Atyánk szeretetébe és Krisztus engesztelésének hatalmába vetett hitünket, erősíteni fogja a Joseph Smith próféta isteni irányítottságáról és a visszaállításról vallott tanúságunkat,

és reménységet adhat nekünk abban, hogy mi is részesül-
ni fogunk azon áldásokban, amelyeket Ők megígértek a
hithűeknek. ■

A cikk születésekor Cornish elder az Egyháztörténeti Osztály helyettes vezetőjeként szolgált.

A Szentek 7. fejezete a következő oldalakon található. A teljes kötet 14 nyelven kapható nyomtatásban a **store.lds.org** oldalon, továbbá elérhető az Evangéliumi könyvtár alkalmazás Egyháztörténet rovatában, valamint a **szentek.lds.org** oldalon is. Angolul, spanyolul és portugálul a könyv elérhető e-könyvként és hangoskönyvként is a népszerű platformokon.

Ha többet szeretnétek megtudni az egyháztörténet lélekemelő eseményeiről, csatlakozzatok a 2018. szeptember 9-én tartandó világméretű áhítathoz, amely egy Szentől szemben esemény lesz Quentin L. Cook elderrel, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjával. A részletekért és a kérdéseitek előzetes beküldéséhez látogassatok el a **YSAface2face.lds.org** oldalra.

7. fejezet

Szolgatársak

Ez a Szentek: Jézus Krisztus egyházának története az utolsó napokban című új, négykötetes egyháztörténeti elbeszélés hetedik fejezete. A könyv 14 nyelven érhető el nyomtatásban, továbbá az Evangéliumi könyvtár alkalmazás Egyháztörténet rovatában, valamint a szentek.lds.org oldalon is. Az előző fejezetek a korábbi lapszámokban jelentek meg, és elérhetőek 47 nyelven az Evangéliumi könyvtár alkalmazásban, valamint a szentek.lds.org oldalon.

1829 tavaszán – bár már javában tartott a május – az időjárás hideg és nyirkos volt. Amíg a Harmony környéki gazdák a házaikba húzódva, a jobb időre várva elhalasztották a tavaszi vetést, Joseph és Oliver olyan sokat fordított le a feljegyzésből, amennyit csak bírt.¹

Eljutottak azoknak az eseményeknek a beszámolójáig, amelyek akkor történtek a nefiták és a lámániták között, amikor Jézus meghalt Jeruzsálemben. Hatalmas földrengésekről és viharokról esett szó benne, amelyek megtizedelték a népet, és megváltoztatták a táj kinézetét. Egyes városok a föld alá süllyedtek, mások pedig kigyulladtak és leégtek. Hosszú órákon át villámok szabdalták az eget, a nap pedig eltűnt, így a túlélőkre sűrű sötétség borult. Az emberek három napon keresztül jajgattak, halottaikat gyászolva.²

Ennek végén Jézus Krisztus hangja hatolt át a sötétségen: „[N]em tértek-e most vissza hozzám – kérdezte tőlük –, és bánjátok meg bűneiteket, és tértek meg, hogy meggyógyíthassalak benneteket?”³ Ezzel eloszlatta a sötétséget, a nép pedig bűnbánatot tartott. Sokan közülük hamarosan a Bőség földjének nevezett helyen lévő templomnál gyűltek össze, ahol a tájban végbement hihetetlen változásokról beszélgettek.⁴

Ahogy így egymás közt beszélgettek, azt látták, hogy az Isten Fia aláereszkedik a mennyből. „Jézus Krisztus vagyok – mondta –, akiről a próféták bizonyosságot tettek, hogy el fog jönni a világra.”⁵ Egy ideig a körükben maradt, tanította nekik az evangéliumát, és parancsolatba adta számukra, hogy kereszteskedjenek meg alámerítés-sel a bűnök bocsánatára.

„[A]ki hisz bennem és megkeresztelkedik, az megszabadul – jelentette ki. – [Ő]k azok, akik örökölni fogják Isten királyságát.”⁶ Mielőtt felment a mennybe, felhatalmazást adott igazlelkű férfiaknak arra, hogy megkereszteljék azokat, akik hisznek Őbenne.⁷

azt javasolta, hogy először imádkozzon, és tudja meg, hogy mindenképpen szükséges-e azonnal útra kelnie.

David megfogadta apja tanácsát, és imádkozás közben érezte, amint a Lélek azt mondja neki, hogy fejezze be az otthoni munkáját, mielőtt elindulna Harmonyba.

Amikor David másnap reggel kiment a mezőre, egy sor sötétlő barázdára lett figyelmes, amelyek előző este lettek kiszántva. Ahogy tovább vizsgálta a földeket, azt tapasztalta, hogy az éjszaka során mintegy két és fél hektár föld lett felszántva, az eke pedig ott várt rá az utolsó barázdában, hogy David befejezze a munkát.

Az apja megdöbbenve értesült a történetekről. „Ebben valamely felsőbb hatalom kezének kell lennie – mondta –, és szerintem jobban teszed, ha azonnal lemegy Pennsylvániába, amint kiszórtad a gipszet.”

David keményen dolgozott a maradék föld felszántásán, és azon, hogy a talajt előkészítse a sikeres vetésre. Amint végzett, erős lovakat kötött a szekere elé, és az előzőleg tervezettnél korábban elindult Harmonyba.¹⁶

fogadják Josephet, Emmát és Olivert. Whitmerék a környék németajkú telepeseinek leszármazottai voltak. Az a hír járta róluk, hogy keményen dolgozó, jámbor emberek. A gazdaságuk elég közel feküdt a Smith család házához, hogy meg tudják látogatni egymást, ugyanakkor elég távol ahhoz, hogy a tolvajok ne zavarhassák őket.¹⁵

David azonnal Harmonyba akart utazni, de az apja emlékeztette, hogy két nap kemény munka vár még rá indulás előtt. Vetési idény volt, és Davidnek fel kellett szántania nyolc hektár földet, valamint fel kellett javítania a talajt gipsszel, hogy jobban fejlődjön a búzájuk. Az apja

Miután Joseph, Emma és Oliver Fayette-be költözött, David anyjának rengeteg teendője akadt. Mary és a férje, Peter Whitmer már nyolc, 15 és 30 év közötti gyermek szülei voltak; a legtöbbben velük laktak, a többiek pedig a közelben. Marynek egész napos elfoglaltságot jelentett a szükségleteikről való gondoskodás, a három beköltözött vendég pedig további munkával járt. Mary hitt Joseph elhívásában, és nem is panaszkodott, de kezdett elfáradni.¹⁷

Abban az évben Fayette-ben tikkasztó volt a nyár. Miközben Mary főzött és mosott, Joseph az egyik emeleti szobában

a fordítást mondta tollba. Rendszerint Oliver írt, de alkalmanként Emma vagy éppen a Whitmer család valamelyik tagja ragadott tollat.¹⁸ Előfordult, hogy amikor Joseph és Oliver belefáradt a fordítással járó erőfeszítésbe, kísértáltak egy közeli tavacskához, és kavicsokkal kacsáztak a felszínén.

Magának Marynek kevés ideje jutott pihenni, az újabban ránehezedő munkát és terheket pedig egyre nehezebben viselte.

Egy nap, amikor Mary éppen az istállóban járt, hogy megfejeje a teheneiket, kint meglátott egy ősz hajú férfit, akinek egy zsák volt átvetve a vállán. A férfi hirtelen feltűnése megrémítette, de ahogy az illető közelebb jött, olyan kedves hangon szólalt meg, amitől Mary teljesen megnyugodott.

„A nevem Moróni – közölte. – Felettébb elfáradtál a sok munkában, melyet végezned kell.” Lekanyarította a zsákot a válláról, Mary pedig figyelte, ahogy elkezdte azt kibontani.¹⁹

„Nagyon hithű és szorgalmas voltál munkálkodásaidban – folytatta a látogató. – Helyénvaló tehát, hogy tanúságot nyerj, hogy megerősödhessen a te hited.”²⁰

Moróni kinyitotta a zsákot, és kivette belőle az aranylemezeket. Mary elé tartva azokat, sorra átfordította a lapokat, így az asszony láthatta a rajtuk lévő írást. Miután az utolsó lemezt is átfordította, arra buzdította őt, hogy viselje még egy ideig türelemmel és hithűen a rá nehezedő többletterheket. Megígérte, hogy ezért áldott lesz.²¹

Az idős férfi egy pillanattal később eltűnt, egyedül hagyva Maryt. Az asszonynak nem lett kevesebb a munkája, de ez már nem zavarta.²²

Whitmerék birtokán Joseph gyorsan haladt a fordítással, de voltak nehéz napok is. A gondolatai el-elkalandoztak más irányokba, és nem tudott a lelki dolgokra összpontosítani.²³ Whitmerék kis házában mindig zajlott az élet, és sok minden elvonta az ember figyelmét. Odaköltözésük azzal is járt, hogy Joseph és Emma feladta a Harmonyan élvezett viszonylag zavartalan magánéletet.

Miután az angyal távozott, Joseph beljebb ment az erdőbe, és rátalált a térdeplő Martinra. Martin elmondta neki, hogy még nem kapott tanúságot az Úrtól, és továbbra is szeretné látni a lemezeket. Megkérte Josephet, hogy imádkozzon vele. Joseph letérdelt mellé, és még szinte el sem mondták az ima szavait, amikor meglátták ugyanazt az angyalt, amint megmutatja a lemezeket és a többi ősi tárgyat.

„Elég! Elég! – kiáltott fel Martin. – Látták szemeim! Látták szemeim!”³²

Délután aztán Joseph és a három tanú visszatért Whitmerék házába. Mary Whitmer Joseph szüleivel beszélgetett éppen, amikor Joseph besietett a házba. „Apám! Anyám! – fordult hozzájuk. – Nem tudjátok, mily boldog vagyok!”

Joseph lehuppant az édesanyja mellé. „Az Úr rajtam kívül még háromnak megmutattatta a lemezeket – közölte. – Ők maguk is tudják hát, hogy nem szokásom megtéveszteni az embereket.”

Joseph úgy érezte, hogy nagy teher esett le a válláról. „Immár nekik is viselniük kell egy részt – mondta. – Nem kell többé teljességgel egymagam lennem a világban.”

Ezután Martin lépett a szobába, és szinte szétvetette az öröm. „Immár láttam egy angyalt a mennyből! – kiáltotta. – Lelkem minden őszinteségével áldom az Istent, mivelhogy aláéreszkedett, hogy engem – engem! – tegyen meg az Ő munkája nagyságának tanújává!”³³

Néhány nappal később Whitmerék elutaztak a Smith család manchesteri birtokára. Tisztában lévén az Úr azon ígéretével, miszerint „annyi tanú szája által erősíti meg szavát, ahánnyal [Ő] azt jónak látja”, Joseph kiment az erdőbe az édesapja, Hyrum, Samuel, valamint a négy Whitmer fivér – Christian, Jacob, az ifj. Peter és John – és a sógoruk, Hiram Page társaságában.³⁴

A férfiak azon a helyen gyűltek össze, ahova a Smith család gyakran vonult felfelé imádkozni. Az Úr engedélyével Joseph felfedte a lemezeket, és megmutatta azokat a csoportnak. A három tanúval ellentétben ők nem láttak angyalt, viszont Joseph megengedte, hogy kézbe vegyék a feljegyzéseket, forgassák a lapjait, és megvizsgálják a rajtuk lévő ősi írást. A lemezek kézbevétele megerősítette az abba vetett hitüket, hogy igaz Joseph bizonyossága, melyet az

angyalról és az ősi feljegyzésről tett.³⁵

Most, hogy a fordítás befejeződött, és tanúi is voltak, akik megerősíthették csodálatos bizonyosságát, Josephnek már nem volt szüksége a lemezekre. Miután a férfiak kimentek az erdőből és visszatértek a házba, megjelent az angyal, Joseph pedig végérvényesen visszaszolgáltatta neki a szent feljegyzést.³⁶ ■

Az idézett művek részletes felsorolása a saints.lds.org oldalon tekinthető meg angol nyelven.

Ahol a jegyzetekben a *Téma* megjelölés szerepel, ott további tudnivalók olvashatók a saints.lds.org oldalon.

JEGYZETEK

1. Oliver Cowdery to William W. Phelps, Sept. 7, 1834, *LDS Messenger and Advocate*, Oct. 1834, 1:14; Staker, “Where Was the Aaronic Priesthood Restored?,” 158, note 49.
2. 3 Nefi 8; Oliver Cowdery to William W. Phelps, Sept. 7, 1834, *LDS Messenger and Advocate*, Oct. 1834, 1:15–16; lásd még Kowallis, “In the Thirty and Fourth Year,” 136–90.
3. 3 Nefi 9:13
4. 3 Nefi 10:9; 11:1
5. 3 Nefi 11:10; 15:21–24; lásd még János 10:16.
6. 3 Nefi 11:33
7. 3 Nefi 11:23–33
8. Oliver Cowdery to William W. Phelps, Sept. 7, 1834, *LDS Messenger and Advocate*, Oct. 1834, 1:13–16.
9. Tan és szövetségek 13:1 (Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 17–18, in *JSP*, H1:292–94 [draft 2]); Oliver Cowdery to William W. Phelps, Sept. 7, 1834, *LDS Messenger and Advocate*, Oct. 1834, 1:15; Staker, “Where Was the Aaronic Priesthood Restored?,” 142–59. **Téma:** Az ároni papság visszaállítása
10. Oliver Cowdery to William W. Phelps, Sept. 7, 1834, *LDS Messenger and Advocate*, Oct. 1834, 1:15.
11. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 17–18, in *JSP*, H1:292–94 (draft 2); “Articles of the Church of Christ,” June 1829, in *JSP*, D1:371.
12. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 18, in *JSP*, H1:294–96 (draft 2).
13. “Mormonism,” *Kansas City Daily Journal*, June 5, 1881, 1; James H. Hart, “About the Book of Mormon,” *Deseret Evening News*, Mar. 25, 1884, [2]; Joseph F. Smith to John Taylor and Council of the Twelve, Sept. 17, 1878, draft, Joseph F. Smith, Papers, Church History Library; Joseph Smith History, 1838–56,

- volume A-1, 21, in *JSP*, H1:306 (draft 2).
14. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 18, in *JSP*, H1:296 (draft 2).
 15. “Mormonism,” *Kansas City Daily Journal*, June 5, 1881, 1; Dickinson, *New Light on Mormonism*, 250; “The Book of Mormon,” *Chicago Tribune*, Dec. 17, 1885, 3; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 21, in *JSP*, H1:306 (draft 2).
 16. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 8, [8]; Orson Pratt and Joseph F. Smith, Interview with David Whitmer, Sept. 7–8, 1878, [10], in Joseph F. Smith to John Taylor and Council of the Twelve, Sept. 17, 1878, draft, Joseph F. Smith, Papers, Church History Library; Cook, *David Whitmer Interviews*, 26–27.
 17. Orson Pratt and Joseph F. Smith, Interview with David Whitmer, Sept. 7–8, 1878, [10], in Joseph F. Smith to John Taylor and Council of the Twelve, Sept. 17, 1878, draft, Joseph F. Smith, Papers, Church History Library.
 18. James H. Hart, “About the Book of Mormon,” *Deseret Evening News*, Mar. 25, 1884, [2].
 19. Skousen, “Another Account of Mary Whitmer’s Viewing of the Golden Plates,” 40; [Andrew Jenson], “Eight Witnesses,” *Historical Record*, Oct. 1888, 621.
 20. Orson Pratt and Joseph F. Smith, Interview with David Whitmer, Sept. 7–8, 1878, [10], in Joseph F. Smith to John Taylor and Council of the Twelve, Sept. 17, 1878, draft, Joseph F. Smith, Papers, Church History Library.
 21. Skousen, “Another Account of Mary Whitmer’s Viewing of the Golden Plates,” 40; [Andrew Jenson], “Eight Witnesses,” *Historical Record*, Oct. 1888, 621.
 22. [Andrew Jenson], “Eight Witnesses,” *Historical Record*, Oct. 1888, 621; Orson Pratt and Joseph F. Smith, Interview with David Whitmer, Sept. 7–8, 1878, [10], in Joseph F. Smith to John Taylor and Council of the Twelve, Sept. 17, 1878, draft, Joseph F. Smith, Papers, Church History Library; Stevenson, Journal, Dec. 23, 1877.
 23. Whitmer, *Address to All Believers in Christ*, 30.
 24. “Letter from Elder W. H. Kelley,” *Saints’ Herald*, Mar. 1, 1882, 68; lásd még Bushman, *Rough Stone Rolling*, 77.
 25. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 34, in *JSP*, H1:352–54 (draft 2). **Témák:** A Mormon könyve fordítása; Aranylemezek
 26. 2 Nefi 3:7–19.
 27. Joseph Smith History, circa Summer 1832, [5], in *JSP*, H1:15; 2 Nefi 26:16; 27:15–21.
 28. Tan és szövetségek 17 (Revelation, June 1829–E, a josephsmithpapers.org oldalon); Tan és szövetségek 5:11–18 (Revelation, Mar. 1829, a josephsmithpapers.org oldalon); Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 23, in *JSP*, H1:314–17 (draft 2).
 29. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 8, [11].
 30. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 24–25, in *JSP*, H1:316–18 (draft 2).
 31. “Letter from Elder W. H. Kelley,” *Saints’ Herald*, Mar. 1, 1882, 68; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 24–25, in *JSP*, H1:316–20 (draft 2); “Testimony of Three Witnesses” [Három tanú bizonyágtétele], in Book of Mormon, 1830 edition, [589]. **Téma:** A Mormon könyve tanúi
 32. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 25, in *JSP*, H1:320 (draft 2).
 33. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 8, [11]; book 9, [1].
 34. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 9, [1]; 2 Nefi 27:14.
 35. “Testimony of Eight Witnesses” [Nyolc tanú bizonyágtétele], in Book of Mormon, 1830 edition, [590]. **Téma:** A Mormon könyve tanúi
 36. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 9, [2].

KONFERENCIAI JEGYZETFÜZETEM

2018. áprilisi általános konferencia

PAPSÁG ÉS PAPSÁGVISELŐK

„A melkisédeki papság nem egy státusz vagy egy címke, hanem isteni hatalom, mely azért lett ránk bízva, hogy elősegítsük Istennek a gyermekeiért végzett munkáját. Mindig tartuk észben, hogy a papságot viselő férfiak nem »a papság«. Nem helyénvaló az a megnevezés, hogy »a papság és a nők«. Mondjuk azt, hogy »a papság viselői és a nők«.”

Dallin H. Oaks elnök, első tanácsos az Első Elnökségben: A papság hatalmai. *Liahóna*, 2018. máj. 65.

Mélyebbre merülve

SZOLGÁLTATTÉTEL

Az általános konferencián több vezetők is beszélt a szolgálattételről. Miközben a legutóbbi üzeneteket tanulmányozod, figyeld meg, felismered-e a szolgálattétel jellemzőit. Kezdsenek íme néhány beszéd:

- Henry B. Eyring: Lelke veletek legyen. *Liahóna*, 2018. máj. 86–89.
- Henry B. Eyring: Sugalmazott szolgálattétel. *Liahóna*, 2018. máj. 61–64.
- Jeffrey R. Holland: Velük lenni és erősíteni őket. *Liahóna*, 2018. máj. 101–103.
- Jean B. Bingham: A Szabadító módján való szolgálattétel. *Liahóna*, 2018. máj. 104–107.

A PRÓFÉTA NEM ÁLL A SZABADÍTÓ ÉS MI KÖZÉNK. *Inkább mellettünk áll, és mutatja a SZABADÍTÓHOZ vezető utat.*

Neil L. Andersen elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából:
Isten prófétája.
Liahóna, 2018. máj. 27.

Válaszok a kérdésekre

VALÓBAN MAGAM MÖGÖTT HAGYHATOM A BŰNEIMET, ÉS BOCSÁNATOT NYERHETEK?

„[A Szabadító] letette az életét, majd újra felvette azt.

Mindazokért tette ezt, akik hisznek Őbenne.

Mindazokért tette ezt, akik nem hisznek Őbenne.

Sőt, még azokért is, akik gúnyolják, csúfolják és átkozzák a nevét. [...]

Jézus Krisztus miatt fel fogunk támadni a halál kétségbeeséséből...

Jézus, a Krisztus miatt a bűneink nem csupán eltörölhetetnek, hanem el is felejtődhetnek.”

Dieter F. Uchtdorf elder a Tizenkét Apostol Kvórumából: Ímhol az ember! *Liahóna*, 2018. máj. 108., 109.

Felkérés: Milyen kérdéseid voltak, melyekre választ kaptál a konferencián elhangzottakból? Oszd meg élményedet a Facebook oldalunkon: facebook.com/liahona.

RESZLET A HOVÁ VITTEK ÖTÉ CÍMŰ NŐBŐL. KÉSZÍTETTE: J. KIRK RICHARDS; A JEGYZETFÜZET ÉS A FŐLDGÖMB KÉPE A GETTY IMAGES JÓVÓUTÁBÓL

Mit fogok hát tenni?

PRÓBÁRA TENNI A PRÓFÉTA TANÍTÁSAIT

Nagyon megérintett a konferencia során Nelson elnök üzenete, miszerint Isten igenis akar hozzám szólni, és elmondani, hogy mit szeretne, mit tegyek. Ma arra gondoltam, ezt ki is próbálom. Azért imádkoztam, hogy a mai nap folyamán tudjak valakinek segíteni. Ebéd után el kellett mennem megtankolni az autót. Olyan érzésem támadt, hogy valaki másnak is vennem kellene üzemanyagot. Kissé kételkedően azt gondoltam: „Na, majd meglátjuk.” Elkezdtem tankolni. Ekkor egy kisbusz állt be a mellettem levő kúthoz, és egy hölgy szállt ki a fiával. Elővette a

táskáját, és kotorászni kezdett benne. Épp befejeztem a tankolást, mikor hallottam, hogy félénken megszólít: „Elnézést...”. Ahogy ránéztem, láttam az aggodalmat az arcán.

Elmondtam neki, hogy ma valakinek üzemanyagot kell vennem. „Maga lenne az a valaki?” Ezen meglepődött, és könnybe lábadt a szeme. „Valaki bizony figyel ma önre” – mondtam. Odasétáltam a kúthoz és behelyeztem a hitelkártyámat. Majd beültem az autóba, és azzal a biztos tudattal hajtottam el, hogy valaki onnan fentről bizony rám is figyel. Prófétánkat köszönöm, Atyám!

– Jonathan Benson által a *Liahóna* Facebook oldalán megosztott történet

Van olyan élményed, melyet meg szeretnél osztani? Küldd be történetedet a liahona.lds.org oldalon, vagy oszd meg azt a Facebook oldalunkon.

Elmélkedj el azon...

MIT TENNÉK, HA TUDNÁM, HOGY MÁR CSAK EGY NAPOT ÉLHETEK?

Lásd Taylor G. Godoy a Hetvenektől: Még egy nap. *Liahóna*, 2018. máj. 34–36.

Oszd meg gondolataidat a *Liahóna* Facebook oldalán vagy írd le azokat a naplódba!

Konferenciái számadás!

103 221
JELENLEG SZOLGÁLÓ
MISSZIONÁRIUS:

67 049 teljes idejű
36 172 egyházzolgálati

új templom került

bejelentésre a következő helyszíneken: Argentína, Salta; India, Bengaluru; Nicaragua, Managua; Fülöp-szigetek, Cagayan de Oro; Amerikai Egyesült Államok, Utah; Amerikai Egyesült Államok, Virginia; valamint egy város Oroszországban, ami még nincs eldöntve. Lásd a fenti térképet.

A HIT ÉS A családi történetek EREJE

A próbatételek során ellenállóbbak leszünk, ha tudjuk, hogy milyen kihívásokkal szembesültek a saját ősaink.

Írta: Adam C. Olson

Egyházi folyóiratok

Azoknak a hittel teli történeteknek köszönhetően, amelyeken felnőtt, Rosalene Pacini mindig is úgy érezte, hogy különleges kapcsolat van közte és az üknagymamája, Elizabeth Xavier Tait között. Kislánként Rosalene képzeletét rabul ejtették a történetek, melyek Elizabethnek a Bombayból Liverpoolba, majd Sionba vezető utazása során az Úrba vetett bizalmáról, valamint a szívbe markoló megpróbáltatások idején tanúsított kitartásáról szóltak.

Ezek a történetek abban is szerepet játszottak, hogy Rosalene felkészüljön ugyanilyen hit kifejtésére és alkalmazására, amikor hasonló kihívásokkal szembesült a saját életében.

ELHAGYVA AZ OTTHONT, ELVESZÍTVE A CSALÁDOT

Elizabeth - India, Bombay, 1850-es évek

Elizabeth Xavier iskolázott ifjú hölgy volt, aki egy gazdag nemesi család tagjaként kényelmes életet élt Indiában. Azonban az élete hirtelen megtelt kihívásokkal, miután 1850-ben feleségül ment William Taithez, a brit haditengerészet egyik vezető kiképzőjéhez, akit még Skóciában keresztelt meg Parley P. Pratt elder.

Elizabeth családja mélységesen helytelenítette a megkeresztelkedését. A feszült kapcsolatok okozta nyomást tragédia is követte, amikor elsőszülött fia elhunyt kolerában. Aztán nyolc hónapos terhesen – arra vágyva, hogy a szentekkel legyen, és örökkévaló családja lehessen – Elizabeth elküldte Williamet és a második fiukat, hogy készítsen a családjuknak otthont Sionban.

A baba születése után a családja kérlelte Elizabethet, hogy hagyja ott a férjét és a vallását, és maradjon velük. Ő azonban – a Szabadító követése iránti eltökéltsége biztos tudatában – örökre elhagyta a családját és a hazáját, és az angliai Liverpoolba hajózott.

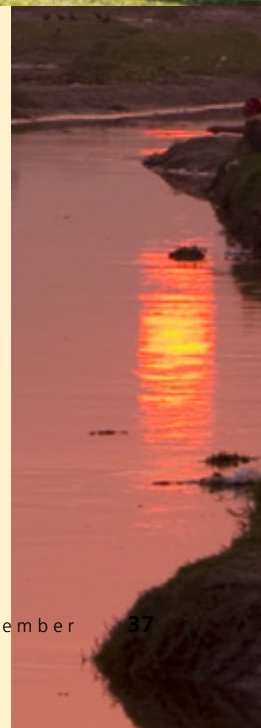
Rosalene - Amerikai Egyesült Államok, Colorado állam, 2003

Rosalene Utah állam déli részén, egy Enterprise nevű településen, egy népes család legkisebb gyermekeként nőtt fel. Úgy az otthoni, mint a missziós évei alatt számos alkalommal megtapasztalhatta a Jézus Krisztusba vetett hit erejét. Miután templomi házasságot kötött, Rosalene is a bizonyosságát próbára tevő utazásra indult, mivel a férje munkája miatt a családjuk egyre távolabb és távolabb került a szűkebb hazájától.

Colorado államba költözve Rosalene a távolból volt tanúja az édesanyja rák elleni harcának és a néhány évvel későbbi halálának.

„Boldogan leélhettem volna az egész életemet a szülővároskám-ban, a szüleim közelében – mondja Rosalene. – A szívem szakadt meg, hogy amikor felnőttem, el kellett költöznöm. Az anyukám elvesztése nagy megrázkódtatás volt. Még ma sem telik el úgy egyetlen nap, hogy ne hiányozna.

Azt hiszem, Elizabethnek is kellett hogy legyenek olyan napjai, amikor kétségbeesetten hiányzott az otthona. De hitt Jézus Krisztusban, és hagyta, hogy az Ő hatalma működjön az életében. Ez elégséges volt ahhoz, hogy továbbsegítse őt. Ugyanez a hatalom segít nekem is, amikor Mennyei Atyámra támaszkodom erőért, akár közel van a földi családom, akár nincs.”

A HALÁL FULLÁNKJA

Elizabeth - Anglia, Liverpool, 1856

Az Indiából Angliába vezető hosszú hajút során Elizabeth pár hónapos kislánya súlyosan megbetegedett. Liverpoolban halt meg, ott is temették el. Elizabeth később azt mondta, hogy a kisbabája elvesztése olyan fájdalmas volt, hogy nem tudta, képes lesz-e továbblépni. Bár sajgott a szíve és magányos volt, az Európai Misszió elnökeként szolgáló apostol, Franklin D. Richards elder bátorítását követve Elizabeth felszállt az Amerikai Egyesült Államokba, Bostonba induló hajóra.

Rosalene - Amerikai Egyesült Államok, New York, 2006

Röviddel azután, hogy Paciniék az egyre gyarapodó családjukkal New Yorkba költöztek, Rosalene-nál idő előtti szülési fájdalmak jelentkeztek. A magzat szívverésének lassulása miatt az orvosok császármetszéssel gondolkodtak. Amikor azonban a szíverés helyreállt, a család megkönnyebbülten ment haza.

A néhány nappal későbbi kontrollvizsgálaton az orvos már nem talált szívhangot. Néhány órával később Rosalene megszülte halott kisfiukat.

„A kisbabám elvesztése szívszaggató volt – idézi fel a fiatalasszony. – Soha nem éreztem magam annyira kiüresedettnek, mint miután elvitték a karjaim közül a kis testét.”

A család Utah-ba repült, hogy a kicsit Rosalene édesanyja mellé temessék. Ezt követően Rosalene hetekig nem volt képes elutazni onnan és visszatérni a mindennapi életbe.

„Úgy gondolom, egy kicsit megértem, hogy milyen kétélyek jártak Elizabeth fejében azzal kapcsolatban, hogy képes lesz-e továbblépni – mondja Rosalene. – De megtette. Mindannyian eljuthatunk egyszer erre a pontra életünk egy szakaszában. De nem állhatunk meg. Haladunk tovább előre, a korábbinál is jobban támaszkodva a Szabadítóra, és idővel felismerjük a csodákat, amelyek mindvégig körülvettek.”

MINDIG CSAK ELŐRE. KÉSZÍTETTE: JOSEPH BRICKEY

AZ ÉLET TELEI

Elizabeth - Amerikai Egyesült Államok, Iowa, 1856

Miután Elizabeth átkelt az óceánon, egy teljesen új kultúrában találta magát. Vonattal utazott Iowa államig, a nyugati irányú vasút akkori végállomásáig. 1856 júliusában érkezett meg, és csatlakozott a Willie kézikocsis társasághoz.

A Willie és Martin kézikocsis társaságok szenvedései közismertek. Az idény vége felé indultak útnak, és a korai tél a Sziklás-hegységben érte őket. Több mint 200 fagyoskodó, alutáplált ember halt meg közülük.

A Brigham Young elnök által küldött mentőcsapatban volt Elizabeth férje, William is. A házaspár a mély hóban és a fagyos szélben talált ismét egymásra.

Miután Salt Lake Cityben erőt gyűjtöttek, az utazásuk végül Cedar Cityben ért véget – mindössze néhány mérföldre attól a helytől, ahol Rosalene utazása elkezdődött.

Rosalene - Kína, Hongkong, 2007

Miután a férje elfogadott egy hongkongi állásajánlatot, Rosalene – ahogy nemzedékekkel korábban Elizabeth is – azon kapta magát, hogy át kell kelnie az óceánon, és be kell illeszkednie egy ismeretlen kultúrába.

„Vannak, akik élvezik a változást és a kalandot, de nekem ez már majdnem túl sok volt” – mondja Rosalene.

Ismét a Szabadítójában, illetve Istennek a számára készített tervében talált erőre. A családja és az egyházközségében lévő kedves nőtestvérek támogatásával Rosalene megtanulta szeretni és becsülni az új környezetét és az élményeit.

MÁSOK IS JÁRTAK MÁR ITT KORÁBBAN

Miközben arra törekszünk, hogy kövessük Jézus Krisztust, mindannyian próbatételek közepette utazunk – át kell keltnünk a saját síkságainkon és óceánjainkon, és szembe kell néznünk a kemény telekkel. De mások is jártak már itt korábban. Reményt és erőt meríthetünk a Szabadítóba vetett bizalomról szóló történeteikből.

Rosalene tisztában van vele, hogy talán még csak az út felénél tart, de miután már az elejétől a végéig ismeri Elizabeth történetét, kénytelen elgondolkodni azon, hogy mi lesz a sajátjának a befejezése.

„Lehet, hogy van néhány olyan tulajdonságom, mint Elizabethnek, de az is lehet, hogy nincs. Mindenesetre azt remélem, hogy amikor a gyerekeim látják az életemet, észre fognak venni hasonlóságokat – azt, hogy mindketten mindvégig hithűek maradtunk, és hogy hagytuk, hogy a megpróbáltatásaink a Szabadítóhoz hasonlóbbá alakítsanak bennünket.”

Rosalene felismerte, hogy mekkora erőt tud meríteni a régebben élt emberek történeteiből, ezért maga is továbbadja azokat a gyermekeinek.

„Ha ismerjük a történeteiket, tisztában vagyunk vele, hogy kemény dolgokon mentek keresztül – mondja Rosalene –, és azt is tudjuk, hogy mi ösztönözte és hajtotta őket. Most rajtam a sor, hogy továbbvigyem a Jézus Krisztusba vetett hitnek és az Ő evangéliuma iránti odaadásnak ezt a hagyományát, és átadom azt a saját gyermekeimnek.” ■

***Az őseik történetei segítettek
Rosalene Pacininek és családjának
megerősíteni a hitüket.***

CSALÁDI TÖRTÉNETEK A SZENTÍRÁSOKBAN

Kutatások kimutatták, hogy a gyermekek sokkal kellenállóbbá válnak az élet kihívásaival szemben, ha ismerik az arról szóló történeteket, hogy milyen nehézségekkel birkóztak meg a saját őseik.¹

A Mormon könyve-beli Hélamán szintén felismerte az abban rejlő erőt, hogy a gyermekeit megismertesse az írásban és szóban továbbadott családi történetekkel. Ezt mondta a fiainak:

„Íme, Jeruzsálem földjéről kijövő első szüleink nevét adtam nektek; és ezt azért tettem, hogy amikor eszetekbe jut a nevetek, rájuk emlékezhessetek; és amikor eszetekbe jutnak ők, akkor emlékezhessetek a cselekedeteikre; és amikor eszetekbe jutnak a cselekedeteik, akkor tudhassátok, hogy miért van megmondva és megírva is az, hogy jók voltak.

Szeretném tehát, fiaim, ha azt tennétek, ami jó, hogy rólatok is azt mondhassák és azt írassák, amit róluk mondtak és írtak” (Hélamán 5:6–7).

JEGYZETEK

1. Lásd Robyn Fivush, “Collective Stories in Families Teach Us About Ourselves,” *Psychology Today*, Feb. 2, 2017, psychologytoday.com/blog/the-stories-our-lives/201702.

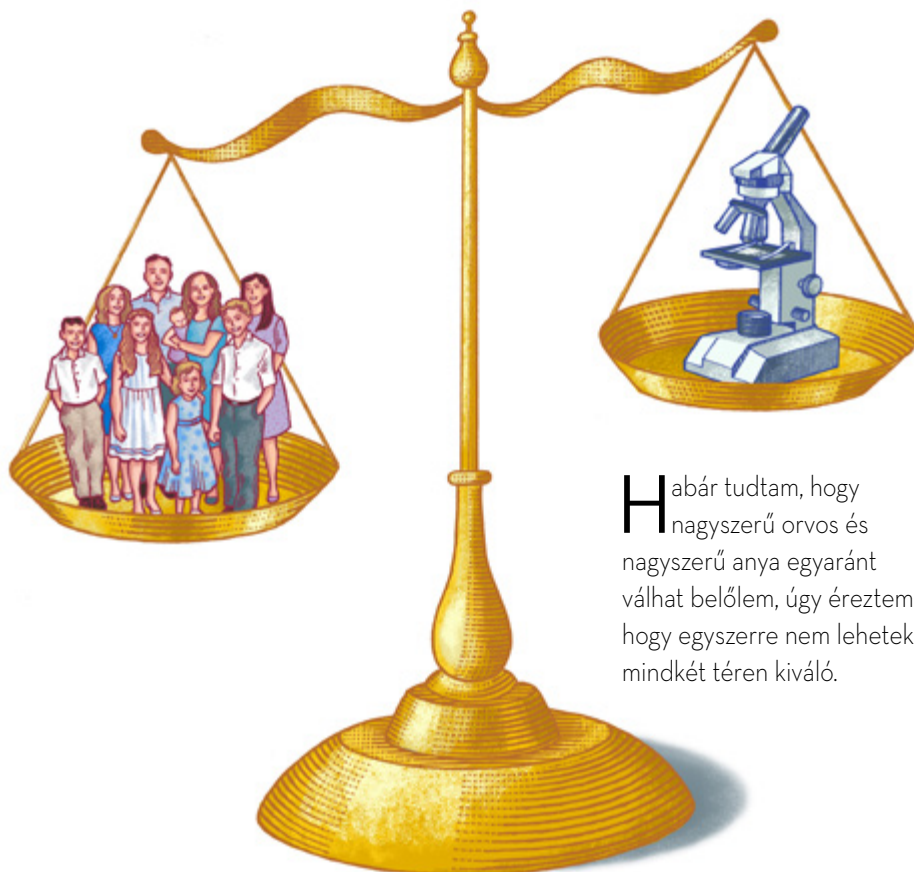
LETETTEM AZ ELTERVEZETT ÉLETEMET

Úgy hat- vagy hétéves lehettem, amikor már tudtam, hogy tenger- tudós akarok lenni. Összpontosítottam erre a célomra, keményen dolgoztam, és fel is vettem egy jó egyetemre. Több állattani tantárgyat is felvettem, és nagyon tetszett. Ahogy azonban jobban elmélyedtem a tanulmányaimban, az emberi testet – különösen a sejtek szintjén – még annál is lenyűgözőbbnek találtam. Úgy döntöttem, hogy patológus leszek.

Hamarosan találkoztam a leendő férjemmel, és eldöntöttük, hogy összeházasodunk. A családalapítás mindig is része volt a tervemnek, és bár tudtam, hogy nagyszerű orvos és nagyszerű anya egyaránt válhat belőlem, úgy éreztem, hogy egyszerre nem lehetek mindkét téren kiváló. Mivel a család alapvető szerepet tölt be Isten szabadítástervében, úgy döntöttem, hogy először anyává fogok válni. Úgy gondolkodtam, hogy amint a gyerekek megkezdik az iskolát, én is visszaülhetek az iskolapadba.

Amikor a legkisebb gyermekem óvodás lett, megtettem az előkészületeket, hogy jelentkezsek egy táplálkozástudományi PhD megszerzésére az Austini Texasi Egyetemen. Pont mielőtt beadtam volna a jelentkezésemet, megtudtam, hogy váratlanul várandós lettem a hetedik gyermekemmel. A 40-es éveimben jártam, így mire ez a gyermek iskolába menne, már majdnem 50 éves lennék.

„Egy kicsit késő egy olyan pályafutás

Habár tudtam, hogy nagyszerű orvos és nagyszerű anya egyaránt válhat belőlem, úgy éreztem, hogy egyszerre nem lehetek mindkét téren kiváló.

elkezdéséhez, amelyet rengeteg tanulás előz meg” – gondoltam.

Hirtelen összeomlani láttam a szakmai pályafutásomról szőtt álmimat. Ahogy kezdtem kétségbeesni, egy szentírás ötlött fel a gondolataimban és a szívemben: „Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért” (János 15:13). Addig mindig úgy gondoltam erre a versre, hogy valaki meghal egy másik emberért, de most

már sokkal többet jelent számomra.

Megértettem, hogy azzal adhatom a legnagyobb szeretetet, ha leteszem a magam számára eltervezett életemet, és az időmet és erőmet a gyermekeim nevelésének szenteltem. Éreztem, hogy tőlem ezt szeretné az Úr. Igen, orvosként tényleg sok emberen segíthettem volna, de azt is tudom, hogy a legnagyobb örökkévaló hatással a saját gyermekeim életére lehetek. ■

Jeanette Cox, USA, Texas

UTAZÁSI FÁRADTSÁG ÉS A BÖLCSESSÉG SZAVA

A munkám évente több alkalommal is Tajvanról az Amerikai Egyesült Államokba, San Franciscóba szólít képzésre. A két helyszín közötti utazásnál a gondot a 15 órás időeltolódás jelenti. Az időeltolódás miatti fáradtság azt okozta, hogy nappal álmos, éjszaka viszont éber voltam.

A világ minden részéről érkeznek munkatársak ezekre a képzésekre. Elmondták, hogy ők úgy birkóznak meg ezzel az utazási fáradtsággal, hogy kávéval maradnak ébren, az elalváshoz viszont vörösbort isznak.

Néhányan meg is kínáltak ezekkel, de udvariasan visszautasítottam, és elmondtam, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagja vagyok, és hogy ígéretet tettem az Úrnak, miszerint nem fogok bort vagy kávé inni. Egyesek viccelődtek is velem emiatt, és azt mondták, hogy ezek a parancsolatok megnehezítik az életemet. Olykor úgy éreztem, mintha a Lehi álmában látott nagy és tágas épületben lévő

Fárasztó tehernek kezdtem érezni a Bölcsesség szava betartását, amíg észre nem vettem, hogy a munkatársamnak két csésze kávéra volt szüksége ahhoz, hogy éber maradjon.

emberek gúnyolódni rajtam (lásd 1 Nefi 8:26–27).

Idővel viszont fárasztó tehernek kezdtem érezni a Bölcsesség szava betartását. Az egyik álmatlan éjszakán ráébredtem, hogy gyengül a hitem. Szerencsére a feleségem küldött aznap egy üzenetet, amelyben arra buzdított, hogy őrizsem meg a hitemet, támaszkodjak Istenre, és a körülményektől függetlenül tartsam be a parancsolatait. A bátorítása nyomán elkezdtem segítségért imádkozni, és másként tekinteni a dolgokra.

Az egyik ilyen úton észrevettem, hogy az egyik munkatársamnak két csésze kávé van. Rákérdeztem a másodikra.

„Egy csésze már nem elég erős ahhoz, hogy éber maradjak” – válaszolta.

Meglepve tapasztaltam, hogy

ugyanaz volt a helyzet azokkal is, akik bort ittak: többet kellett fogyasztaniuk az elalváshoz. Néha olyan sokat ittak, hogy másnap aztán nem ébredtek fel időben.

Látva, ahogy a munkatársaim egyre jobban az alkoholra és a kávéra támaszkodnak, rájöttem, mennyire fontos betartani a parancsolatokat. Ha azt választottam volna, hogy megszegem a Bölcsesség szavát, könnyen magam is ebben a csónakban evezhettem volna.

Bár az utazási fáradtságom nem múlt el teljesen, a helyzet javult. Az egyik reggel, amikor egy kiadós éjszakai alvás után felébredtem, megláttam a napkeltét. Ahogy a napsugarak beszűrődtek az ablakon, rájöttem, hogy Mennyei Atya segítségével minden próbatétellel meg tudok birkózni, legyen az bármilyen kicsi vagy nagy. Nem kell mást tennem, mint továbbra is engedelmeskedni, megőrizni az erős hitet, és mindvégig kitartani. ■

Andrew Lee, Tajvan, Hszinpej

A MARIA HURRIKÁN UTÁN

A családommal 2016 augusztusában a karib-tengeri Dominika szigetére költöztünk. Azonnal beleszerettünk a sziget szépségébe, kultúrájába és lakosaiba. A helyi gyülekezetbe jártunk, és sokat tanultunk az ottani egyháztagoktól.

2017. szeptember 18-án, hétfőn, egy 5-ös fokozatú hurrikán, a Maria sújtott le kicsiny szigetünkre. A férjemmel csak néztük, ahogy az erőteljes vihar házakat és járműveket sodor az utcán. A sziget pont a Maria hurrikán tombolásának útvonalába esett, és a pusztítás szörnyű volt. Ahogy a vihar utáni napon végimentünk az utcákon, azt kellett látnunk, hogy a korábban dús és kies dominikai esőerdőből pusztaság lett.

Aznap reggel átmentünk a gyülekezetünk tagjaihoz is. Csak két ház maradt sértetlen és élhető. A sziget északi felén élő nyolc egyháztag családból hatan mindenüket elvesztették. Dominikán a lakóházak és egyéb

épületek 80%-át lakhatatlannak nyilvánították. A tragédia ellenére számos család továbbra is megőrizte a mosolyát. Amikor megkérdeztük, hogy hogy vannak, azt felelték: „Áldottak vagyunk, hogy életben maradtunk.”

Mivel a családuk megfogadta a próféta tanácsát az önellátást illetően, ezért volt élelmiszertartalékunk. Sok szomszédnak, misszionáriusnak és gyülekezeti tagnak tudtunk enni adni. Minden étkezés alkalmával mintegy 20 embert ettünk meg. Miközben a körülöttünk lévőket szolgálva és róluk gondoskodva használtuk a készleteinket, a saját terheink könnyebbnek tűntek.

Ez az élmény eszembe juttatta Almát és a népét, akiknek a terheik „könnyűvé tétettek; igen, az Úr megerősítette őket, hogy könnyen el tudják viselni a terheiket” (Móziás 24:15).

Bár továbbra is folyóvíz, áram és a mindennapi élet kényelmei nélkül léteztünk, erőssé tétettünk, hogy meg

tudjunk birkózni ezzel, és fel tudjunk emelni másokat. A Maria hurrikán óta eltelt hónapokban felismertem, hogy fontos ugyan a fizikai készenlét, de lelkileg is felkészültnnek kell lennünk. Amikor engedelmessékedünk, és a Jézus Krisztusba vetett hitre építjük a bizonyosságunkat, olyan szilárd alapunk lesz, amely nem omlik össze, amikor szelek fújnak és viharok tombolnak körülöttünk. ■

Brianne Anderson, USA, Virginia

2017 szeptemberében egy 5-ös fokozatú hurrikán, a Maria sújtott le Dominika szigetére. A férjemmel csak néztük, ahogy az erőteljes vihar házakat és járműveket sodor az utcán.

„A TE GYERMEKED VAGYOK?”

Bár csak néhányszor voltam istentiszteleten, a házitanítóm hűsége-
sen látogatott. Egy este felhívott és megkérdezte, hogy volna-e kedvem megosztani pár gondolatot az örökkévaló családo-
król a következő Evangéliumi tantételek órá-
n.

„Persze, nagyon szívesen” – feleltem.

Másnap reggelig nem is foglalkoztam ezzel különösebben. Akkor jöttem csak rá, hogy beleegyeztem, hogy az örökkévaló családo-
król beszéljek egy csoport olyan ember előtt, akik valószínűleg már mindent tudnak erről. Fogalmam sem volt, hogy mit mondhatnék nekik.

Az évek során olyan döntéseket hoztam, amelyek miatt eltávolodtam az evangéliumtól. Hogy oszthatnám meg a gondolataimat olyasmiről, amivel kapcsolatban még abban sem voltam biztos, hogy én magam hiszek benne? Zavarodottságot éreztem. Aztán eszembe jutottak az Isten gyermeke vagyok című himnusz szavai

(*Himnuszok*, 189. sz.). Bár már évek óta nem hallottam, kívülről tudtam a szövegét. Hirtelen rádöbentem: meg kell kérdez-
nem Istent, hogy valóban az Ő gyermeke vagyok-e.

Éppen a hálószobámat rendeztem át, így aztán letérdeltem a szoba közepére ferdén betolt ágyam mellé, és vártam, hogy előj-
jenek a szavak. Ugyan mit is mondhatnék Istennek? Még abban sem voltam biztos, hogy létezik. Aztán abban a pillanatban a szívem leghőbb vágya ezeket az egyszerű szavakat adta a számba: „Isten, ott vagy igazán? És ha ott vagy, a Te gyermeked vagyok?”

A válasz azonnal megérkezett.

Olyan volt, mintha csak arra várt volna, hogy feltegyem a kérdést. Éreztem, ahogy Isten ezt mondja: „Igen, Camille, itt vagyok, és te a gyermekem vagy.”

Amikor kinyitottam a szememet, még mindig a felforgatott hálószobámban voltam. Körülöttem nagy volt a rendetlenség, de azt éreztem, hogy

az életemben tökéletes lett a rend. Tudtam, hogy Isten gyermeke vagyok, és más nem számított.

Vasárnap az órán egyszerűen csak elmeséltem a saját történetemet arról, miként tudtam meg, hogy én Isten gyermeke vagyok. „Ha pedig én az Ő gyermeke vagyok – mondtam, – akkor mindenki más is az.”

Eltartott még további három és fél évig, amíg megtettem az összes szükséges változtatást a jó irányba, de az életem már akkor megváltozott. Attól a naptól fogva soha nem kételkedtem abban, hogy ki vagyok. Tudom, hogy Mennyei Atya mindig ott van. Szeret engem, mert a gyermeke vagyok. ■
Camille Nelson, USA, Utah

Írta: Kevin W.
Pearson elder
a Hetvenektől

Ne hagyjátok el a Szabadítót!

Viharos időket élünk. A kérdés azonban nem az, hogy minként fog boldogulni az egyház; inkább az, hogy ti és én miként fogunk boldogulni.

Néhány évvel ezelőtt együtt ebédeltem egy barátommal. Akkor már évek óta nem láttuk egymást. A középiskola alatt és az egyetemi évek elején ő volt a legjobb barátom. Az egyik legerősebb és legelkötelezettebb fiatalember volt, akit csak ismertem.

Együtt jártunk ifjúsági hitoktatásra, együtt sportoltunk, együtt jártunk az egyetemre, együtt készültünk a missziókra, és pár hónap különbséggel el is mentünk misszióba. A misszió után feleségül vett egy tehetséges és csodálatos lányt a cövekemből.

Teltek az évek, és az életünk eltérő utakra vezetett minket. Más-más városba költöztünk, és idővel elveszítettük egymást szem elől. Emlékszem, mennyire megdöbbentett a hír, miszerint a feleségével elhagyták az egyházat. Azok közül, akiket fiatalkoromban ismertem, róla gondoltam volna a legkevésbé, hogy elhagyja az egyházat.

Az ebéd során felidéztem a barátságunkat, amely annak idején mindkettőnknek olyan sokat jelentett. Ismét jókat nevtünk fiatalságunk néhány örült élményén. Meséltünk a családukról, és megpróbáltuk behozni az eltelt időt.

Végül feltettem a nyilvánvaló kérdést: „Tim, mi történt? Annyira mély volt a megtérésed és az elkötelezettséged! Miért hagytad el az egyházat? Mi volt az oka, hogy félredobtad a templomi szövetségidet? A Szabadítót is elhagytad? Azt ígértük egymásnak, hogy életünk végéig igazak és hűek maradunk!”

„Kevin – válaszolta –, mostanra egyszerűen másként látom a dolgokat. Megváltozott az, ahogy az egyházra és a tanításaira tekintek. Nem gyűlölöm az egyházat – csak többé nincs rá szükségem.”

A találkozásunk vége felé kifejeztem a szeretetemet, valamint a hálámat is ezért a barátságért, amelyet továbbra is nagyra értékelek. Aztán mélyről fakadó érzésekkel hangot adtam a

bizonyosságomnak: „Tim, én tudom, hogy ezek a dolgok igazak. És te is tudod, hogy igazak. Mindig is tudtad. Egyszerűen elveszítetted azt a tisztánlátást, ami egykor a birtokodban volt. De visszaszerezheted a Szentléleknek azt a világosságát és megértését, amivel egyszer már rendelkezél. Kérlek, gyere vissza!”

Búcsúzaskor megöleltük egymást, ő pedig ezt súgta nekem: „Csodálom a meggyőződésedet és a

szenvedélyességedet. De hogy lehetsz ennyire biztos benne?”

Miután elváltunk, alaposan átgondoltam az általunk meghozott döntéseket és azt, hogy ezek milyen hatással voltak a mi életünkre, valamint a gyermekeink és unokáink életére.

Fiatal barátaim, kérlek, ne hagyjátok, hogy veletek is megtörténjen az, ami Tim barátommal történt! Valóban annyira állhatatosak, rendíthetetlenek és megtértek vagytok, mint gondoljátok? Hova fogtok fordulni az élet elkerülhetetlen és szükséges kihívásaival szembesülve, hogy békességre és megértésre tegyetek szert? Amikor az életek sivárrá és zorddá válik, eszetekbe jut-e majd ösztönösen és következetesen, hogy imádkozzatok?¹

Hol fogtok majd állni, amikor fokozódik az egyházat, annak történelmét, vezetőit és tanításait érintő bírálat? Mit fogtok majd tenni, amikor egy egyre sötétülő világ meggyőződése és gyakorlata ütközik a visszaállított evangélium tantételeivel?

„Vajjon ti is el akartok-e menni?”

Sátán leghatásosabb fegyverei közé tartozik az elterelés, a megtévesztés és a lelki eltompítás. Ezek mindegyike mállasztja a hitet, elhomályosítja a látást és elferdíti a látószöveget. Ezek együtt korunk nagy kihívását alkotják. Sátán nem egyszerűen arra használja ezeket, hogy aláássa Joseph Smitht, a Mormon könyvét, az egyházi tant és az egyházi vezetőket, hanem arra is, hogy támadást intézzen a Szabadító, valamint az Atya terve ellen. Ez mindig is így volt.

Akkor is bízni fogtok még Istenben, és ragaszkodni fogtok majd az igazsághoz, amikor a kísértések és gyötrelmek elkerülhetetlen tombolása megközelíti az 5-ös fokozatú lelki vihar szintjét? A Szabadítónak a

Tizenkettekhez intézett elevenbe vágó kérdése ma is érvényes:

„Vajjon ti is el akartok-e menni?

Felele néki Simon Péter: Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van te nálad.

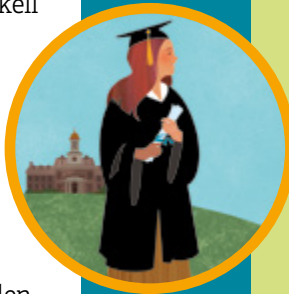
És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia” (János 6:67–69).

Eszembe jut Heber C. Kimball elnöknek (1801–1868), az Első Elnökség első tanácsosának egyik erőteljes kijelentése. A szentek éppen biztosságban megérkeztek a Sóstó-völgybe, és igen elégedettek voltak magukkal. Olyan sok mindent legyőztek és kibírtak, hogy egy kicsit önhirté és elbizakodottá váltak. Kimball elnök ezt mondta:

„Hadd mondjam el nektek, hogy sokan megéritek az időt, mikor részetek lesz minden afféle bajban, megpróbáltatásban és üldöztetésben, melyet képesek vagytok kiállni, valamint bőséges alkalomban arra, hogy megmutassátok, hogy hűek vagytok Istenhez és a munkájához. [...] Hogy dacolhassatok az eljövendő nehézségekkel, szükséges lesz tudással bírnok magatok számára e munka igazságáról. [...] Ha nem bírtok bizonyossággal, éljetez igaz módon és szólítsátok az Urat, és ne szűnjetez meg így tenni, míg szert nem tesztek rá. Ha ezt nem cselekszítez, nem fogtok megállni.

[...] Eljő az idő, mikoron egyetlen férfiú vagy asszony sem tarthat ki kölcsönvett világosságon. Mindegyiköket az őbenne lévő világosságnak kell majdan kalauzolni. Ha ti nem birtokoljátok azt, miképpen lesztek képesek megállni?”²

Viharos időket élünk. A kérdés azonban nem az, hogy minként fog boldogulni az egyház; inkább az, hogy ti és én miként fogunk boldogulni. „Az igazság lobogója felállítatott; nincs az a szentségtelen kéz, amely megállíthatná a munka haladását...”³ Az egyetlen ismeretlen tényező az, hogy vajon ti és én vele együtt fogunk-e haladni.

Hogyan éljünk túl lelkileg?

Hat teendőt javaslok, amelyeknek alapvető szerepe van mindegyikünk lelki túlélésében.

1 Az Isten iránti szeretet és engedelmesség legyen az első! Az Isten iránti szeretet és engedelmesség szükségszerűen elsőbbséget élvez a mások iránti szeretet és szolgálat előtt. Fontos a sorrend. Nefi ezt tanította: „Mert az Úristen megvilágosítja az értelmet; mert nyelvük szerint szól az emberekhez, hogy megértésék” (2 Nefi 31:3). Mennyei Atya szeret bennünket, és mindig készen áll megértésre vezetni bennünket. Azonban Őt kell az első helyre tennünk az életünkben.

2 Mondjátok személyes imát! Az ima alapvető fontosságú. Joseph Smith próféta a következőt tanította: „A legjobb módja annak, hogy igazságra és bölcsességre tegyünk szert, nem a könyvek [hozzátehetete volna azt is, hogy »blogok«] faggatásában van, hanem abban, hogy imában Istenhez fordulunk, és isteni tanításban részesülünk”⁴. Soha nem lesztek érdemtelenek az imádkozáshoz! Ha több választ szeretnétek, tegyetek fel több kérdést. Folyamatosan törekedjetez a Szentlélek hatására az életetekben, és imádkozzátok is azért (lásd Moróni 10:5). Ez az az Atya által küldött világosság, amely megértést hoz.

3 „[T]örekedjetez a tanulásra, méghozzá tanulmányozás és hit által is” (T&Sz 109:7)! A tanulás isteni kötelesség. A cselekvés alanyai tanulásra törekednek – a tárgyai azt várják, hogy velük cselekedjenek. A nagyszerű vezetők a tanulásban is nagyszerűek. Az egyháznak nagyszerű vezetőkre van szüksége – olyan nőkre és férfiakra, akik nagyobb világosságra és tudásra, mélyebb megértésre és megtérésre törekednek (lásd T&Sz 93:36). Ez elkötelezettséget és odaadást igényel. Nem fogtok mélyreható igazságokat találni egy wiki lapozgatása vagy a blogoszféra fürkészése közben. Ne feledjetez, hogy a hit tüze a hívők bizonyosságát – nem pedig a hitevesztettek kétségeit – hallgatva lobban fel!

4 Kutassátok a szentírásokat, különösképpen a Mormon könyvét – mindennap!

A Mormon könyve kifejezetten azért íródott, hogy megóvjon és megtartsa minket, miközben napjaink körülményei közepette igyekszünk eligazodni. Ami a könyv hatalmát illeti, Nefi a vasrúdról tett bizonyoságot: „És azt mondtam nekik, hogy az Isten szava volt; és akik Isten szavára hallgatnak és ahhoz ragaszkodnak, azok soha el nem vesznek; és az ellenség kísértései és tüzes nyilak sem tudják őket a vakságig legyőzni, hogy pusztulásba vezessék őket” (1 Nefi 15:24). Ha kezditek azt érezni, hogy össze vagytok zavarodva és el vagytok tévedve, akkor kezdjétek előlről, az első oldaltól, és merítkezzetek meg a Mormon könyvében!

5 **Összpontosítsatok a teljes képre!** A föld legnagyobb folyamatának részesei vagytok, ez pedig Izrael összegyűjtése és a felkészülés Jézus Krisztus második eljövetelére. Fontos szerepek van benne! Úgy jöttetek a földre, hogy elköteleztétek magatokat a Szabadítóról való bátor bizonyosság mellett. Ez a ti isteni mivoltotok. Összpontosítsatok a teljes képre: Mennyei Atya boldogságtervére! Ez az igazság lencséje. Ez nyújt hátteret az összes kérdéshez, felvetéshez és aggályhoz. „[M]ert a Lélek az igazat mondja, és nem hazudik. Beszél tehát a dolgokról, ahogy azok valójában vannak, és a dolgokról, ahogy azok valójában lesznek” (Jákób 4:13).

6 **Mindenekelőtt pedig biztatok Jézus Krisztusban!** Továbbra is Ő „a világ világossága és élete” (3 Nefi 11:11; lásd még János 8:12). Amikor körülvesz és maga alá temet titeket a kétség, a nehézség és a kísértés – biztatok Őbenne! Amikor az élet nem olyan, amilyenre számítottatok, amikor cserben hagynak és elárulnak azok, akikben biztatok – továbbra is maradéktalanul biztatok Őbenne! Azt kívánom, hogy ti is úgy tudjatok reagálni, ahogy az ősi Nefi tette hasonlóan gyötrelmes időkben: „mindazonáltal tudom, kiben bíztam. [...] Ó Uram, tebenned bíztam, és tebenned bízom mindörökre” (2 Nefi 4:19, 34).

Bármit tesztek is, ne hagyjátok el a Szabadítót! Az Ő engesztelésének köszönhetően önrendelkezők vagyunk, akik szabadon cselekednek, nem pedig velük cselekednek. Mindegyikünk a Mindenható Isten előtt fog majd állni, és számot fogunk adni az általunk választott világosságról és igazságról.

Megígérem nektek, hogy ha követitek ezeket a tantételeket és ragaszkodtok az igazsághoz, a hitetek soha el nem fogy. Kívánom, hogy Isten mindig áldjon meg benneteket azzal, hogy a Szentlélek hatalma által, az igazság lencséjén keresztül lássatok. ■

Elhangzott a The Lens of Truth [Az igazság lencséje] című áhítati beszéd részeként, 2017. március 7-én a Brigham Young Egyetem, Idahón.

JEGYZETEK

1. Lásd Mondtál-e imát? *Himnuszok*, 82. sz.
2. Forrás: Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball* (1945), 449–50.
3. Joseph Smith. Forrás: *History of the Church*, 4:540.
4. Joseph Smith. Forrás: *History of the Church*, 4:425.

**Miután éveken át
küszködtem azzal,
hogy el tudjam
fogadni magamat,
végül egy olyan
csodában volt
részem, amely
segített megértenem
az örökkévaló
értékemet.**

Isteni mivoltom felfedezése

Írta: **Daiane Korth da Silva**

Gyermekkorom óta küszködést jelentett a testsúlyom, és önmagam elfogadása. A súlyom miatt rám aggatott gúnynevek kezdetben ártalmatlannak tűntek, de idővel abba a hitbe estem, hogy a megjelenéssel kapcsolatban mondott rossz dolgok a személyiségemre is vonatkoznak.

Tizenévesként lassan rájöttem, hogy habár én elégedett vagyok a fizikai adottságaimmal, a külsőm nincs összhangban a világ elvárásaival. És bár a csendes személyiséggel is elégedett voltam, az emberek ezen a téren is mást vártak: a tanáraink azt akarták, hogy felszólaljak az órákon, a fiúk a cserfesebb lányokat kedvelték, én pedig sokszor megkaptam, hogy nyitottabbnak kellene lennem. Apránként az önértékelésem is elkezdte megszervezni mindezt.

A fiatal felnőtt éveimre depressziós lettem, kényelmetlenül éreztem magam a testemben, és az járt a fejemben, hogy miért nem tudott Isten legalább egy kicsit csinosnak és valamivel érdekesebbnek alkotni engem. A szükségesnél is több fogyókúrával próbálkoztam, de – furcsa módon – minél inkább próbáltam fogyni, annál jobban gyarapodott a

súlyom. Egyedülálló, befelé forduló és túlsúlyos fiatal felnőttnek lenni nem tűnt túl ígéretesnek.

Úgy éreztem, hogy vesztettem, és eldöntöttem, hogy olyan vagyok, és eldöntöttem, hogy milyen vagyok – még akkor is, ha soha nem sikerül lefogynom vagy kifelé fordulóbbá válnom. Habár így már nem utáltam magam annyira, még mindig messze voltam attól, hogy Isten szép és érdemes leányként tekintsek magamra. Egyszerűen feladtam, hogy megpróbáljak rálelni az értékemre.

Vágyott világosság

Aztán egy nap csoda történt, miközben Quentin L. Cook apostol felesége, Mary G. Cook nőtestvér egyik beszédét olvastam, amelyet a 2016. szeptemberi, fiatal felnőtteknek szóló világméretű áhítaton mondott Örömet találni a mindennapokban címmel. Ez állt benne: „Amikor erre a földre érkeztünk, Isten gyermekeként isteni természetünket hoztunk magunkkal. Egyéni értékünk a mennyből származik.” Úgy éreztem, mintha az elmém végre megnyílt volna egy olyan világosság előtt, amelyre oly nagyon szükségem volt, de amelyről azt hittem, hogy soha nem

lesz részem benne! Ráébredtem, hogy korábban úgy éreztem, mintha helytelen lenne kedvelni magamat, csak mert nem idomultam a világ azon általánosításaihoz, hogy milyennek is kell lennie egy gyönyörű, érdemes nőnek. Most már viszont készen álltam beismerni, hogy igenis szeretem ezt a befelé forduló, bekockult személységemet, a kócos göndör hajamat, a barna szemeimet, a krumplici orromat, a széles mosolyomat, és még a túlsúlyos testemet is, amely így is pontosan megfelel a rendeltetésének. Hálás lettem azért, hogy Isten teremtménye vagyok. Végre megértettem, hogy Ő nem teremt tévedésből.

Annyi év érzelmi és fizikai küszködése és szenvedése után végre megértettem egy olyan igazságot, amely sokak számára talán eleve egyértelmű: az egyéni értékemnek semmi köze ehhez a világhoz! Az a mennyből származik. Mindig is velem volt, még ha vak is voltam rá. Erről nem a média, nem a kortársaim, sem bárki más, hanem Mennyei Atya és Jézus Krisztus dönt; Ők pedig elég értékesnek tartanak engem ahhoz, hogy a Szabadító meghaljon értem.

Krisztusban az alap

Rengeteg módon megváltozott az, hogy a Lélektől megtudtam, mekkora az értékem Isten szemében. Újból beleszerettem az életbe. Nagyobb hálát érzek a számtalan áldásomért. Óriási vágyat érzek arra, hogy még keményebben igyekezzek azt tenni, ami helyes, valamint jobban hinni magamban és az álmaimban. Arra indított, hogy kedvesebb és türelmesebb akarjak lenni a körülöttem lévőkkel, és közelebb vitt a Szabadítóhoz.

A világ hangjai továbbra is kiáltoznak és ítélkeznek, de most már biztos tudásom van arról, hogy milyen értékes vagyok, és erről soha nem akarok megfélemedezni. Ez a tudás olyan békességet és örömet adott nekem, amelyet mindenkivel meg szeretnék osztani, akivel csak találkozom. Abból az áhítati beszédből megtanultam, hogy még az önértékelésemnek és önbizalmamnak is szilárd alapja kell, hogy legyen Krisztusban, „hogy amikor az ördög elküldi erős szeit, igen, nyilait a forgószelemben, igen, amikor minden jégesője és hatalmas zivatara [engem] ver majd, akkor nem lesz hatalma felette[m], hogy lehurcoljon a

nyomorúság és a végtelen jaj szakadékaiba, mert a szikla, melyre [épültem] – mely biztos alap – olyan alap, melyről nem bukhat le az ember, ha arra épít” (Hélamán 5:12).

Hálás vagyok az Úrért és azért az örök értékért, amelyet Ő mindannyiunkban lát. Hálás vagyok a sugalmazott nőkért, mint amilyen Cook nőtestvér is, akik igyekeznek az evangélium szerint élni, és megosztani annak bölcsességét. Hálás vagyok ezért az életért, a testünk és elménk jelentette csodáért, valamint a mindegyikünkben meglévő isteni mivoltért. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, New Yorkban él.

VAJON TE EGY *biztosítótű- barát vagy?*

Írta: Marissa Widdison

Egyházi folyóiratok

A mikor Ábel eltűnt, az Úr Káint kérdezte az öccse hollétéről. „Fivérem őrzője vagyok talán?” – válaszolt Káin.

Más szavakkal szólva, Káin lényegében ezt mondta: „Honnan tudjam? Nem az én dolgom vigyázni rá.”

Jézus Krisztus ezzel szemben egy nagyon eltérő üzenetet tanít a másokkal való törődésről. Azt mondta, hogy úgy bánjunk másokkal, ahogy szeretnénk, hogy velünk bánjanak; ennek pedig része az egymással való törődés, és hogy vigyázzunk egymásra (lásd Lukács 6:31).

Mindenütt vannak a környezetekben olyanok, akik küszködnek valamivel. Lehet, hogy te magad is éppen nehéz időket élsz át. Bárhogy legyen is, ha Jézus Krisztus követését választod, fontos hatással lehetsz másokra.

BIZTOSÍTÓTŰ-BARÁTOK

Egy baráti társaság szokatlan módot talált az egymás felé fordulásra. Különböző családi körülmények és háttér jellemezte őket, de mindannyian törődtek egymással, és erősíteni szerették volna a barátságukat.

Az egyik lány különösen nehéz időket élt át otthon. Elmondta a barátainak, hogy néha azt kívánja, bárcsak eltűnne, de mosoly mögé rejtje az érzéseit, mert aggódik amiatt, hogy mit fognak gondolni róla mások.

A barátaik biztosították arról, hogy mellettük biztonságban van, és hogy a világ jobb hely lett attól, hogy ő is a része. Így hát készítettek egy tervet: biztosítótűt fognak hordani. Mindegyikük kitűzött a ruhájára egy biztosítótűt, hogy mindennap emlékeztessék a barátjukat és egymást arra, hogy elkötelezték magukat egy biztonságos, biztos és megbízható barátság kialakítása mellett – és hogy azt szeretnék, ha mind kitartanának ebben.

Ez a fiatal nő évekkel később is hálásan emlékszik vissza a biztosítótű-barátaira és arra a biztonságra, amelyet a törődésükből fakadóan érzett.

Mit teszel azért, hogy a barátaid lássák, számíthatnak rád?

MIT TEHETSZ TE?

Nem, nem szükséges biztosítótűt hordanod ahhoz, hogy támogasd a barátaidat. Azt a kérdést viszont felteheted magadnak, hogy mit tehetsz azért, hogy vigyázz a barátaidra, megerősítsd azokat, akik esetleg küszködnek, és biztosságot nyújtó barátja légy bárkinek, akinek a segítségedre van szüksége.

„Nekünk aztán különösképpen jobbnak kellene lennünk abban, hogy szeretjük az embereket, nem pedig ítélkezünk felettük. Nekünk aztán különösképpen befogadóbbnak

„Nekünk aztán különösképpen jobbnak kellene lennünk abban, hogy szeretjük az embereket, nem pedig ítélkezünk felettük. Nekünk aztán különösképpen befogadóbbnak kellene lennünk.”

kellene lennünk – jelentette ki Dale G. Renlund elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából. – Rendelkezzünk könyörülettel, megkülönböztetett figyelemmel (vö. Júdás 1:22). Ezt kell tennünk.”¹

Mit tehetsz tehát *te* a körülötted lévőkhöz megsegítéséért? Az alábbiakban következzon néhány olyan ötlet, amely talán neked is ihletet adhat.

- Imádkozz, és kérd Isten segítségét. Ez egyszerűnek tűnik, mégis

erőteljes eszköz lehet. Isten tökéletesen ismeri a barátaidat. Téged is tökéletesen ismer, és segíthet neked abban, hogy együttérző barát légy.

- Figyelj, hogy észreveszel-e olyan jeleket, amelyek arra utalnak, hogy a barátaid küszködnek.
- Keress apró, személyes lehetőségeket a szolgálatra. Ahogyan Linda K. Burton nőtestvér, a Segítőegylet korábbi általános elnöke egyszer tanácsolta: „Először figyelj, aztán szolgálj!”² Mit veszel észre a barátaiddal kapcsolatban? Miket szeretnek és miket nem szeretnek? Mire van szükségük? Ezután már képes leszel egyedi, személyes módon segíteni az adott embernek.
- Ne feledd, hogy szeretetteljes, támogató barátnak lenni *nem* jelenti azt, hogy felelősséggel tartozol mások cselekedeteiért! A boldogságukért sem te vagy felelős.
- Találj ki valami vicceset, amit a barátaiddal közösen csinálhatsz – mint amilyen a biztosítótű viselése is –, amivel az egymás iránti támogatásra emlékeztetitek egymást. Néhány fiatal mókás zoknikat készített, és elkötelezte magát, hogy „bátorságra, kedvességre és szolgálatra fog törekedni” (az angol szavak kezdőbetűit összeolvasva a *socks*, vagyis zokni szót kapjuk). Egy másik csoport színekkel jelezte egymásnak, hogy éppen milyen hangulatban van. Ha valaki

például túl „lila” volt aznap, arról a barátai tudhatták, hogy fokozottan szüksége van szeretetre.

- Ne szűkítsd le a baráti köredet! Jézus olyanokkal kötött barátságot, akiket a többi ember megvetett. Amikor mások felé fordulsz, hogy bevond őket – különösen azok felé, akik nehezen barátkoznak –, akkor az Ő példáját követed.

Az élet néha nehéz tud lenni, de te erős vagy, a hatásod pedig jelentős. A kedvességed és a figyelmességed képes megváltoztatni valakinek az életét. A barátaidnak szükségük van rád! Keresd az Úr iránymutatását, és Ő támogatni fog téged a megpróbáltatásaid során, és segíteni fog neked jobb helyé tenni a világot. ■

A szerző az egyház öngyilkosság-megelőzési bizottságának tagja.

JEGYZETEK

1. Interjú Renlund elderrel 2018. jan. 23-án.
2. Linda K. Burton: Először figyelj, aztán szolgálj! *Liahóna*, 2012. nov. 78.

TOVÁBBI OLVASNIVALÓK

Olvasd el a Remény követői című cikket ebben a lapszámban, hogy megtudd, miként hozott utah-i fiatalok egy csoportja egy nagy adag reményt a középiskolájukba.

A REMÉNY
KÖVETEI:

Közösen dolgozni az öngyilkosság megelőzéséért

MEG TUDOD ERŐSÍTENI A BARÁTAIDAT
AZZAL, HA JÉZUS KRISZTUS VILÁGOSSÁGÁT
ÉS REMÉNYSÉGÉT ÁRASZTOD.

Írta: Maryssa Dennis

Egyházi folyóiratok

A diplomácia világában a követek a hazájukat képviselik más emberek egy csoportja előtt. De *te* is lehetsz követ – és még útlevél sem szükséges hozzá! Az időnként nagyon sötétnek tűnő világban a remény és a világosság követe lehetsz. Kérdezzük csak meg, mit gondolsz erről a utah-i Jackson L. (balra, barna nadrágban), aki tagja az iskolai „társtól társig” öngyilkosság-megelőző programnak, a HOPE-alakulatnak. A Hope4Utah nevű szervezet segítségével megtanulta, miként ismerheti fel a figyelmeztető jeleket, miként lehet mások barátja, és hogyan hozhat reményt az iskolájába.

Szükségünk van RÁD

„A HOPE tagjaként nagyon felnyílt a szemem – meséli Jackson. – Vannak osztálytársaim, barátaim és családtagjaim, akik küszködnek.”

Jackson megtanulta, hogy bár nem felelős a barátai által meghozott döntésekért, több mindent is tehet azért, hogy segítsen nekik keresztüljutni egy-egy válságon. Kutatások szerint 10 depressziós vagy az öngyilkosság gondolatával foglalkozó tizenéves közül 7 hamarabb fog beszélni erről egy barátjával, mint egy felnőttel.¹ Ez azt jelenti, hogy kiváló helyzetben vagy ahhoz, hogy segíts a barátaidnak.

Amint azt Carol F. McConkie nőtestvér, a Fiatal Nők Általános Elnökségének korábbi első tanácsosa kifejtette: „Szövetségben vállalt felelősségünk vigyáznunk egymásra, egymásba karolni és együtt haladni ezen az ösvényen. Más szavakkal, tegyék le a telefont, és nézzétek meg, hogy kinek van szüksége a segítségetekre!”²

Nem szükséges valamilyen hivatalos szervezet tagjának lenni ahhoz, hogy hatással legyetek az iskolátokra vagy a barátaitokra. Íme néhány bárhol és bármikor alkalmazható tanács.

Mi a teendő?

Ahhoz, hogy a remény követe légy, próbálj meg **felismerni**, **felkarolni** és **beszámolni**.

1. **ISMERD FEL** a figyelmeztető jeleket, ha valakinek segítségre van szüksége.³ Figyelj oda, hogy van-e valaki, aki...
 - lehangoltnak vagy reményvesztettnek érzi magát.
 - vakmerően, meggondolatlanul viselkedik.
 - visszahúzódik a barátaitól és a társas tevékenységektől.
 - elajándékoztatja az értékes dolgait.
 - nyomasztó körülményekkel küszködik, mint amilyen például egy veszteség, gyökeres változások, iskolai megfélemlítés stb.
 - megváltozott alvási, evési vagy tisztálkodási szokásokat vett fel.
 - öngyilkosságról beszél vagy ilyen terveket készít – például olyanokat mond, hogy „Bárcsak meg se születtem volna!” vagy „Mindenkinek jobb lenne nélkülem.”
2. **KAROLJ FEL MÁSOKAT.** A követe munkája a kapcsolatépítésről szól. Találj rá alkalmat, hogy nyíltan beszélgethessetek a barátoddal. Talán amiatt aggódsz, hogy az önkárosítás vagy az öngyilkosság témájának felhozása csak rontani fog a dolgon, de ez csak legenda. Ha elég bátor vagy a beszélgetéshez, azzal valójában mentőövet dobsz az illetőnek, és tudatod vele, hogy fontos számodra.

„Ne féljete megkérdezni a barátaitokat, hogy gondjaik vannak-e – javasolja a Hope4Utah alapítója, Dr. Greg Hudnall öngyilkosság-megelőzési szakember. – Beszéljetek egyenesen, de ne prédikáljatek és ne ítélkezzetek!” Azt tanácsolja, hogy érdemes egyes szám első személyben („én”) fogalmazni meg a mondanivalónkat, ami inkább

„Akiknek az önbecsülésükkel van gondja, vagy akár azzal küszködnek, hogy nem látják értelmét az életüknek, azokat személyesen szeretném biztosítani: Isten szeret benneteket. [...] Ismeri a valódi éneteket. Ismeri a küzdelmeiteket. A Szabadítónk pedig ott van, hogy támogasson titeket. Érezhetitek ezt a hatalmat az életekben, amikor a Szentlelket keresitek. [...] Azt tanácsolnám nektek, hogy forduljatok mások felé, és legyetek hajlandóak elbeszélgetni azokkal, akikben bíztok, mert amikor beszéltek ezekről a dolgokról, akkor lényegében megosztjátok a terheteket egy olyan emberrel, akit szerettek, és aki szeret titeket. Ez egy gyógyulási folyamat.”

Carol F. McConkie nőtestvér, a Fiala Nők Általános Elnökségének korábbi első tanácsosa

törődést és aggodást közvetít, semhoggy prédikálásnak hatna. Például: „Észrevettem rajtad az óra alatt, hogy valami nincs rendben. Biztos, hogy jól vagy? Arra gondolsz, hogy kárt teszel magadban?”

Imádkozz azért, hogy a Lélek segítsen megtudnod, hogy mit mondj. Ha a barátaid az öngyilkosság gondolatával vagy egyéb komoly kihívásokkal – például depresszióval vagy szorongással – küszködnek, ne mondd nekik, hogy egyszerűen szedjék össze magukat! Dale G. Renlund elder a Tizenkét Apostol Kvórumából a következőt tanította: „Másként beszélgetünk valakivel, aki egészséges, csak egy ideje esetleg levert, mint azzal, aki mentális betegségben szenved.” Azt javasolja, hogy valami ilyesmit mondjunk: „Nem vagy egyedül. Itt vagyunk melletted. Segíteni fogunk abban, hogy keresztüljuss ezen.”

És arról se feledkezz meg, hogy tényleg odafigyelj, ne

pedig máris a következő mondatot tervezgesd. Renlund elder szavaival szólva: „A tanácsadásnál valószínűleg fontosabb az, hogy szóra bírjuk az embereket, hogy az érzéseikről beszéljenek, és hogy beszélgetésre bátorítsuk őket.”⁴

3. SZÁMOLJ BE. Ha kiderül, hogy valamelyik barátodnak gondjai vannak, akkor kísértést érezhetsz arra, hogy megtartsd magadnak az aggályaidat. Még az is lehet, hogy a barátod kér meg róla, hogy ne szólj senkinek. Csakhogy a követek felszólalnak! Ajánld fel neki, hogy elmész vele beszélgetni egy olyan felnőttözhöz, akiben megbízik – ez lehet például egy szülő, egy iskolai tanácsadó vagy egy egyházi vezető. Add meg neki egy lelkeségyszolgálat telefonszámát vagy SMS-számát. Ha azzal fenyegetőzik, hogy kárt tesz magában vagy másokban, vidd kórházba vagy hívd a mentőket, és maradj vele, amíg szakszerű

HA KÜSZKÖDSZ

Ne add fel! Fontos vagy és szeretnek téged. A világ jobb hely attól, hogy te itt vagy, és igenis érdemes megőrizni az életedet! Beszélj egy olyan felnőttel, akiben megbízol – szülővel, orvossal, iskolai tanácsadóval vagy egyházi vezetővel. Ha válságban vagy, hívd fel egy lelkeségyszolgálatot (lásd a Források részben). Jézus Krisztus akkor is tud segíteni világgosságra és reményre lelned, amikor csak sötétséget és reménytelenséget érzel.

FORRÁSOK

- www.sos-116-123.eoldal.hu
- www.ugyelet.hu/hu/telefonos-segelyszolgalatok
- www.ongyilkossagmegelozes.hu
- suicide.lds.org (angolul)

ellátásban részesül. Ha nincsen közvetlen veszélyben, akkor keress folyamatos lehetőségeket a bevonására és a támogatására. „Teremtsetek számukra alkalmakat, hogy részesei lehessenek valaminek – tanácsolja Dr. Hudnall. – Próbáljátok meg elhívni őket magatokkal valamilyen mozgásos tevékenységre, például futni, biciklizni vagy úszni.” A fizikai tevékenység jól tesz, mert a mozgás segíthet a közérzet javításában.

Ne becsüld alá a hatásodat!

Képzeld el egy percre, hogy mennyire más lenne a világ, ha minden embernek lenne egy támogató barátja. Nem menthetjük meg az egész világot, de barátai lehetünk azoknak, akiknek barátra van szükségük.

McConkie nőtestvér arra buzdított minket, hogy álljunk készen kitágítani a baráti körünket, és elfogadni másokat, még ha talán különböznek is tőlünk. Rámutatott, hogy az összebarátkozás lehet a vízvázalstó a reményteli továbblépésük és az olyan romboló cselekedetük között, mint amilyen az öngyilkosság. „Ti legyetek a jó hatás! – biztatott McConkie nőtestvér. – Ilyen nagy mértékű a jóra való képességetek.”

Amikor felkarolsz másokat, olyankor a remény legfőbb forrásának a példáját követed: Jézus Krisztusét.

„A HOPE-alakulatunk tanácsadója úgy hív minket, hogy »a remény követői« – meséli Jackson. – Ezt nagyon szeretem, mert nemcsak a remény követői vagyunk, hanem Jézus Krisztus követői is. Végző soron Ő a mi reménységünk.”

Amikor krisztusi szeretetet tanúsítunk mások iránt, segíthetünk nekik reményre és gyógyulásra lelni.

„Tudom, hogy ha Jézus Krisztus itt lenne a földön, Ő is felkarolna másokat, ahogyan mi is tesszük – foglalja össze Jackson. – Megnyugtató a tudat, hogy úgy teszünk, ahogyan Ő tette.” ■

„Ha megpróbáljuk csupán a következő napig kibírni, aztán az azt követő napig, aztán az azt követő napig, ...az Úr segíteni fog nekünk ebben. Van ez a figyelemre méltó szentírásvers Ésaiaástól, aki azt mondja: »Amikor fáradtak vagytok, [a Szabadító] felserkent reggelről reggelre« [2 Nefi 7:4]. Mindennap ott van. [...] Úgyhogy, ha a legtöbb, ami telik tőled, az, hogy reggel kikelsz az ágyból, akkor is tudd, hogy Ő ott van melletted. [...] Vedd úgy, hogy megnyertél egy menetet, és haladj tovább. Ha ez a legjobb, ami aznap történhet, próbálkozz továbbra is.”

Dale G. Renlund elder a Tizenkét Apostol Kvórumából

VAJON TE EGY BIZTOSÍTÓTŰ-BARÁT VAGY?

Olvasd el az előző cikket, és dönts el, hogy igaz-e rád mindez!

JEGYZETEK

1. Lásd "What Are Hope Squads?" Hope4Utah, hope4utah.com/hope-squad.
2. Interjú McConkie nőtestvérrel 2018. jan. 19-én.
3. Lásd Simokava Kenicsi: Megérteni az öngyilkosságot: előjelek és megelőzés. *Liahóna*, 2016. okt. 18.; lásd még Öngyilkosság – Milyen figyelmeztető jelei vannak?, <http://www.kamaszpanasz.hu/hirek/telek/1887/ongyilkossag-jelei>
4. Interjú Renlund elderrel 2018. jan. 23-án.

TÉVELYGÉS

A TILTOTT VÁROSBAN

Írta: Sarah Keenan

Éppen a kínai fővárosban, Pekingben voltam, ott is a Tiltott Város kellős közepén. Alig néhány perccel korábban még körülöttem voltak a barátaim és a tanárim, most viszont teljes egészében egyedül voltam.

Azonnal felfogtam, mekkora veszélyben vagyok. Egy magányos 15 éves amerikai diák igencsak kilógott a palotamúzeumban tolongó tömegből. Osztálykirándulás keretében érkeztem Kínába több középiskolai osztálytársammal, és a tanáraink és az idegenvezetőink számos alkalommal figyelmeztettek minket arra, hogy milyen veszélyeket hordozhat magában egy külföldi út, ha óvatlanok vagyunk.

Körbejártam hát azt a részt, kínai és külföldi turistacsoportokon furakodtam keresztül, és lábujjhegyen állva próbáltam felfedezni valahol a csoportunk tagjai által viselt piros-fehér egyenpólókat. De nem láttam semmit. A csoportom valahogy felszívódott, nekem pedig fogalmam sem volt, hogy melyik irányba

**Éreztem már
korábban is a Lelket,
de soha nem éreztem
semmi konkrét
dolgot - főleg nem
azt, hogy melyik
irányba sétáljak.**

mentek. Leültem, és szemmel tartottam a be- és kijáratokat. Eltelt tíz perc. Aztán fél óra. Háromnegyed óra. Senki nem tűnt fel a csoportomból.

Valaki megragadta a kezemet. Felnéztem, és egy alacsony nőt láttam, akinek egy kissé zavarodott tekintete és hosszú körmei voltak. A kezemnél fogva húzni kezdett. „Kövess engem – mondta tört angolsággal. – Szép kislány, kövess engem.”

Elszorult a gyomrom. „Hagyjon békén!” – kiáltottam, és elrántottam a kezemet. Mielőtt újra megragadhatta volna, kiszaladtam az egyik kijáraton, és átfutottam a palotaváros másik részébe.

Addig rohantam, amíg a korábbinál is jobban eltévedtem. Leültem egy lépcsőre a közelben, a látogatók csoportjaitól távol, és elsírtam magam. Tudtam néhány szót kínaiul, de annyit azért nem, hogy útbaigazítást kérjek a szállodánk felé, valahol a hatalmas területen elterülő Peking túlfelén. Ezen a ponton pedig már abban sem voltam biztos, hogy hol lehetnek a kijáratok.

Könnyek között imádkozni kezdtem. Elismertem, hogy butaság volt akár csak egy pillanatra is elköszálni a csoporttól, és azért könyörögtem Mennyei Atyához, hogy segítsen visszatalálni a csoportomhoz.

Felálltam, és elindultam nagyjából abba az irányba, amerről jöttem. Nem kaptam azonnali kinyilatkoztatást – abban sem voltam biztos, hogyan hangozna vagy milyen érzés lenne egy

ilyen kinyilatkoztatás, már *ha* egyáltalán kapnék. Éreztem már korábban is a Lelket – melengető érzés volt, miután szolgáltam valakit, vagy hallottam egy-egy beszédet az istentiszteleten –, de soha nem éreztem semmi konkrét dolgot, és főleg nem azt, hogy melyik irányba sétáljak. Elkezdtem bizonytalanul sétálni előre, miközben a szívemben továbbra is imádkoztam.

Végül egy útelágazáshoz értem. Elindultam volna jobbra, amikor egy suttogó hangot hallottam: „Állj!”

A hang annyira szelíd volt, hogy majdnem teljesen figyelmen kívül hagytam, mintha csak a saját gondolatomból lett volna. Volt azonban benne valami határozottság, ami engem akkor egészen biztosan nem jellemezett. „Ülj le arra a padra!” – mondta a hang. Felnéztem, és egy padot láttam az útelágazás közepén. Odamentem, leültem. Három perc telt el, amikor egy ismerős piros-fehér póló jelent meg a tömegben, és a viselője nekem integetett. Az aznapi idegenvezetőnk volt.

Felugrottam a padról, amelyen ültem. Annyira boldog voltam, hogy majdnem megöleltem a nőt.

„Már egy órája keressük! – közölte. – Hol járt?”

Miközben visszakísért a csoportomhoz, elmagyaráztam neki, hogy merre jártam, kezdve a csoporttól való leszakadással, egészen addig, hogy úgy

döntöttem, inkább leülök, mint hogy elsétáljak jobbra az útelágazásnál.

„Maga nagyon szerencsés! – mondta. – Ha ott jobbra fordul, azzal csak még messzebb került volna a csoporttól.

A város olyan nagy, hogy soha nem találtam volna meg magát.”

Néhány héttel később elutaztam Kínából, és többször már nem tévedtem el az út során, de azóta is sokszor eszembe jut a pillanat, amikor a Lélek hangját hallottam suttogni hozzám. Nem olyan készítés volt, mint amilyeneket korábban kaptam, viszont az Úr tudta, hogy ez az, amire épp szükségem van ahhoz, hogy nehogy a rossz ösvényre lépjek. Arra is rájöttem, milyen könnyű lett volna figyelmen kívül hagyni, ha nem figyelek.

Azóta a nap óta sokszor és sokféle módon hallottam már a Lelket, aki fizikai és lelki veszélyre egyaránt figyelmeztetett. Néha azt is megláttam – mint akkor először a Tiltott Városban –, hogy milyen következményekkel jár a hang követése vagy nem követése. De a legtöbbször nem láttam, hogy mit eredményez. Azt viszont megtanultam, hogy amikor alázatossá válok és kész vagyok odafigyelni, az Úr segíteni fog felismerni a Lélek készítetéseit, és vissza fog vezetni engem oda, ahol lennem kell. Vele soha nem vagyok egyedül. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utah államban él.

KINYILATKOZTATÁS

Joseph Smith prófétának – és neked

Írta: Ryan Carr

Egyházi folyóiratok

Gondolj bele, hogy Joseph Smith mennyi bámulatos dolgot valósított meg: a Mormon könyve lefordítása, az egyház megszervezése, a papság elnyerése, templomok építése, a visszaállított evangélium tanítása, misszionáriusok kiküldése. Annál is bámulatosabb az egész, hogy olyan fiatalon tette mindezt!

Honnan tudta, hogy miként tegye meg ezeket? Szerencsére nem kellett találgatnia – kinyilatkoztatás mutatott irányt számára. E kinyilatkoztatások által – melyek közül számosat ma a Tan és szövetségek tartalmaz – az Úr tantanított neki, vezette őt az egyház megszervezésében, és fontos kérdéseket válaszolt meg. Hadd említsék néhány példát!

Kinyilatkoztatás által megválaszolt kérdések

- Ki rendelkezik felhatalmazással a keresztelezésre? 1829. május 15-én Joseph Smith és Oliver Cowdery a keresztelezésről imádkozott. Megjelent Keresztelő János, aki átadta nekik az ároni papságot, és megparancsolta, hogy kereszteljék meg egymást. (Lásd T&Sz 13.)
- Megengedhető-e a dohány használata? Joseph Smith idejében hétköznapi tevékenységnek számított a bagórágás és a dohányzás. 1833-ban iránymutatásért imádkozott e kérdésben, és megkapta a Bölcsesség szavaként

ismert kinyilatkoztatást, amely leszögezi, hogy „a dohány nem való... a testnek” (lásd T&Sz 89).

- Miért végzünk templomi munkát a halottakért? Az egyháztagok Joseph Smith prófeta vezetése alatt felépítették a Kirtland templomot, majd a Nauvoo templomot, ahol keresztelezéseket és egyéb templomi szertartásokat végezhettek. A Tan és szövetségek 128. szakasza kifejti a halottakról szólva, hogy „nélkülük mi nem lehetünk tökéletessé; és ők sem lehetnek tökéletessé nélkülünk” (18. vers).

Neked is megadatott a lehetőség, hogy az Úr irányt mutasson az életben, és személyes kinyilatkoztatás által megválaszolja a kérdéseidet. Ezek a válaszok néha a szentírások vagy a szívedben és az elmédben érzett sugalmazás útján érkeznek. Néha pedig hittel haladsz előre, nem tudva pontosan, hogy hogyan fognak alakulni a dolgok, de a tőled telhető legjobban igyekszel engedelmesnek lenni.

Rendszerint időbe telik rálelned arra a sugalmazásra és iránymutatásra, amelyre szükséged van. Te is úgy tudhatod meg az Úr akaratát, ahogy Joseph prófeta: „sort sorra, előírást előírásra” (T&Sz 98:12). Kezdd imával, amint azt a Prófeta is tette. Kérd Mennyei Atyát, hogy részesítsen sugalmazásban a Szentlelken keresztül. Kutasd a szentírásokat és az újkori

próféták tanításait. Hozd meg a döntésedet, majd pedig kérdezd meg, hogy helyes-e (lásd T&Sz 9).

Távlati tanulás

Vess egy pillantást erre a térképre, és látni fogod, hol tartózkodott Joseph Smith, amikor megkapta ezeket a kinyilatkoztatásokat az Úrtól. A kinyilatkoztatások ott és akkor jöttek, ahol és amikor Joseph Smithnek szüksége volt rájuk az Úr akarata szerint.

Joseph 46 kinyilatkoztatást kapott az ohioi Kirtlandben, de nem kellett ottmaradnia ahhoz, hogy az Úr továbbra is iránymutatással szolgáljon

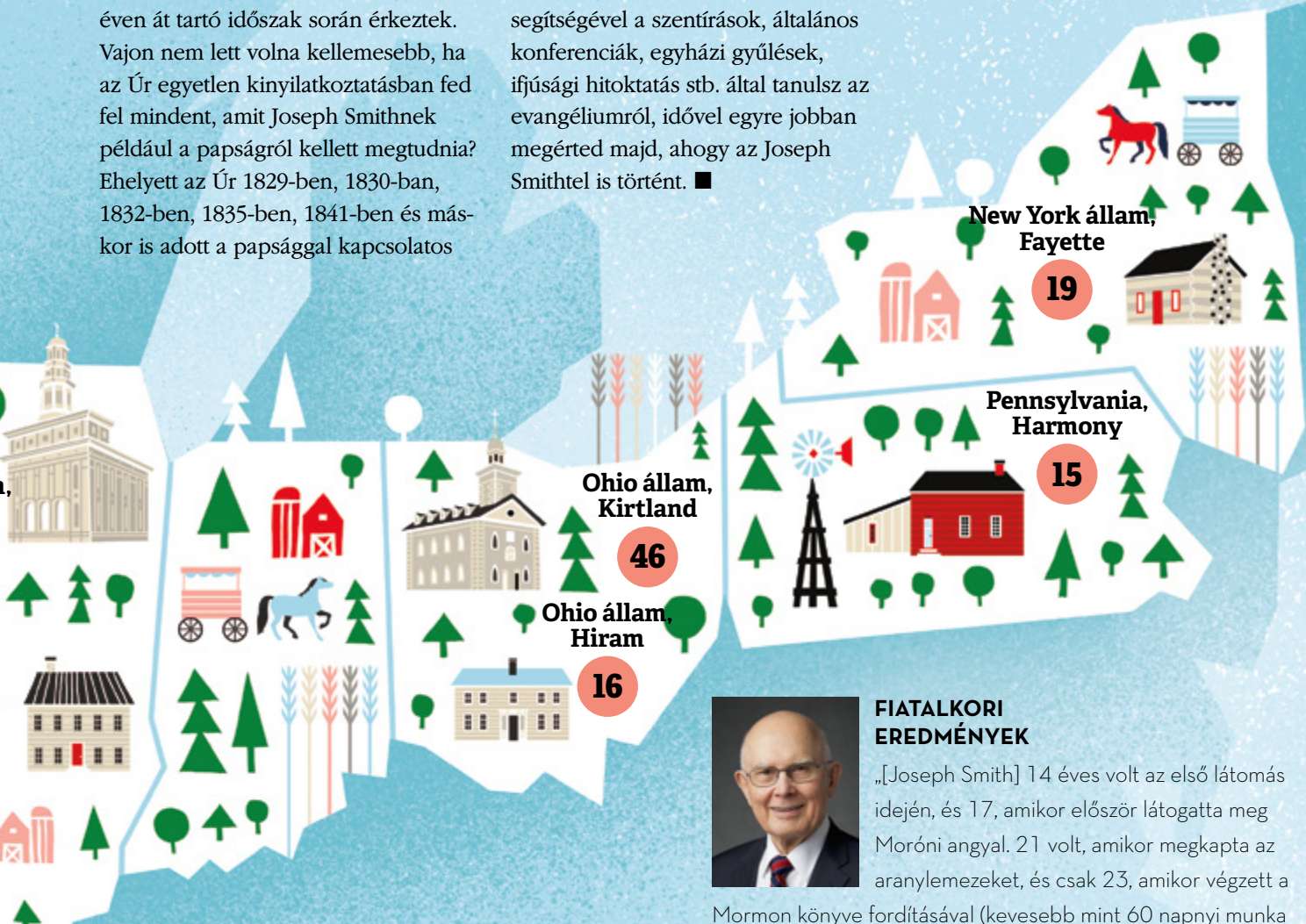
A Tan és szövetségekből láthatjuk, miként mutatott irányt a kinyilatkoztatás Joseph Smith prófétának, és mintát nyújt arra is, hogy a sugalmazás miként irányíthatja a te életedet.

számára. Kapott kinyilatkoztatásokat Pennsylvania, New York, Missouri és Illinois államokban is.

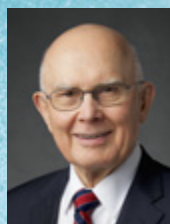
Ezek a kinyilatkoztatások egy sok éven át tartó időszak során érkeztek. Vajon nem lett volna kellemesebb, ha az Úr egyetlen kinyilatkoztatásban fed fel mindent, amit Joseph Smithnek például a papságról kellett megtudnia? Ehelyett az Úr 1829-ben, 1830-ban, 1832-ben, 1835-ben, 1841-ben és más-kor is adott a papsággal kapcsolatos

kinyilatkoztatásokat a Próféta-nak (lásd például T&Sz 13; 20; 84; 107; 124).

A te evangéliumi tudásod is növekedni fog idővel. Amint a Szentlélek segítségével a szentírások, általános konferenciák, egyházi gyűlések, ifjúsági hitoktatás stb. által tanulsz az evangéliumról, idővel egyre jobban megérted majd, ahogy az Joseph Smithtel is történt. ■

A Tan és szövetségek azon kinyilatkoztatásainak száma, ahányat Joseph Smith egy adott helyen kapott

FIATALKORI EREDMÉNYEK

„[Joseph Smith] 14 éves volt az első látomás idején, és 17, amikor először látogatta meg Moróni angyal. 21 volt, amikor megkapta az aranylemezeket, és csak 23, amikor végzett a Mormon könyve fordításával (kevesebb mint 60 napnyi munka után). A Tan és szövetségünkben található kinyilatkoztatások több mint a felét akkor kaptuk a Próféta-n keresztül, amikor 25 éves vagy annál fiatalabb volt.”

Dallin H. Oaks elnök, első tanácsos az Első Elnökségben: *Joseph, the Man and the Prophet.* (Ensign, May 1996, 71.)

Az önren-
delkezé-
sedért
megéri
harcolni.

Az önrendelkezésedért folytatott csata

Írta: David Dickson

Egyházi folyóiratok

Isten parancsolatainak betartása szabadságot hoz. Annak, aki még nem nyert bizonyosságot erről az igazságról, az ilyen kijelentés ellentmondásosnak tűnhet. Elvégre, ha valamelyik szomszédod egy olyan felsorolással állítana be hozzád, hogy mit kell (vagy mit tilos) megtenned, akkor úgy érezhetnéd, hogy *csökken* a személyes szabadságod.

Isten parancsolatainak betartása azonban tényleg szabaddá tesz téged – szabaddá a bűn romboló következményeitől, hogy szabadon élvezhesd az igazlelkűségből fakadó áldásokat.

Isten parancsolatainak megszegése azonban rabsághoz vezet. A rabságot úgy is fel lehet fogni, mint az önrendelkezés elvesztését. Nehéz úgy meghozni számos, az életedre vonatkozó döntést, ha fogságban vagy.

Tudjuk a szentírásokból, hogy Sátán „az ember önrendelkezésének elpusztítására törekedett” (Mózes 4:3) a halandóság előtti életben. Azt is tudjuk, hogy nem ő nyerte meg azt a háborút, *te* viszont a győztes oldalon álltál!

A bökkendő ott van, hogy Sátán továbbra is megpróbál megfosztani téged az önrendelkezésedtől. De nem kell félned! Lehetsz te is ennek a háborúnak a győztese.

RABSÁGBAN ÉLNI

A Mormon könyvében Jézus azt tanította, hogy „mindig legyetek

éberek és imádkozzatok, hogy ne kísértésen meg benneteket az ördög, és ne vigyen el fogolyként benneteket” (3 Nefi 18:15).

Az ördög foglyává válni – ez rémisztően hangzik! Vajon amikor magad elé képzeled ezt a sorsot, akkor elsősorban az utolsó ítélet jár a fejedben? Pedig van ennek a rabságnak egy sokkal közvetlenebb változata. Amely ráadásul sokszor nem is annyira szembeötlő.

Quentin L. Cook elder a Tizenkét Apostol Kvórumából ezt tanította: „Az emberek a rabszolgaivá válhatnak, vagy saját magukat tehetik rabjává nem csupán az ártalmas, függőséget okozó szereknek, hanem az ártalmas, függőséget okozó világnézeteknek is, amelyek elvonják őket az igazlelkű élettől” (vö. Jeremiás siralmi: Óvakodjatok a rabságtól! 2013. októberi általános konferencia).

Könnyű megérteni, miként lehet olyan függőséget okozó szerek rabságába kerülni, mint a kábítószer vagy a nikotin. De mi a helyzet azzal, ha a hazudozás szokása ejt fogságba? Akár egyetlen hazugsággal is könnyű a saját készítésű csapdád foglyává válni.

Mi a helyzet a hirtelen harag vagy a pletykálgatás szokásának rabságával?

Vagy egyszerűen azzal, ha *nem végzed* az igazlelkűségnek azokat a mindennapi cselekedeteit (ima, szentírás-tanulmányozás stb.), amelyeket Isten kér tőlünk? Vajon ez is az önrendelkezés fogatkozásához vezet?

Igen, pontosan. Szemléltessük egy hasonlattal! Mi történik a focistákkal

vagy a zenészekkel, ha felhagynak az edzéssel, a gyakorlással? A válasz: hamarosan már nem lesznek képesek olyan jól játszani, mint korábban. Bár ez talán nem tűnik az önrendelkezés fogatkozásának, valójában az. Annak a sportolónak vagy zenésznek, aki nem gyakorolja a készségeit, nem marad annyi választási lehetősége azok használatát illetően. A készségeik hanyatlása miatt a korábbiánál kevesebbet fognak tudni vállalni. A lehetőségeik beszűkülnek.

Ehhez hasonlóan te sem hozhatod a legjobb formádat a Szentlélek társasága nélkül. Minden egyes nap szükséged van a segítségére. Ez az egyik legnagyobb ajándék, amelyet az életedben elnyerni remélhetsz, elnyerésének módja pedig a mindennapi igazlelkű élet.

A VALÓDI SZABADSÁG MEGLELÉSE

Pál apostol ezt tanította: „Annakokáért a szabadságban, melyre minket Krisztus megszabadított, álljatok meg, és ne kötelezzétek meg ismét magatokat szolgásként igájával” (Galátziabeliek 5:1). A Mormon könyvében Benjámín király ezt tanította: „És ezen név alatt felszabadultok, és nincs más elnevezés, mely által felszabadulhatnátok. Nem adatott más név, mely által szabadulás jön; ezért szeretném, ha magatokra vennétek Krisztus nevét” (Móziás 5:8).

A valódi szabadság Krisztus követéséből fakad. Válaszd tehát azt, hogy szabad leszel! ■

A MI HELYÜNK

A HELYES ROSSZ VÁLASZ

AMIKOR A GIMNÁZIUMBAN beiratkoztam filozófiára, apukám aggódott egy kicsit. A filozófia mindent megkérdőjelez, beleértve Isten létezését is. A tanárunk vallásellenes, Isten létezését tagadó dolgokat tanított nekünk.

Az egyik filozófiadolgozat kérdése így szólt: „Miért jöttünk a földre?” Az elvárt válasz szerint azért, hogy elérjük az önmegvalósítást, és elfoglaljuk helyünket az élet körforgásában. Én nem ezt a választ adtam, mert nem ebben hiszek.

Ehelyett ezt írtam: „Azért jöttünk a földre, hogy próbára tétessünk, és visszatérjünk Mennyei Atyánkhoz, hogy örökre Ővele és a családukkal éljünk.”

„Hűnek lenni önmagunkhoz azt jelenti, hogy minden helyzetben és körülmény közepette az igazlelkű életet példázzuk.”

Gordon B. Hinckley elnök (1910-2008): Stand True and Faithful (Ensign, May 1996, 92)

Ezután a tanár kihívott és megkérdezte, hogy tudom-e a jó választ a kérdésre. Mondtam, hogy igen, de nem fogok olyat írni, amiről tudom, hogy nem igaz.

Megkérdezte, hogy vallásos vagyok-e, és melyik egyházhoz tartozom. Mondtam, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagja vagyok. Közölte, hogy soha nem találkozott még egyetlen olyan vallásos diákkal sem, aki elég bátor lett volna kiállni a hitelveiért, és ilyen választ írni.

„Nem adtam meg a maximális pontszámot, mert nem a jó választ írtad – mondta –, de adtam pontokat a bátorságodra, amiért azt írtad, amiben hiszel.”

Boldog voltam, amiért a meggyőződésemnek, illetve az általam ismert és megélt próbált evangéliumi igazságoknak megfelelően válaszoltam. ■

Benjamin M., Chile

Hogyan állhatok ki az igazságért?

1. Döntsd el már most, hogy miként fogsz reagálni, amikor a hitedről vitáznak veled (lásd 1 Péter 3:15).
2. Imádkozz azért, hogy legyen bátorságod cselekedni, és tudd, hogy mit mondj (lásd 5 Mózes 31:6; T&Sz 100:5-7).
3. A szentírások és az újkori próféták szavainak tanulmányozásával erősítsd a hitedet (lásd T&Sz 88:118).
4. Tedd gyakran bizonyosságodat otthon és istentiszteleten is, így gyakorolva annak megosztását, amiben hiszel (lásd T&Sz 58:6).

A TEMPLOM VILÁGOSSÁGA

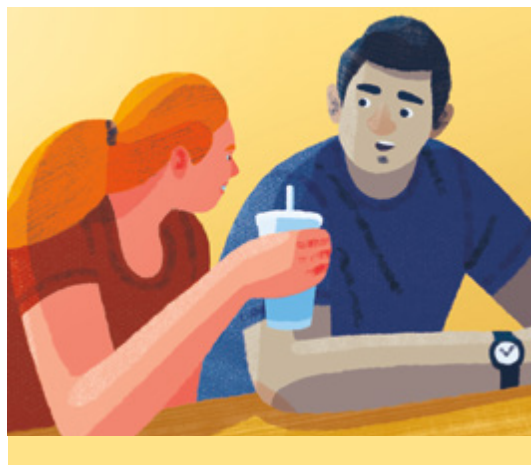
EGY NÉHÁNY ÉVVEL ezelőtti nyáron az egyházközségem fiatal férfijai elmentek hegyikerékpározni. Egy kicsit ideges voltam, mert én akkor mentem először. A barátom, Jacob, tapasztalt kerékpáros volt, ezért úgy terveztem, hogy a közelében maradok.

A csúcson tartottunk egy rövid pihenőt, aztán visszaindultunk lefelé a hegyoldalon. Lassabban haladtam a csoport többi tagjánál, és lemaradtam, különösen azután, hogy párszor elestem, amikor élesen kellett kanyarodni. Minden alkalommal, amikor elestem, Jacob megállt és felsegített, aztán megpróbáltuk utolérni a többieket.

Ahogy lement a nap, egyértelmű lett, hogy eltévedtünk. Már több mint fél óra is eltelt azóta, hogy utoljára láttuk a csoportunkat, és kezdett annyira besötétedni, hogy az ösvényt is alig láttuk. Imádkoztam, segítséget és bátorságot kérve Mennyei Atyától a továbbhaladáshoz. Aztán Jacobbal úgy döntöttünk, hogy egy bizonyos irányba tekerünk tovább. Amint az egyik helyen befordultunk, egyszer csak a legragyogóbb és leghívogatóbb látvány tárult a szemünk elé: a Utah-i Draper templom! A templomról visszatüköröző fény megvilágította az ösvényünket, és biztonságban visszatudtunk jutni a vezetőinkhez és a barátainkhoz.

Minden alkalommal, amikor látom a templomot, eszembe jut az a béke és segítség, amely ott a rendelkezésünkre áll. Minden egyes alkalommal, amikor úgy érzem, hogy eltévedek a világ sötétjében, a templomra tekinthetek a szükséges világosságért. ■

Joel G., USA, Utah

ÚJ BARÁTOT SZEREZNI

AZ EBÉDLŐBEN ÜLTEM a barátaimmal, amikor észrevettem egy új fiút, Michaelt. Úgy döntött, hogy egy idősebb fiúkból álló csoporthoz ül le, akik azonban elkezdték kigúnyolni. Később megtudtam, hogy Michaelnek autizmusa van.

Megkérdeztem, hogy szeretne-e odaülni hozzám és a barátaimhoz. Nemet mondott, valószínűleg azért, mert attól tartott, hogy megint kigúnyolják.

Másnap bemutattam neki a barátaimat. Láttam, mennyire örül, amiért nem mondtam le róla. Sok mindenről mesélt. Michael fantasztikus volt!

Látszott, ahogy minden egyes nappal boldogabb ember lesz. Mindig alig várta, hogy a barátaival ebédelhessen. Hamarosan egy értékes barátság alakult ki abból, hogy ebédnél Michael mellett ültem. Ez nemcsak neki segített, hanem nekem is.

A mások szolgálatából fakadó érzés a világ egyik legcsodálatosabb érzése. ■

Laura P., USA, Illinois

AZ ÉLET MEGTELHET

HITTEL,

ÖRÖMMEL,

BOLDOGSÁGGAL,

REMÉNNYEL és

SZERETETTEL,

AMIKOR A LEGCSEKÉLYEBB
MÉRTÉKŰ VALÓDI HITET
GYAKOROLJUK KRISZTUSBAN.

M. Russell Ballard elnök,
a Tizenkét Apostol Kvórumának ügyvezető elnöke:
Istentől kapott drága ajándékok. 2018. áprilisi általános konferencia

Próféták: Isten szeretetének mutatói

Ulisses Soares elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Szeretném a biznyságomat tenni nektek arról, hogy Russell M. Nelson elnök Isten prófétája a földön. Soha nem láttam még nála kedvesebb és szeretetteljesebb embert. Bár rettentő alkalmatlannak éreztem magam arra, hogy a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjaként szolgáljak, az ő szavai és gyengéd tekintete e feladat átadásakor azt éreztették velem, hogy átölel a Szabadító szeretete.

Mekkora áldás számunkra az, hogy ezekben a napokban, melyekben élünk, vannak a földön olyan prófétáink, látnokaink és kinyilatkoztatóink, akik igyekeznek megtudni az Úr akaratát és követni azt! Vigasztaló annak tudata, hogy azon kihívások ellenére, melyekkel az életben szembenézünk, nem vagyunk egyedül a világban. Istennek a gyermekei iránt érzett szeretetét mutatja az, hogy vannak prófétáink, akik tudatják Isten és Jézus Krisztus ígéreteit és igaz természetét az Ő népükkel.

Szívem mélyéből biznyságot teszek arról, hogy a próféták a Szentlélek hatalma által szólnak.

Biznyságot teszek Krisztusról és a földön betöltött isteni küldetéséről. Az Úr elméjét és szívét képviselik, és arra lettek elhíva, hogy Őt képviselve megtanítsák nekünk, mit kell tennünk azért, hogy Istenhez és az Ő Fiához, Jézus Krisztushoz visszatérve az Ő jelenlétükben éljünk. Áldásokban részesülünk, ha hitünket gyakorolva követjük a tanításaikat. Őket követve boldogabb és kevésbé bonyolult lesz az életünk, könnyebb lesz hordozni a nehézségeinket és a gondjainkat, és olyan lelki vérteteket vonunk magunk köré, mely meg fog védeni minket napjaink ellenségének támadásaitól.

Ünnepélyes biznyságot teszek arról, hogy Jézus Krisztus feltámadt; Ő él, és prófétái, látnokai és kinyilatkoztatói által Ő irányítja egyházát a földön. Biznyságot teszek arról, hogy Ő a világ Szabadítója és Megváltója, és hogy Ő általa szabaddítást nyerhetünk és felmagasztosulhatunk drága Istenünk színe előtt. Szeretem Őt; csodálom Őt. Követni akarom Őt, megtenni az Ő akaratát, és hasonlóbbá válni Őhöz. ■

Egy 2018. áprilisi általános konferenciái beszéd alapján.

A **brazíliai São Paulóban** született 1958. október 2-án.

6 éves volt, amikor családja csatlakozott az egyházhoz.

A Brazília Rio de Janeiro Misszióban

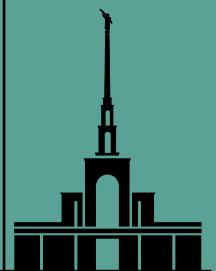
teljesített teljes idejű misszionáriusi szolgálatot.

A Pontificia Universidade Católica de São Paulo

hallgatója (könyvelésből és gazdaságtanból alapidiplomázott, majd pedig MBA végzettséget is szerzett).

1982 októberében feleségül vette Rosana Fernandest a **Brazíliai São Paulo templomban.** 3 gyermekük és 3 unokájuk van.

Portugál anyanyelve mellett angolul, franciául és spanyolul is beszél.

2018. március 31-én **támogatták apostolként.**

Törődés és megosztás

Malo e lelei!

Lui vagyok, és úgy érem el, hogy fényljen a világosságom, hogy amim van, azt megosztom másokkal.

Nagy sziget, nagy család
Egy nagy tongai szigeten élek. Hat lánytestvérem és négy fűtestvérem van. Közel lakunk a Tongai Nuku'alofa templomhoz.

1

Megosztjuk az ételünket

3

Apukám növényeket termeszt, ezért mindig bőven van ennivalónk. De sok olyan özvegy van (olyan nénik, akiknek meghalt a férjük), és más családok is, akik nem tudnak saját növényeket termesztetni. Ezért a szüleim a miénkből adnak nekik. Én is el szoktam menni velük segíteni!

2

Természet, tudomány

Sok gyönyörű növény és állat van a szigetünkön. A Fények Tengerségen Általános Iskola negyedik osztályába járok, és a kedvenc tantárgyam a természettudomány.

4

A kókusz kérge

Azok az özvegyek, akiket meg szoktunk látogatni, kókuszdiókéregből raknak tüzet a főzéshez. Amikor ételt viszünk nekik, mindig szólok a szüleimnek, hogy vigyünk kókuszkerget is. Segítek berakodni a kérgeket a furgonba, és segítek kirakodni is, amikor odaérünk.

TE HOGYAN TUDNÁL FÉNYLENI?

- Vigyél ételt valakinek, akinek szüksége van rá.
- Adományozz élelmiszert egy helyi segélyszervezetnek.
- Adományozz ruhát egy hajléktalanszállónak.

KÜLDJ NEKÜNK EGY CSILLAGOT!

Jézus azt kérte, hogy „fényljék a ti világosságtok az emberek előtt” (Máté 5:16). Te miként éred el, hogy fényljen a világosságod? Küldj nekünk ímélnél egy fényképet a csillagodról a történeteddel, a fényképeddel és a szüleid beleegyezésével a liahona@ldschurch.org címre.

Áldást hoz a segítség

Mennyei Atya nagy áldásokat ad nekem, amikor segítek másoknak – nem pénzben adja az áldást, hanem bölcsességben és tudásban. Mindig segíteni akarok másoknak, és megosztani velük, amim van.

Egy megválaszolt ima

Írta: Megan Armknecht

Igaz történet alapján

Grace egy 11 éves kislány volt Hollandiában, a második világháború idején. Az édesapját hadifogságba hurcolták.

Miután Apát elvitték, Anya gondoskodott Grace-ról, a két öccséről és két unokatestvérükről.

Sok volt az éhes száj, és nem jutott mindenkinek elég ennivaló.

A családnak csak egy kis mennyiségű liszt, zöltségek és krumpli állt rendelkezésére.

Egy nap csöngettek. Anya ment ajtót nyitni, Grace pedig kíváncsian követte. A küszöbön egy fiatal náci tiszt állt. Grace szíve hevesebben kezdett dobogni, és visszafojtotta a lélegzetét. Mit akarhat tőlük?

„Hányan laknak ebben a házban?” – kérdezte nyersen.

„Jómagam, a három gyermekem és a két unokaöcsém” – mondta Anya.

„Nincs magával a férje?” – kérdezte a tiszt.

„Nincs – felelte Anya. – Elvitték.”

A tiszt körülhordozta a tekintetét a házban. „Van rádiójuk? Nem akarjuk, hogy az ellenségeink adását hallgassák Angliából és Amerikából.”

Anya előhozta a rádiót, és átadta a tisztnek.

„Nagy ez a ház – mondta a tiszt, és ismét körbepillantott. – Túl nagy annak a néhány embernek, aki itt lakik. Holnapig ki kell költözzenek! Le fogjuk

foglalni ezt a házat.” Sarkon fordult, és határozott léptekkel elment.

Grace nem akart hinni a fülének! Láta, ahogy Anya szemei elkerekednek a döbbenettől. Aztán Anya becsukta az ajtót, és egyenesen a ház hátsó részébe ment.

Grace lassan ment mögötte, miközben a szíve még mindig hevesen vert. Lehetséges lenne, hogy a tiszt tényleg visszajön és elveszi a házukat, ahogy a rádiójukat is elvitte? Mit fognak tenni? Hova mennek? Honnan fogja tudni Apa, hogy hol keresse őket?

Grace megállt Anya szobája előtt, és bekukucskált. Anya térden állva imádkozott. Grace halkán visszament a nappaliba, és ott várta meg Anyát.

„Jaj, Anya, mit fogunk csinálni?” – kérdezte Grace.

Anya felsóhajtott. „Nem tehetünk mást, mint hogy imádkozunk, és bízunk az Úrban, hogy Ő majd megóv minket.”

A fiatal náci tiszt nem tért vissza másnap, sem a rákövetkező napon. Soha nem tért vissza! Grace és a családja megtarthatták a házukat.

Grace tudta, hogy Isten segíti a családját. Bár a háborúnak még nem volt vége, Ő így is vigyázott rájuk.

Folytatása következik... ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, New Jersey államban él.

„A Szabadító ezt mondta: »Nem hagyok titeket árvákul; eljövök ti hozzátok« [János 14:18]. Ez az Ő ígérete számotokra. Tudom, hogy ez az ígélet valóságos. Tudom, hogy Ő él.”

Írta: Neil L. Andersen elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Lelki forgószelek. Liahóna, 2014. máj. 21.

Írta: Joaquin E.
Costa elder
a Hetvenektől

BIZTONSÁG a VIHARBAN

„A ki pedig hallgat engem, lakozik bátorsággal, és csendes lesz a gonosznak félelmétől” (Példabeszédek 1:33).

Argentínában nőttem fel. Fiatalkoromban nem voltam az egyház tagja. Igaz, a családnak volt egy Bibliája a polcon. Nagy volt, gyönyörű képekkel. Nem túl gyakran olvastunk együtt. Viszont szívesen lapozgattam, és nézegettem a képeket és a történeteket.

A kedvencem Noé története volt. Szívesen nézegettem Noét, az özönvizet és az állatokat. Tetszett, ahogy Noé és a családja biztonságban voltak a bárkában a vihar alatt.

Később megkeresztelkedtem az egyházban, megnősültem, és saját családom lett. Az egyik este a családi est során Noé bárkájáról beszélt a feleségem, Renee, és arról, hogy az otthonunk is sok tekintetben hasonló

ehhez. Mindkettő biztonságot nyújt az élet ijesztő viharaiban.

Tanultam valamit Noéről. Még csak 10 éves volt, amikor megkapta a papságot. Ahogy növekedett, látta, miféle gonoszok vannak a világban. Mégis érdemes maradt. Megépítette a bárkát, hogy megmentse a családját. Mennyei Atya segített nekik megmenekülni.

Néha ijesztő dolgokat látunk történni a világunkban. De mindig biztonságra lelhetünk a viharban. Felkészülhetünk, ahogy Noé tette. Választhatjuk azt, hogy engedelmeskedünk Istennek. Lelkileg biztonságos helyre tehetjük az otthonunkat.

Ha van hitünk Mennyei Atyában, akkor nem kell félnünk. Neki köszönhetően békeséget érezhetünk, bármilyen viharok kereszteljük is az utunkat. ■

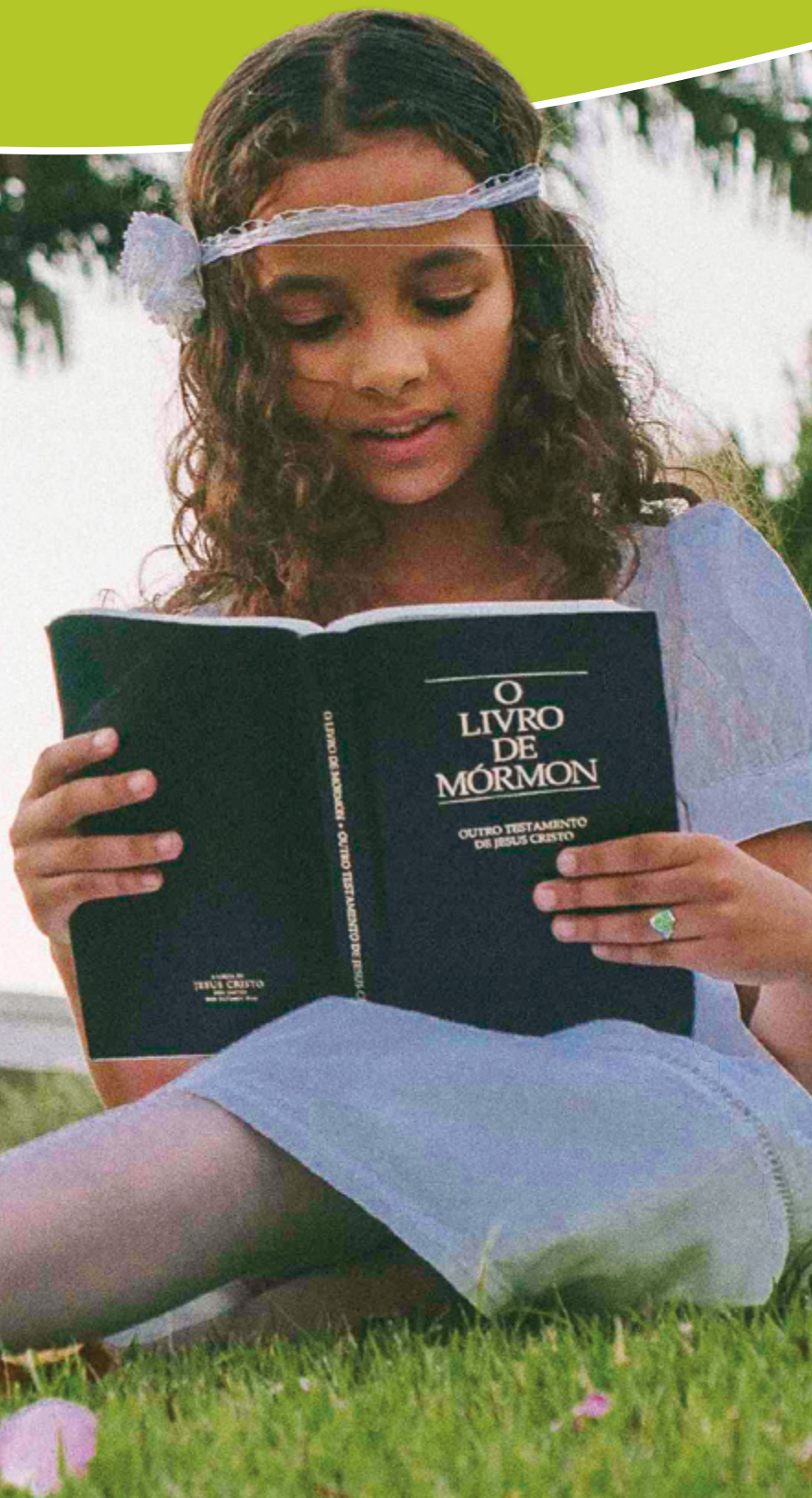
Mormon Könyve Olvasóklub

CSATLAKOZZ A MORMON KÖNYVE OLVASÁSÁVAL!

Olvashatod magad, olvashatod a családdal vagy egy barátoddal. Küldj egy képet arról, ahogy a Mormon könyvét olvasod, és mesélj nekünk valamit, amit tanultál belőle, vagy írd meg a kedvenc Mormon könyve-beli történetedet. Ezeket a liahona.lds.org (angol) oldalon küldheted be (kattints a Submit an Article feliratra).

A hónap szentírásrésze: Móziás 2:17

„[A]mikor embertársaitok
szolgálatában vagytok, akkor is csak
Istenetek szolgálatában vagytok.”

Szeretem a Mormon könyvét, mert igaz könyv. Istentől kapott szentírás, és hiszek benne.

Joel S. (jobbra), 8 éves, India, Mahárástra

Ennek a **franciaországi Île-de-France** régióban lévő egyházközségnek az elemis gyerekei azt a feladatot kapták, hogy mindennap olvassák a Mormon könyvét. Miután elérték a kitűzött célt, oklevelet kaptak!

Szeretem a Lehi látomásáról szóló történetet, mert

boldogsággal tölt el. Arra tanít, hogy jó döntéseket hozzak, hogy eljuthassak az élet fájához. Az élet fája azt az életet jelképezi, amelyet majd a Mennyei Atyával és Jézus Krisztussal, és az összes olyan emberrel fogok élni, akit szeretek.

Sadie S., 9 éves, Zambia, Lusaka

Szeretjük a Mormon könyvét, mert az

evangéliumról és különösen Jézus Krisztusról tanulunk belőle. Nagyon hálásak vagyunk Istennek a Mormon könyvéért, mert megtudjuk belőle, hogy Jézus Krisztus a Szabadítónk, és ez sokat segít az életben.

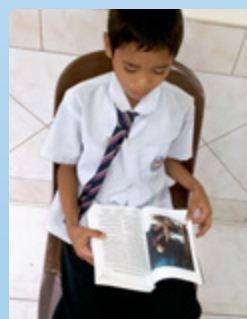
Allfie és Anna B., 6 és 8 évesek, India, Mahárástra

A keresztkedésem előtt elolvastam a Mormon könyve gyerekeknek készült változatát. A

könyv elolvasása után anyukám azt kérte tőlem, hogy imádkozzak a Mormon könyvéről. Már az olvasása közben is éreztem, hogy igazak a benne lévő szavak.

Sean I., 8 éves, Anglia, Somerset

A Mormon könyve a kedvenc könyvem. Szeretem Nefi példáját.

Ő az én szuperhősöm a Mormon könyvében. Nagyon engedelmes Isten parancsolatainak. Olyan szeretnék lenni, mint ő.

Jhetro F., 10 éves, Fülöp-szigetek, Iloilo

ILLUSZTRÁCIÓ: MERCE TOUS

Ima a színpalak mögött

Írta: Emily B., 12 éves, USA, Utah

Az egyik kedvenc időtöltésem az ír tánc. Keményen gyakorlom otthon a koreográfiát, hogy készen álljak az előadásokra. Nagyon alaposan szoktam gyakorolni, de amikor ott állok a színpalak mögött és várom, hogy színpadra lépjek, mégis rendszeresen lámpalázás leszek. Anyukámmal minden versenyen keresünk egy csendes helyet, ahol elmondhatunk egy imát. Ez néha egy függöny mögött van, vagy egy félreeső helyiségben. Tudom, hogy Mennyei Atyának nem az számít, hol vagyunk éppen, hanem csak az, hogy legyen hitünk Őbenne.

A legutóbbi előadásomon anyukám nem volt ott velem, hogy együtt imádkozzunk. A nézőtéren várakozott. Nagyon ideges lettem, de úgy döntöttem, hogy nem számít, hogy ott van-e velem vagy sem. Egy kicsit arrébb húzódtam a barátaimtól, és elmondtam egy imát. Azt kértem, hogy biztonságban legyenek tánc közben, és hogy a tőlem telhető legjobban tudják táncolni. Aznap nagyon jól teljesítettem, és emlékszem, milyen békességet éreztem, ahogy kimentem a színpadra.

Mindig bízhatunk Mennyei Atyában. Nem számít a hely vagy az óra, Ő mindig odafigyel! ■

Christian B., 7 éves, Hollandia, Észak-Holland

Pár hónapja szomorúan jött be az osztályba a padtársam. Volt néhány hibája a matekdolgozatában. Azt mondta: „Sem mire se vagyok jó!”

Aggódtam a barátoméért, úgyhogy meséltem neki Jézusról, és hogy szeret minket. Elmondtam, hogy ezért nem igaz az, hogy sem mire se vagyunk jók. Aztán elénekeltem neki az Isten gyermeke vagyok című éneket. Tetszett neki, és megkérdezte, hogy hol tanultam ilyeneket. Elmondtam, hogy a családom

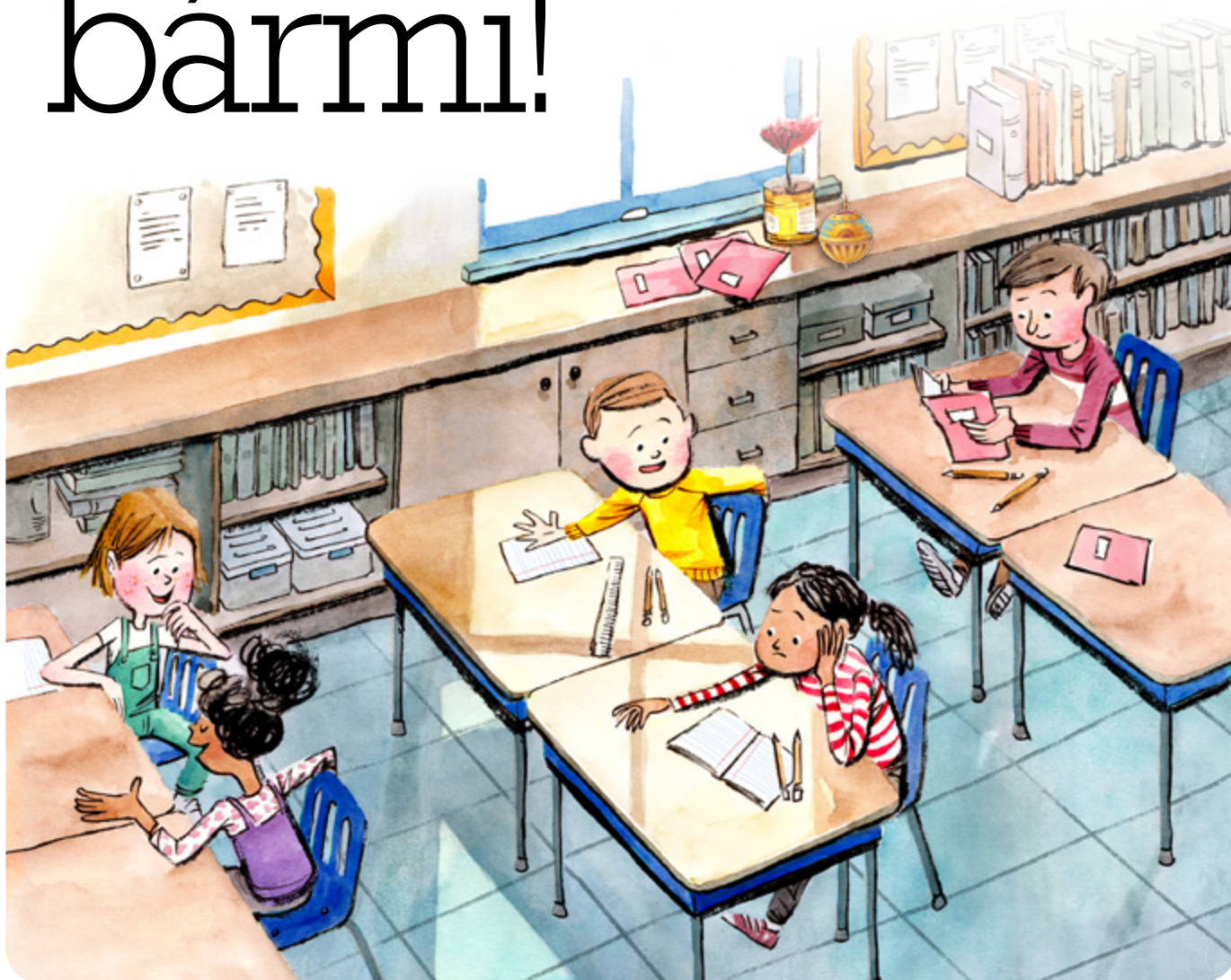
minden héten istentiszteletre jár, és hogy az Elemiben sokat tanulok Jézusról.

Aznap este mesélt az anyukájának a beszélgetésünkről. Megkérdezte az anyukájától, hogy ők is velünk jöhetnek-e istentiszteletre. Az anyukája igent mondott!

A barátom már azon a vasárnapon mellettem ült az úrvacsorai gyűlésen! Azóta majdnem minden héten találkozunk az egyházban. A szüleivel együtt egyre többet tanul Jézus Krisztus evangéliumáról a misszionáriusoktól és más családoktól az egyházközösségünkben.

Boldog vagyok, hogy követni tudtam a Szabadító példáját, és megvizsgálhattam egy szomorú barátomat. Akár megkeresztelkedik a családja, akár nem, a legjobb az egészben az, hogy tudja, hogy Isten és Jézus szeretik őt, történjen bármi! ■

Történjen bármi!

Illés és az özvegy

Írta: Kim Webb Reid

Egy Illés nevű próféta közelgő éhínségre figyelmeztette az embereket. Elmondta, hogy nem fog esni, és a növények nem fognak növekedni. Az éhínség alatt Illés egy patakból ivott. Isten madarakat küldött, hogy ételt vigyenek neki. De aztán a patak kiszáradt. Isten azt mondta Illésnek, hogy a városban talál egy asszonyt, aki majd ad neki ételt.

Illés megtalálta az asszonyt, aki éppen rőzsét gyűjtögetett. Illés ennivalót kért tőle. Az asszony azt mondta, hogy neki és a fiának már csak egy kevés lisztje és olaja maradt.

A próféta megígérte, hogy ha az asszony megosztja vele az ételét, akkor az soha nem fog el. Az özvegy hittel bízott Illés prófétában, és megosztotta vele az ételét.

Attól fogva mindennap elég étel jutott nekik. Ez csoda volt! Később az özvegy fia megbetegedett és meghalt, de Illés visszahozta az életbe. Az asszonynak áldásokban volt része, amiért hallgatott a prófétára.

Én is áldásokat kapok, amikor hallgatom a prófétára. ■

Az 1 Királyok 17 alapján.

Megmondhatom az igazat

ILLUSZTRÁCIÓ: APRYL STOTT

Írta: Mark E. Petersen
elder (1900–1984)

a Tizenkét Apostol
Kvórumából

ÉLŐ PRÓFÉTÁK VEZETNEK

Isten mindig az Ő élő prófétáin keresztül szól a néphez.

Szerkesztői megjegyzés: 1972 júliusában elhunyt Joseph Fielding Smith, az egyház 10. elnöke. Az 1972. októberi általános konferencián Harold B. Lee elnököt támogatták az egyház új elnökéül. A következő részlet Mark E. Petersen eldernek az említett konferencián elhangzott beszédéből származik.

Isten új prófétája... egy azon sugalmazott férfiak sorában, akik istenileg elhívottak a mostani szolgálattételre és arra, hogy új kinyilatkoztatást hozzanak a mennyből minden férfinak, nőnek és gyermeknek, akik készek meghallani azt.

[Egy] új próféta kijelölése kimagasló fontossággal bír minden ember számára, aki hisz Istenben, különösen pedig az Úr Jézus Krisztus minden híve számára. [...]

Amikor csak van az Úrnak a földön népe, akiket Ő a sajátjának ismer el, olyankor mindig is élő prófétákon keresztül vezeti őket, akiknek a mennyből ad iránymutatást. [...]

Sugalmazott férfiak hasonló sora lett bevezetve a mai időkben is. Ez az Úr

Jézus Krisztus evangéliumának az Ő utolsó napi látnokán, Joseph Smithen keresztül történő visszaállítása révén valósult meg. [...]

Az általánosan elfogadott elképzelésekkel szemben az Úr a kapcsolattartás Istene, a kinyilatkoztatás Istene. Ő a világosság és az intelligencia, a tudás és a tájékoztatás Istene. Ő nem cselekszik sötétségben, ahogyan tudatlanságban sem szabadít meg senkit. Az Ő egész szabadításterve egy megvilágosodott néppel fenntartott kapcsolaton alapszik.

Ki képes intelligens istenimádatra, ha tudatlanságban tartják?

Kinek lehet jelentőségteljes hite az Istenről való ismeret nélkül?

És honnét jöjjön ez a tudás, ha nem magától az Istenségtől? [...]

Az emberi lények lassan tanulják meg az Úr útjait, különösképpen pedig azon tény elfogadásával késlekednek, miszerint Ő ugyan készen áll kommunikálni velük, de a módszere szerint ennek megtételéhez sugalmazott, élő férfiak kellene, akiket Ő prófétáknak jelöl ki.

Ez az Ő mintája. Ez az ő eljárási módszere, és ezen nem változtat. Ő ugyanaz tegnap, ma és örökkévalóan, ahogy az Ő módszerei is. [...]

Ünnepélyesen tesszük bizonyágunkat, hogy a menny és a föld közötti kommunikáció vissza lett állítva a mi napjainkban. Kijelentjük, hogy Isten nincs elszigetelve a világtól.

Ő nem halott. Ő él.

Ő nem vak. Ő lát.

Ő nem süket. Ő hall.

Ő nem néma. Ő ékesszólóan szól az élő prófétáihoz, rajtuk keresztül pedig a nagyvilághoz.

Ily módon szól ma hozzátok Isten. ■

"Another Prophet Now Has Come!" Ensign, Jan. 1973, 116–18. (Részlet.) A központozás szabványosítva.

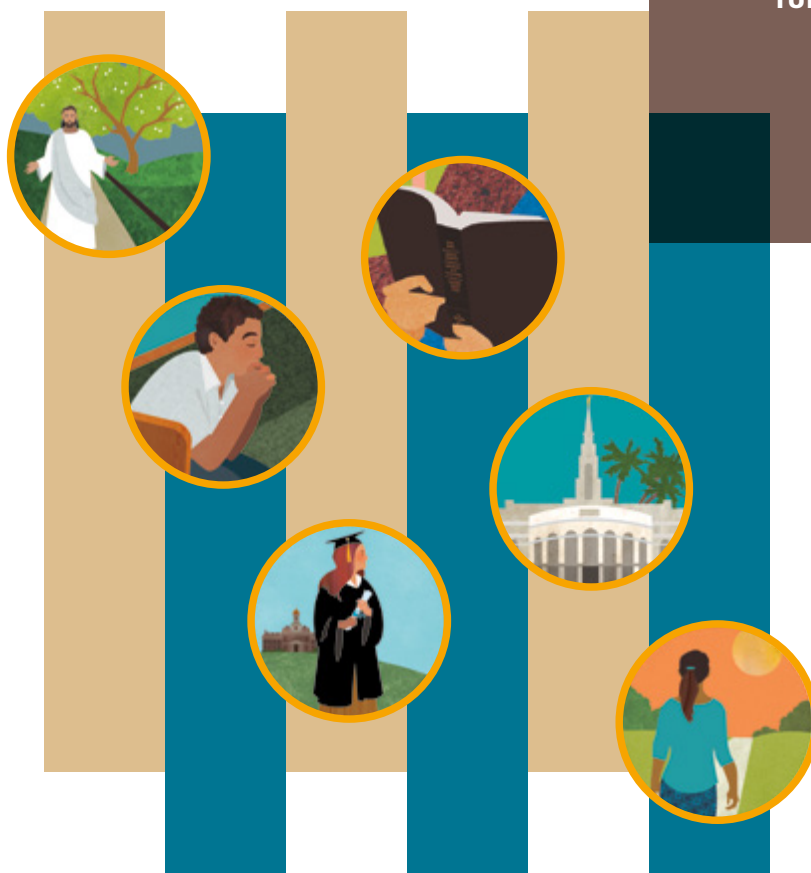

BÍZZATOK; ÉN VAGYOK, NE FÉLJETEREK.
KÉSZÍTETTE: LOZANO MORENO

Amikor leszállt az est, Jézus egymagában állt a parton, és látta kint a vízen a tanítványait szállító csónakot. Ellenszélben küzdöttek az evezőkkel. Jézus a víz színén sétált oda hozzájuk. Amikor meglátták, megrémültek.

„De ő azonnal megszólította őket, és monda nekik: Bízhatok; én vagyok, ne féljetelek.

*Ekkor beméne hozzájuk a hajóba, és elállt a szél; ők pedig... szerfölött álmélkodnak...”
(Lásd Márk 6:47–51.)*

FIATAL FELNŐTTEKNEK

**HAT JAVASLAT A LELKI
TÚLÉLÉSHEZ**

44

FIATALOKNAK
**KÖZÖSEN DOLGOZNI
AZ ÖNGYILKOSSÁG
MEGELŐZÉSÉÉRT**

50, 52

TÉMA AZ IFJÚSÁGI
LECKÉKHEZ

**PARANC SOLATOK –
HOGYAN TESZNEK
MINKET SZABADDÁ?**

60

AZ UTOLSÓ NAPOK
SZENTJEINEK
JÉZUS KRISZTUS
EGYHÁZA

